

SĂRUTĂRI FIERBINȚI
NANCY HOLDER

CAPITOLUL 1

-Of, Emmett Kelly! Uite ce-ai făcut!

Dându-și pe spate cascada de bucle blonde ca mierea ce i se revărsase pe față, Melinda Franklin își privi furioasă motanul portocaliu și gras, ce continuă să-și târâie coada, cu un aer demn, prin vasul cu vopsea albastră, a cărei nuanță Melinda reușise s-o potrivească destul de greu. Acum, vopseaua picura din coada lui Emmett lăsând pete pe podeaua hambarului în vreme ce animalul își continua plimbarea netulburat, înfoidu-se ca un păun.

-Fir-ar a dracului de treabă, murmură ea ștergându-și degetele pe blugi și așezându-se jar pe vine. Lustrul cizmelor ei uzate, de cowboy, era acoperit de un

strat de rumeguș de pe podeaua hambarului. Stând abătută în lumina aurie a soarelui Floridei, începu să tragă absentă de tricoul imprimat cu, o poză a formației Rolling Stones-tricou ce văzuse și zile mai bune-și aruncă o altă privire nefericită vasului cu vopsea.

-Ar fi trebuit să notez cantitățile folosite; știam eu că așa ar fi trebuit, bombăni Melinda amestecând în el cu pensula. Fire din blana pisicii pluteau ca niște gunoaie pe suprafața micuței mări azurii. Înălță din umeri. Ea nu-și nota niciodată nimic. Afară, într-un loc mai îndepărtat, ce fusese curățat de stejarii pitici și palmieri, elefantul Pinky scoase trei sunete scurte. Melinda se uită la ceas și, pe când se ridica în picioare, celelalte animale se alăturară chemării lui Pinky-leul scoase un răcnet, maimuțele prinseră să țipe și toate cuștile începură să se zgâlțâie în zornăit de fiare. Pe terenul ocupat în timpul iernii de Vestitul Circ Retro al lui Franklin, sosise ora de masă.

Tânăra femeie suspină și își lăsă pensula pe balotul de paie de lângă căruța de circ. Privind țintă turbanul pictat doar pe jumătate al sultanului sculptat în lemn, ce zăcea întins sub cuvintele „*Animale sălbatice*”, Melinda nu-și putu reține un zâmbet plin de infatuare. Cumpăraseră pe un preț de nimic-unul pe care și-l putuse permite chiar și ea-vechea căruță de circ cu superbele ei ornamentații și personaje pictate, în straie exotice. Îl cumpăraseră de la vechiul ei inamic-Domnul Minune-care, la drept vorbind, nu era câtuși de puțin... minunat și care nu avusese suficientă clasă pentru a recunoaște un obiect vechi și autentic, de circ, atunci când văzuse unul. Marcel și Marceau, cimpanzeii ei, aveau să arate de-a dreptul drăguț jucându-se în căruță. Parcă-i vedea în Ziua Parăzii cu tichiile lor de satin roșu și purtând zurgălăi, țipând și zbierând. Iar asta, dacă va reuși să vopsească drăcia aia. Pinky emise un nou trâmbișat.

-Bine, bine, strigă Melinda. Vin îndată. Înhață furca răscolind rumegușul și o porni spre podul de uscat fânul strigând:

-Boris! Unde ești? E ora mesei.

Cum nu se auzi nici un răspuns, se încruntă nedumerită, îndreptându-se spre ușa hambarului. Era de abia miezul zilei; prea devreme ca rusul să se fi apucat să-și toarne vodcă pe gât:

-Boris? strigă ea din nou, scoțând capul afară. Lumina puternică a soarelui o luă prin surprindere. Observând o mișcare în spatele cuștii lui Rex, regele animatelor, își miji ochii de culoarea topazelor. Leul scoase un răget scuturându-și coama roșcată, nu cu mult diferită de a ei, și lovi cu laba spre ceva aflat dincolo de zăbrelele de fier.

-Boris? În spatele cuștii lui Rex, se afla un bărbat, dar nu era Boris;

măcar atât își putea da și ea seama.De la distanța asta,nu vedea mai mult,însă avea senzația clară că respectivul nu făcea parte din rândul angajaților circului.

-Hei,tu de acolo! strigă ea,dar se găsea prea departe pentru a se face auzită.

Cu furca în mână,o porni spre el cu un rictus feroce al gurii,ce-i depărtase buzele la gândul că-l recunoaște,în individul acela,pe funcționarul de la bancă.

Respectivul,un ins dezgustător,cu o expresie răutăcioasă,o făcuse să-și piardă toată ziua de ieri.Trecându-și mâna prin păr,își linse buzele și,apoi,își agită brațul.

-Domnule Brown! strigă ea.Uite ce e,ți-am spus de ieri că am toate aprobările necesare.Dacă departamentul sănătății de la dumneavoastră n-are altceva mai bun de făcut decât...Vocea ei se pierdu când intrusul apărui iute de după cușca lui Rex ridicându-și mâinile.

Era extrem de înalt,cu părul negru ca pana corbului și cu ochi mai albaștri ca vopseaua de pe căruță.Sau poate că ochii lui păreau atât de luminoși din cauză că era atât de bronzat.Oricare ar fi fost motivul,costumul bleumarin bine croit,pe care-l purta,accentua și mai mult uluitoarea combinație.De asemenea,atrăgea atenția asupra unghiurilor chipului său uscățiv și deschis,ale cărui buze erau strânse într-o dungă subțire și albă,indicând o furie cumplită.

Bărbatul își lăsă brațele în jos și ceasul lui de aur reflectă,pe o secundă,razele orbitoare ale soarelui.Când își îndreptă asupra ei privirea ucigătoare.

Melinda se trezi înghițind în sec cu dificultate și simți că-i ard obrajii.

Dinspre el radiau sentimente răuvoitoare asemeni unor curenți de electricitate, dar,cu toate acelea,ea nu era în stare decât să stea neajutorată în fața lui, hipnotizată de înfățișarea incredibil de atrăgătoare a individului.

-Nu...nu ești domnul Brown,reuși ea să articuleze.

Cum de-i putuse confunda? Bărbatul acesta era solid,cu umeri impresionanți și un torace pe măsură.Domnul Brown era la fel de sfrijit ca o sperietoare de ciori.Iar adjectivul „sfrijit”,cu siguranță că nu i se potrivea bărbatului ce se uita la ea atât de fioros,încât Melinda se gândi că avea să-i crape fața.

-Nu.Eu sunt Evan Kessel,o informă acesta.Avea o voce profundă și pătrunzătoare.Și,în plus,plină de furie.

-Te-ar deranja să lași jos nenorocita aia de furcă și să-i spui șefului tău că mă aflu aici? continuă el.N-am impresia că ți-ar face vreun bine dacă ai înfige-o în mine.

-Nu cred că șeful te aștepta azi,răspunse ea.Simțea imboldul irațional de a nu se despărți de furcă,de parcă ar fi fost o țărancă lipsită de apărare,surprinsă în timp ce făcea gălăgie lângă podul mobil al castelului contelui Dracula.În cel mai bun

caz, furca era complet nefolositoare; în cel mai rău, nu făcea decât să îndârjească dușmanul. Pe de altă parte, senzația de a fi înarmată era mult prea reconfortantă ca să renunțe la ea. Totuși, sub tirul privirii lui aprige, „dădu ascultare cererii-sau, mai degrabă, ordinului-și o rezemă de cușca lui Rex.

-Cheamă-l pe șeful tău, rosti individul pe un ton poruncitor. Deja mi-am amânat vacanța, ca să vin până aici, și de abia aștept să termin cu toată povestea asta.

Privi apoi împrejur, expresia lui exteriorizându-i, neîndoielnic, disprețul față de tot ce vedea.

-Deși, ca de obicei, Helen a venit iar cu un caz neobișnuit, adăugă el.

Melinda se încruntă căutând în minte vreun indiciu în legătură cu cele spuse de insul din fața ei. Nu aștepta nici un Evan Kessel și nu cunoștea pe nimeni cu numele de Helen...nu, ia stai, exista o Helen Wordsworth în Orlando care confecționa slipurile acelea minuscule, cu șireturi, și sutienele împodobite cu paiete pentru gemenele DuBois. DeeDee și Bobbi, care lucrau la balansieră erau renumite pentru faptul că neglijau să informeze oficiul poștal despre adresa lor pe timpul iernii. Drept rezultat, corespondența lor ajungea în cutia poștală a cercului din orașelul Osprey, aflat în apropiere. Probabil că uitaseră să plătească pentru costumele din sezonul trecut.

-Helen te-a trimis? se interesă ea. E vorba de bani?

Bărbatul oftă și își trecu o mână mare și perfect bronzată prin părul de culoarea abanosului. *”Dumnezeule, e chipeș ca un prinț, cugetă Melinda. Păcat că se umflă ca un broscoi.”*

-Da, Helen m-a trimis și, da, e vorba de bani și dacă, pur și simplu, ai...

-Slipurile lor au fost puțin cam prea strâmte data trecută, îl întrerupse Melinda.

Aproape că i-au întrerupt circulația lui DeeDee.

Ochii bărbatului se deschiseră larg. Își lăsă bărbia în jos și se uită la ea printre gene, tot așa cum o persoană purtând ochelari ar fi privit pe deasupra lor. Buzele i se depărtară și expiră lent, pe gură. Aproape că-l simțea cum clocotește și mâna dreaptă începu s-o mănânce din dorința de a apuca furca.

-Uite ce e, trebuie să stau de vorbă cu Franklin, în mod clar, răbdarea lui era pe sfârșite.

-Ei bine...replică ea și inima prinse a-i bate cu putere când își dădu seama că joaca se sfârșise. Își dresă glasul, își îndreptă spatele, încercând să pară mai înaltă decât cei o sută cincizeci și șapte de centimetri pe care îi avea, și îl anunță:

-Eu sunt Franklin...Pe urmă, înainte ca falsul ei curaj să dispară, adăugă repede: și nu văd de ce trebuie să fii atât de nepoliticos. La urma urmei, nici n-am făcut cunoștință încă. Și sunt un client foarte bun. Apoi, curajul de moment se evaporă

și făcu, în sinea ei, o grimasă văzându-i expresia dezumflată când pătrunse sensul cuvintelor ei.

-Dumneata? întrebă el neîncrezător. Melinda avu impresia clară că tocmai fusese insultată, însă, cu toate acestea, încuviință trecându-și o mână transpirată prin păr.

-Eu.

-Și ăsta e cercul dumitale?

-Da. Vreme de o clipă, fața lui arăta limpede că era șocat. Își ascunse însă repede reacția înlocuind-o, atât pe aceasta cât și privirea cruntă de mai înainte, cu o expresie detașată, impersonală, ce nu se reflecta însă și în ochii săi. Aceștia o străpungeau ca două lasere gemene, de parcă ar fi vrut să-i topească straturile exterioare pentru a descoperi... ce, oare?

-Înțeleg, zise el pe un ton inexpresiv, încrucișându-și brațele la piept. Cu siguranță ca Helen știe ce alegeri să facă. După aceea, își lăsă brațele în jos întinzându-i o mână.

-De asemenea, înțeleg că dumneata, doamnă Franklin, încă nu știi cine sunt. Am fost trimis în locul lui Helen să te evaluez. Mâna ei mică dispăru în încleștarea palmei lui mari. Dându-și seama, cu durere, că degetele îi erau pline de bătăături, Melinda se mută stânjenită de pe un picior pe celălalt și încercă să bată în retragere, dar el o prinse și mai strâns.

-Să mă... evaluezi? întrebă ea cu o voce mică.

Își comandase oare costume pentru ea de la Helen Wordsworth? Tot ce se putea, îi plăcea să-și facă în fiecare sezon câteva. Uneori, îi înlocuia pe artiștii bolnavi, iar alteori, pur și simplu, îi plăcea să se alăture trupei călărind pe unul dintre elefanți în Ziua Parăzii sau ajutându-i pe Les Chevaliers, trupa franceză de călăreți pe deșelate. Faptul că nu-și amintea să fi comandat ceva n-o deranja; ca și în cazul cantităților necesare preparării vopselei albastre, rareori își nota câte ceva. N-ar fi surprins-o defel să fi uitat, și gata.

Dar de ce-l trimisese Helen pe acest bărbat incredibil s-o... cum se exprimase el oare... s-o evalueze? Presupuse ca asta însemna că voia să-i ia măsurile. Dar Helen ar fi putut să-i ceară să i, le trimită la Orlando.

Poate că avea nevoie de sprijin pentru afacerile ei și spera să reușească acest lucru făcându-și reclamă, reflect Melinda ușor confuză. Și ce metodă mai bună ar fi putut folosi, decât să trimită un bărbat uluitor care să le dea fiori clientelor ei? Povestea, deși cam bizară, avea totuși sens.

-Ei bine, rosti ea reușind să zâmbească destul de vag, asta da, slujbă.

Dar, categoric, nu mă așteptam să treacă cineva pe aici. Nu m-am schimbat mult de când am vorbit ultima oară cu ea. Totul este în... ăăă...

același loc în care a fost și data trecută.Zău că nu e nevoie să mă verifici.

-Eu sunt cel care va judeca treaba asta,roști el tăios.

-Oh,se încruntă ea.Credeam că Helen ar fi putut măcar să-mi spună de tine, continuă Melinda neplăcându-i,absolut deloc,bruschețea atitudinii lui.

Va trebui să învețe să aibă o comportare mai plăcută dacă spera să aibă succes în calitate de comis-voiajor.Dar,pe de altă parte,nu părea să se descurce prea rău-ea era în stare să recunoască un costum de patru sute de dolari când vedea vreunul.

-Nu ți-a telefonat să-ți spună că vin? întrebă el pe un ton ce-i trăda nerăbdarea.

La dracu',Helen mi-a promis că va lua legătura cu tine înainte să ajung aici.Unde ai telefonul?

-Nu funcționează.Melinda se uită în jos la mâinile lor;el tot nu-i dăduse drumul.

Un curent de energie părea să se scurgă prin degetele lui umplându-i palma cu electricitate.Avea impresia că mâinile lor erau sudate una de alta.”Va folosi degetele astea ca să petreacă banda unui centimetru împrejurul meu,se gândi ea nu prea clar,în vreme ce inima i se zbătea năvalnic în piept.Îmi va...lua măsura bustului.”

-Nu ți-a explicat nimeni procedura?

-Procedura? repetă Melinda.

Privi,iar,în jos,spre mâinile lor împreunate și continuă:

-Păi,știi,am mai făcut treaba astă și înainte.Mâna lui încă i-o mai strângea pe a ei cu putere.Oare și asta făcea parte din procedură?

-Poate că ar trebui să luăm loc câteva minute,zise el.Cred că ar trebui să-ți explic câteva lucruri.

-Păi...presupun că putem merge în rulota mea.La urma urmelor,nu prea mă pot...dezbrăca aici,afară,replică ea buimăcită,chinuindu-se să-și ascundă stânjeneala.Gândul la mâinile lui așezate pe șoldurile ei,evaluându-i lungimea interioară a pantalonilor,de la furca picioarelor până la gleznă,o făcu să se cutremure.

-Ai dori niște cafea,domnule Kessel? întrebă ea încercând să-și desprindă mâna cu discreție.Bărbatul tot nu-i dădu drumul.De fapt,strânsoarea lui se înteți și ochii lui albaștri,strălucitori,se lărgiră aidoma unor roți uriașe de căruță.

-N-am înțeles.

-Te-am întrebat dacă vrei cafea,răspunse ea năucă.

-Nu,înainte de asta.M-ai întrebat dacă vreau să-ți dai jos hainele?

Obrajii ei luară foc.

-Ei bine,am presupus în mod natural că mi-o vei cere.

În fond,cum altfel m-ai putea evalua?

Individul rămase fără grai.Melinda încercă iar să-și tragă ușor mâna,iar el își coborî privirea de parcă de abia atunci observase că încă i-o mai ținea.În clipa în care îi dădu drumul,ea își încrucișa brațele la piept conștientă că mâna dreaptă- cea de care o ținuse tipul-o furnica.Iar a lui-tot cea dreaptă-era pătată cu vopsea albastră.Bărbatul observă și el acest fapt și scoase din buzunar o batistă cu monogramă ștergându-și mâna în timp ce umbra unui zâmbet începu să-i joace în colțurile gurii.

Melinda fu șocată s-o observe.Crezuse că grimasa făcea parte permanent din trăsăturile lui.Fără ea,părea și mai atrăgător-dacă așa ceva era posibil și mai tânăr,liniile dimprejurul gurii lui dizolvându-se cu totul în pielea netedă și bronzată a feței.Buzele îi deveniră mai pline și mai moi,arcuite într-o curbă plină de senzualitate,ce-i abătu atenția Melindei,peutru o fracțiune de secundă,de la situația neplăcut de jenantă; dar,asta,numai până ce-și aminti de câte ori își trecuse mâinile prin păr având degetele pătate cu vopsea proaspătă.Probabil că acum arăta ca o punkistă.

„Of,Doamne”,își zise ea disperată bolborosind iute:

-Te poți spăla pe mâini în rulota mea,domnule Kessel.

Brusc,pleoapele i se zbătură amintindu-și că tocmai își spălase chiloții și sutienele ce atârnav în neorânduială și picurând de zor,pe suporturile pentru prosoape și pe marginea micuței ei chiuvete.

-Doamnă Franklin,spuse,el în cele din urmă.Cred că este vorba de o neînțelegere.În mod evident,mă iei drept altcineva.Am venit deoarece...

Restul spuselor lui se pierdu în vaierul orgii cu aburi în momentul în care Guido, prinătorul de bază al trupei Fantasticii Zamboni,dădu drumul instrumentului aflat cam la douăzeci de metri în fața lor.

Melinda își trecu mâna prin părul ale cărui bucle i se revărsară pe spate și strigă:

-Guido,oprește-te! Guido! Guido n-o auzi.Brațele masive ale zburătorului la trapez alergau încioace și-ncolo pe claviatură și o versiune caricaturală și chinuitoare a Toccatei și Fugii în Dominor de Bach răsună asurzitor,alungând aerul din tuburile orgii vopsite în culori vesele.

În spatele Melindei și al lui Evan,Pinky își ridică trompa de parcă ar fi vrut să dirijeze,iar Rex prinse a urla.Imediat,și celelalte animale se alăturară corului zbierând,țipând sau grohăind.

-Hai să mergem în rulotă,răcni Melinda spre Evan asemeni unui sergent ordonându-le soldaților să se trântescă la pământ în timpul unui raid aerian.

Orga continua să răsune.Apărent,Evan nu reușise s-o audă,deoarece înălță din

umeri și își ridică mâinile cu palmele în sus.

Aruncându-i o privire lui Guido Zamboni, care-i dădea înaintea cu entuziasm, îi făcu semn bărbatului să o urmeze și o luă grăbită înaintea.

În interiorul rulotei *Săgeata de Argint*, pe care Melinda o numea „căminul ei”, nu era cu mult mai liniște, însă, când închise ușa, o parte din Bach-ul lui Zamboni rămase afară. Observând că Evan cerceta rulota din priviri, Melinda se strâmbă.

Categoric, nu era un interior desprins din revista *Cele mai frumoase case și grădini*. Pe undeva, pe sub mormanele de costume colante împodobite cu paiete și grămezile de pene de struț, biata ei canapea, ajunsă la senectute, se lupta să supraviețuiască încă unei zile. Biroul ei arăta ca lovit de un uragan caracteristic Floridei, revărsându-și prea-plinul de facturi, -chitanțe și scrisori peste margine, direct pe podea. Peste tot, zăceau răspândite hârtii printre care se șteau petece de prelată, bucăți de frânghie de dimensiuni ciudate și ceva care pocni cu zgomot când Evan calcă deasupra:

Înfățișarea lui elegantă făcea ca rulota să pară și mai sărăcăcioasă și mai neîngrijită și Melinda își pironi ochii asupra blugilor ei de lucru, pătați de vopsea, fără a-i vedea cu adevărat. Se găseau pe ei toate nuanțele curcubeului, de la stacojiu și galben, la o paletă diversă de albastru, până la tuș și var. Era umilitor să stai în fața unui costumier profesionist, într-o ținută ca a ei.

-Ia loc, te rog, rosti ea agitată. Ai spus că preferi cafeaua simplă, nu-i așa, domnule Kessel? Bărbatul o privi oarecum ciudat, dar, apoi, ridică din umeri și zise:

-Aș dori puțin zahăr, dacă nu te superi.

Pe urmă, încercă să-și așeze corpul solid pe scaunul șubred, de lângă birou, ce stătea gata-gata să se prăbușească. Imediat, se sculă brusc și ridică o pisică, de culoarea carapacei de broască țestoasă, ce adormise exact în acel loc. Pisica se trezi instantaneu, ateriză pe podea cu mișcări pline de grație, începând apoi să se frece de piciorul lui.

-Oh...ăăă...asta-i Cleopatra, murmură Melinda. Zahăr! Splendid! Acum va trebui să-l găsească. Având în vedere că-și bea cafeaua amară și rareori gătea, diverse lucruri, -precum zahărul-aveau obiceiul să dispară înghițite de maelröm-ul din rulota ei. Dând din cap în semn că-l auzise, încercă să se deplaseze prin tot talmeș-balmeșul acela spre chicinetă când, dintr-o dată, auzi zgomotul unei deplasări masive, asemănătoare întrucâtva unei alunecări de teren.

Se întoarse brusc, tocmai la timp să vadă că Cleopatra sărise pe canapea, iar Evan Kessel se aruncase în genunchi lângă aceasta, încercând să stăvilească marea de colanți, pene și pantofi de balet ce se revărsau ca o cascadă peste marginea canapelei.

-Nu-i nimic,zise ea,mă ocup eu de asta.Bărbatul se răsuci s-o privească având brațele pline de haine și holbându-se la răvărsarea de lucruri pe care fusese incapabil s-o zăgăzuiască.Grimasa de iritare revenise în vreme ce el scutura din cap privind-o cum se apropia.

-Unde să le pun pe astea? o întrebă el.Melinda își mușcă interiorul buzei și ridică palmele în sus nehotărâtă.

-Oh...oriunde,replică ea încercând să pară în largul ei.

-Perfect,scrâșni el dându-le drumul pe jos.Hârtii,agrafe,un ghem de sfoară,două pixuri cu pastă,o carte cu coperti moi intitulată Organizează-ți timpul și mai multe costume indiene neterminate se alăturară harababurii de pe podea.

Melinda aruncă,la iuțeală,o privire stralucitoare al grămezii,sperând să dea de urma dispărutului borcan cu zahăr.

-Mă întorc într-o clipă,reuși ea să îngăime atât de stânjenită,încât se evaporă repede în bucătărie.

-Doamnă Franklin,o strigă el cu o voce tăioasă.Te rog,nu te deranja.Nu mi-am dat seama că te voi încurca atât de mult.

-Nu-i nici un deranj,îi răspunse ea lăsându-și brațele să-i cadă pe lângă corp și recunoscându-se învinsă.N-avea nici cea mai mică idee pe unde putea fi zahărul și nici cea mai slabă speranță de a-l găsi fără ca jumătate din conținutul bucătăriei să nu ajungă,și el,pe podea.În afară de asta,avea o vagă presimțire că-l împărțise pe tot poneilor.

Se strâmbă la imaginea ei,reflectată de marginile cromate ale cuptorului,și își dori ca incursiunile făcute prin dulăpioare și sertare să fi dat la iveală o perie de păr sau un pieptene; chiar și o andrea i-ar fi fost de folos.Suflă în sus îndreptându-și bretonul de pe frunte.Își șterse mâinile pe un prosop și se întoarse ocolind colțul biroului.Individul se uită la ceas,însă își ridică ochii când ea-se așeză la birou și își împreună mâinile,cu aplomb,deasupra unei cutii cu cremă de ghetă.Zâmbetul acela vag îi pluti,din nou,pe buze și,din nou,inima ei se strânse ca reacție la vederea lui.

-Nu mă aflu aici pentru motivul pe care-l crezi,rosti el rar.

-Într-adevăr? Melinda roși observându-l că-și reprimă un oftat de nerăbdare.

-Vrei bani,zise bărbatul fără menajamente.Ea rămase cu gura căscată.

-Ce? Domnule Kessel,insinuezi că-ți voi cere bani ca să-mi scot...Uite care-i treaba,nu știu cine ești și nici de ce pretinzi a fi designer de costume însă eu sunt o persoană foarte ocupa...

-Nu ți-a vorbit nimeni de la *Banca Populară a Floridei* despre responsabilul cu evaluările? o întrerupse el.

-De la bancă? Melinda încercă să înghită în sec,dar nu reuși.Era atât de uimită, încât nici măcar nu tresări-spre deosebire de Evan Kessel-când Guido Zamboni dădu drumul,cu un șuierat,aerului din orgă,iar animalele își uniră urletele ca răspuns,făcând o larmă de nedescris.

-Ești de la bancă? Ai venit în legătură cu împrumutul meu? murmură ea.

Bărbatul aruncă o privire feroce spre un punct aflat în spatele ei,atât de îndârjit, încât Melinda fu gata-gata să se întoarcă să se uite și ea.

-Da.Nu ți-au vorbit despre responsabilul cu evaluările?

-Nu.Of,Doamne,câte prostii îi spusese.Slipurile prea sumbre ale lui DeeDee.

Dezbrăcare.Of,Doamne.

-Tu ești acela? izbuti ea să articuleze.

-De fapt,sunt vicepreședintele care îi coordonează pe aceștia.Și unul dintre ei s-a decis să-ți apere cauza.

-Oh,oftă ea plăcut surprinsă în ciuda celor întâmplate.

-Din nefericire,o problemă de familie i-a impus să plece,pe-neasteptate,în Arizona.Așa încât,cum eu tot aveam treabă prin apropiere,mi te-a pus în brațe.

Loc în care,în alte circumstanțe,nu i-ar fi displicut să aterizeze,iși zise Melinda în sinea ei.Trupul lui era admirabil alcătuit,numai colțuri și proeminente extrem de masculine.Ar fi arătat extraordinar în niște colanți.

Cleopatra era de aceeași părere.Sări pe genunchii lui și începu să i se frece de coapsă torcând ademenitor.

-Cleo,dă-te jos,îi ordonă ea.Pisica își flutură coada spre stăpâna ei și se așeză și mai confortabil.

-Cleo!Felina se întinse,mișcă din urechi și sări de pe genunchii lui Evan aterizând iar pe canapea și trimițând o altă grămadă de diverse lucruri într-o alunecare precipitată spre podea.Melinda își înfrână pornirea de a-și ascunde fața în mâini încercând,în schimb,să asculte ce spunea elegantul bancher de la atât de eleganta bancă a Floridei.

-Helen își găsește mereu câte un proiect de care să se ocupe,bombăni acesta,i-am spus că,de data asta,va fi o pierdere...Vocea lui se pierdu și,după ce-i aruncă o privire rapidă; o întrebă:

-Unde-ți sunt registrele? Tânăra femeie se clătină.

-Registrele? Știi tu,fișele de cont.Veniturile,cheltuielile,registru jurnal.Sper că-ți ții contabilitatea,nu-i așa?

-Oh,da! îl asigură ea foindu-se încurcată.Singura problemă o reprezenta faptul că rămăsese cu trei luni în urmă.De când se descotorosise de Jake,se văzuse asaltată de mai multă muncă decât putea dovedi.Intenționase să-și aducă registrele la zi

și știuse că banca i le va cere să le verifice, însă crezuse că va avea puțin timp la dispoziție să le pună în ordine. Reamintindu-și și alte fragmente din conversația lor anterioară, se înfiora din nou.

-Ei, atunci, pot să mă uit prin ele? Exact în acel moment, ușa rulotei se deschise brusc și un bărbat de dimensiuni apreciabile își iți capul în cadrul ei.

-Șefa Lindy, zise el cu un puternic accent rusesc, e în regulă dacă spunem la Guido gata cu orga? Nu putem gândi cu așa muzică. Melinda oftă.

-Desigur, Boris. Dacă ai putea să-l faci să se oprească, ne-ai face tuturor o mare favoare.

-Da, eu mulțumesc. Boris dădu din cap făcându-se nevăzut. Melinda clătină, la rândul ei, din cap și făcu o grimasă, în chip de scuză, spre vizitatorul ei.

-Îmi cer iertare, domnule Kessel. Prin ochii lui, de un albastru electric, trecu o licărire curioasă în timp ce o privi un moment ciocnindu-și bărbia cu un deget.

-Spune-mi, rosti el, întotdeauna viața dumitale este atât de... agitată?

Oare ce i-ar aduce vreun câștig-să mintă, ori să spună adevărul?

-Unele zile sunt mai rele decât celelalte, îi răspunse ea umezindu-și buzele.

Slavă Domnului, se părea că tipul uitase de registre.

-Îmi pare tare rău de zăpăceala asta, continuă ea. În ultima vreme, am avut niște necazuri... îngrozită, lăsă propoziția neterminată. Nu voia să-i dea nici cea mai mică indicație că n-ar fi o idee prea bună să-i acorde ei o parte din minunatele lichidități ale băncii Floridei. Dar el îi înregistrase deja spusele. Cu un simț deosebit al sincronizării, cultivat de generații întregi de zburători la trapez, Guido alesese chiar secunda în care ea pronunțase cuvântul „necazuri”, ca să închidă orga. Astfel, cuvântul păruse anume amplificat din brusca tăcere, pentru ca Evan Kessel să-l audă perfect. Imediat, se aplecă alertat în față, -cu toate simțurile ascuțite.” *Are urechea formată când e vorba să surprindă veștile rele care să-l sfătuiască să nu-și asume nici un risc*”, chibzui ea mohorâtă.

-Necazuri? se interesă el. Melinda își schimbă poziția pe scaun.

-N-ai vrea niște cafea?

-După ce ascult ce înseamnă aceste necazuri. Când vorbi, linia maxilarului lui indică o hotărâre nestrămutată, accentuându-i unghiurile feței și conferindu-i un aer decis și aprig. Melinda se întrebă dacă îl trimiteau tot pe el să refuze văduvele și orfanii. Se decise să nu pună pe tapet problemele avute cu Jake. Propriu-zis, nici nu era necesar, exceptând faptul că, -dacă ea nu s-ar fi asociat cu el, nu s-ar fi găsit acum în situația asta dificilă.

-Din partea departamentului sănătății, răspunse ea.

A existat o încurcătură în legătură cu transportul animalelor; asta-i tot.

Totul era în perfectă ordine, însă au trimis un nou angajat care habar n-avea ce trebuie să facă. Exceptând încercările de a se holba insistent la bluza ei. Tipul știuse prea bine ce făcea. Funcționarii publici, reflectă ea disprețuitoare.

Musafirul ei încuviință sau, mai bine zis, înclină o singură dată din cap, cu aerul unui suveran. Liniștită, se rezemă de spătarul scaunului și dădu drumul aerului din plămâni încet, ca o anvelopă având o fisură mică.

-Spune-mi, rosti el rezemându-se, de asemenea, de spătarul scaunului, întotdeauna dai vina pe altcineva pentru lipsa ta de organizare?

-Eu...eu...Melinda închise ochii, apoi îi deschise iar și-l privi țință. Cum putea un bărbat atât de atrăgător să se încrunte la ea cu o expresie atât de rece? Dacă nu i-ar fi văzut buzele zâmbind, ar fi jurat că erau incapabile să se ridice la colțuri. Își îndreptă spatele ridicându-și bărbia și rosti:

-Știu că sunt puțin cam dezordonată, dar sunt o persoană demnă de încredere, domnule Kessel. Știu ce trebuie să fac pentru a traversa granițele statelor cu circul meu.

-Însă nu știi să-l menții solvabil.

-Nu e adevărat, zise ea repede. S-a întâmplat fiindcă...am nevoie doar...

Ușa se deschise și Boris aruncă o privire înăuntru.

-Șefa Lindy, e Guido. El foarte supărat că nu cântă la orgă. Tu poate vii.

-Of, Doamne, suspină ea lăsând naibii frivolitatea și trecându-și mâna prin păr. Evan se ridică în picioare.

-Nu te mai rețin, spuse el. La drept vorbind, trebuie să-mi văd de drum.

Femeia se încrunță.

-Dar credeam că vrei să arunci o privire pimpregjur. Și să-mi vezi...registrele.

Oh, Sfinte Sisoie, de ce mai adusesese vorba de asta? Acum, îi va cere să le vadă, iar acestea luaseră drumul borcanului cu zahăr. *"Undeva, în rulota asta, cugetă ea, se află o colecție extrem de interesantă de lucruri răătăcite."*

-N-am nevoie să le văd, rosti el cu un glas lipsit de inflexiuni și ochii îi părăsiră chipul Melindei. Când își întoarse capul prezentându-i vederii profilul lui sculptural, ea observă o pată de roșeață sus, pe pometele obrazului.

-Nu? îl întreabă ea cu o voce subțire, ca de fetiță. Bărbatul clătină din cap.

-Nu. Împrumutul. N-avea să-l obțină. Inima prinse a-i bate cu putere și ocoli biroul să-l înfrunte.

-Domnule Kessel, înbepu ea, dar observă de îndată că rugămintea nu i-ar folosi la nimic. El decisese deja că ea reprezenta un caz fără speranță.

-Atunci, la revedere, reuși ea să spună, deși gâtul uscat îi făcu vorbele să semene mai degrabă cu un croncănit. Curajoasă, îi întinse mâna.

Individul i-o strânse cu un gest solemn.

-La revedere.Ca și prima oară,i-o reținu prea mult timp într-a lui și,tot ca atunci, faptul o debusolă complet.Ochii lui îi străpunseră pe ai ei; aveau culoarea turmalinei,culoarea cerului senin de vară.Rămase nemișcată ca o statuie,până când el îi eliberă mâna și trecu pe lângă ea.Surprinse,atunci,adierea slabă a mirosului unei ape de colonie fine,peu bărbați.Trase aerul în piept și-l ținu acolo în timp ce el ajungea la ușă.

-Dă-mi voie,te rog,îi zise el lui Boris și se făcu nevăzut.

-Șefa Lindy,insistă Boris.Tu vii?

-Îndată,șopti ea cu ochii plini de lacrimi.Vin imediat.

-Da,eu mulțumesc.Boris se retrase închizând ușa.

-Fir-ar a dracului de treabă,suspina Melinda lăsându-se să cadă pe un vraf de bucăți de pânză groasă.La dracu',la dracu' și la dracu'!

Încleștându-și pumnii,îi ridică de parcă ar fi vrut să lovească fie-și amintirea mamei lui Evan Kessel,apoi își lăsă mâinile în poală și începu să plângă.

Avea nevoie cu disperare de împrumutul acela.Fără el,nu avea suficienți bani pentru sezonul următor.Animalele trebuiau hrănite și artiștii plătiți și,cum punea accentul pe calitate,nu voia să facă treabă de mântuială asemeni administratorilor lipsiți de scrupule,cum fusese Domnul Minune.Minunatul,se gândi ea,plângând în hohote,dădea deja târcoale la distanță asemeni unui vultur, așteptând exact o astfel de ocazie ca să-i cumpere partea.

Iar Jake,ar fi fost cu totul de acord.Jake,pe care însuși Happy Pappy îl recomandase drept partener în afaceri,aproape că dusese ciroul de râpă.Prea târziu își dăduse ea seama că el se implicase doar de dragul banilor și asta după ce aproape o ruinase,îi stricase câteva din cele mai bune numere și îi omorâse pe Dumbo și Jumbo,doi dintre colegii lui Pinky.Cumpăraseră fân umed-cu mult mai ieftin,desigur-și sumanele viețuitoare habar n-avuseseră de unde le venise pieirea.Apoi,mai existase și problema cu tematica retro...

Of,dar ce importanță mai aveau astea acum? Era condamnată.Făcută una cu pământul la marea vârstă de douăzeci și opt ani.*Banca Populară a Floridei* reprezentase ultima ei speranță.Iar situația ei fusese atât de disperată,încât individul nici măcar nu aruncase o privire asupra nenorocitelor ălor de registre.

În ușă se auzi un ciocănit puternic.Era Boris,fără îndoială,pus pe jăratec de Guido ce se afla în aceeași stare.Suspînând,își strânse genunchii la piept și își sprijini bărbia pe ei.Ciocănitul se repetă.Melinda rămase pe loc,mult prea copleșită de evenimente pentru a se preocupa,acum,de ciorovăielile lor.

Ușa se întredeschise și Evan își făcu apariția în cadrul ei având-o pe Cleopatra

întinsă,fără rușine,în brațele lui.

-S-a luat după mine,îi explică el înclinându-și capul într-o parte și observând obrazul pătat de lacrimi al Melindei.Imediat,aceasta își feri privirea și se duse în bucătărie să-și pună cafeaua la fiert.

-Mulțumesc,roști ea cu o voce înțepată și clară căutând prin sertare după o lingură.Pacostea asta de mătă o ia mereu din loc.

-Pare un bun vânător de șoareci,se aventură Evan.

-Da,așa este.Deschise cu mișcări bruște borcanul de ness și scobi cu lingura în recipientul aproape gol,fiind nevoită,în cele din urmă,să-l răstoarne,pentru a scoate ultimele rămășițe cafenii,neînsemnate cantitativ.După aceea,iși duse ceașca la buze,iși dădu seama că nu turnase apă în ea și o trânti cu năduf.

-Doamnă Franklin,eu...zise Evan și,pe urmă,suspină.

Ea îl auzi cu claritate cum expiră prelung.

-Poftim? întrebă ea,speranța aprinzându-i-se în suflet ca o torță.

Oare se răzgândise? Avea,totuși,o șansă,la urma urmei? Se răsuci să-l privească.

-Ce anume,domnule Kessel? Dar când ajunse cu fața spre ușă,observă că el plecase.

CAPITOLUL 2

-Topo Gigio? strigă Melinda.Împreună cu Sophia Zamboni,stătea lângă cușca leului privind,la lumina lunii,animalul ce moțâia.Sophia,o femeie corpulentă între două vârste,îmbrăcată într-o rochie lungă de lână,viu colorată și parțial acoperită de un șorț cadrilat,iși frământă mâinile și suspină:

-Știu că l-a mâncat pe Topo,zise ea cu jale.Simt eu asta în sufletul meu.

Își făcu o cruce; după care își duse crucifixul sclipitor,de aur,la buze și îl sărută,ochii ei căprui înotând în lacrimi.

-Nu,Rex n-ar face una ca asta.Nu-i așa,Rex?,îl întrebă Melinda pe leu.

Rex își scutură coama și începu să roadă zăbrelele dimprejurul cuștii.Apoi,mârâi surd și Sophia își mușcă buza de jos.

-Topo,strigă Melinda cu o voce plângăreață.Asta era tot ce mai lipsea pentru a pune capăt unei zile memorabile.Mai întâi,iși făcuse apariția Evan Kessel-moment de răscruce în istoria Circului Retro Franklin; apoi,Guido făcuse cea mai teribilă criză de nervi dintr-un lung șir de manifestări asemănătoare; iar,acum,Topo Gigio,animalul preferat al familiei Zamboni,o maimuțică de talie mică,având o blană moale și fină,dispăruse cu desăvârșire.

-E;e mort,se vaită Sophia bătându-se cu pumnul în piept,cuprinsă de cea mai neagră disperare.Am spus la Guido de mii de ori nu lăsat cușca deschisă.

Melinda își frecă mâinile pe lateralele chimonoului ei de culoarea piersicii și bătu ușor umărul bine împănat al Sophiei. Decana de vârstă a familiei Zamboni o prinsese în mijlocul unui duș; părul ei cârlionțat încă mai era răsucit într-un coc în vârful capului, iar câteva bucle răzlețe, stropite cu vopsea albastră, îi încadrau fața în formă de inimă.

-Sunt sigură că e pe aici, pe undeva. S-a dus doar să exploreze. Își va face apariția mâine dimineață. Ca pentru a-i dezminți vorbele, Rex începu să toarcă.

-Oh, Madonna mia! începu să se vaite Sophia. Melinda își suflă bretonul din ochi și dădu ocol cu privirea împrejurimilor întunecoase. Totul părea liniștit; noaptea se lăsase aducând cu ea un calm aparent. Mica tabără era aproape pustie, având în vedere că majoritatea artiștilor nu sosiseră încă. Nu aveau să se adune decât cu două săptămâni înainte de programata plecare în turneu a circuitului. Atunci, locul urma să trepideze de mulțimea repetițiilor, a planurilor de ultimă oră și a irascibilității accentuate a oamenilor, toate având ca rezultat o stare crescândă a nervozității animalelor. De obicei, aceasta era cea mai grea perioadă a sezonului atât din cauza încercărilor de a-i împăca pe cei din trupa Zamboni și a liniștii animalele, cât și de a-l ține pe Boris departe de sticla de vodcă.

Iar anul acesta, va fi și mai greu încercând să le explice tuturor situația financiară, cerându-le să lucreze pentru mai puțini bani, făcând economii ce n-ar trebui făcute, poate chiar renunțând cu totul la sezon...

-Topo! strigă Sophia. Unde ești, bambino?

-Hei, Mama! Ce-atâta gălăgie? întrebă Guido apărând în ușa rulotei lor.

Își scarpină umărul musculos sub breteaua subțire a tricoului înclinându-și capul într-o parte. De unde stătea, Melinda putu vedea, în spatele lui, strălucirea violet a televizorului lor în momentul când-italianul coborî treptele uriașei rulote, care era aproape la fel de mare ca furgoneta ce căra cortul uriaș al circuitului și stâlpii de lemn aferenți.

-A murit Topo Gigio! suspină Sophia.

-Ei, ei, spuse Melinda, să nu ne pripim. Guido o ignoră trecând pe lângă ea de parcă nici n-ar fi fost acolo și își îmbrățișă soția.

-Ei, ei, *carissima*. Precis n-are nimic. Probabil distrează și el puțin, eh?

-Nu, e mort. Șefa Lindy căutat în tot locul. Guido se îmbrățișă, privind drept prin Melinda.

-Șefa Lindy nu știe pe toate, Mama. Precis mai sunt o sută de locuri unde nu căutat. Asta era adevărat. O maimuțică atât de mică se putea ascunde oriunde. Îi privi pe cei doi Zamboni și înălță din umeri.

-O să continui să caut, se oferii ea.

-Grazie,răspunse Sophia din suflet,însă Guido se mulțumi să fornăie pe nas. Își alesese grozav momentul ca să facă pe nesuferitul,însă,la urma urmei,când își alegea Guido bine momentul?Netezindu-și absentă faldurile chimonou-lui, Melinda se îndreptă spre centrul terenului pe care se afla circul încercând să se decidă unde să caute în continuare.Acoperise deja porțiunea de lângă cuștile animalelor și se uitase pe sub rulote.Cercetarea superficială a hambarului n-o făcuse să descopere mica creatură,dar asta nu însemna ca nu se afla totuși acolo. Tot atât de bine s-ar fi putut cățara pe crengile acoperite de mușchiul spaniol ale stejarilor pitici care înconjurau întreaga tabără.Îndreptându-și spatele,fixă cu privirea siluetele copacilor profilate pe discul galben,urias,al lunii.În depărtare, auzi zăngănitul lanțurilor de la picioarele elefanților ce se plimbau tacticos, asemeni unor sentinele,înainte și înapoi,păzindu-și teritoriul.

-O să verific iar hambarul,zise ea într-un târziu.

Îi părăsi pe cei doi Zamboni și dispăru în umbra nedeslușită și amenințătoare a hambarului.În mers,șlapii de cauciuc îi loveau călcâiele cu plescăieli sonore,iar țesătura mătăsoasă a chimonoului mângâia gleznele.Apoi,pe deasupra țârâitului greierilor,auzi trilul unui răs ascuțit.Lăsându-și capul pe un umăr,zăbovi în prag în vreme ce ochii ei săgetau încoace și încolo,pe deasupra formelor neclare, căutând.

-Este cineva aici? întrebă ea cu inima zbuciumându-i-se în piept.

În podul pentru uscat fânul,se simți o mișcare.Melinda își îngustă privirea și strigă:

-Hei!Tocmai în acea clipă,în spatele ei,se auzi urletul motorului unei mașini.Sări în sus și se întoarse.În pod,se auzi un târșâit și ea se răsuci înapoi să-l surprindă pe intrus.

-Doamna Franklin? Melinda se răsuci în loc pentru a treia oară și buzele i se depărtară sub impactul surprizei.Evan Kessel trânti portiera *Jaguarului* negru,cu caroserie joasă,și o porni spre ea.Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți, albi,adidași albi și o cămașă bleumarin cu mâneci scurte,se apropie cu un aer hotărât și deschise gura să vorbească din nou.

Melinda își duse degetul la buze și șopti:

-Șșt.E cineva în hambar.Bărbatul veni lângă ea stând atât de aproape,încât fu învăluită de căldura radiată de trupul lui.Avea picioare bronzate și bine făcute, chiar mai arătoase decât își închipuise ea,și nu putu rezista ispitei de a trage o otheadă,pe furiș,în direcția lor.

„*Uau,se gândi ea,observând și restul.Ce șort...bine dezvoltat.Și ce umeri...*”

-Cine e în hambarul tău? o întrebă el coborându-și vocea când ea începu să

gesticuleze frenetic,ca să-l determine să vorbească mai încet.Melinda scutură din cap.

-Habar n-am.Uneori ne trezim cu vagabonzi.Boris uită să închidă ușa.Poate că-i vreun nebun.Am nuzit că aveți un azil de alienați mintal prin apropiere.

Buzele lui se curbară trădându-i amuzamentul.

-Cine ți-a spus asta? șopti Evan.

-Shirley,prezicătoarea mea.

-Mai bine du-te și ia-ți banii înapoi.Nu-i nici un azil prin împrejurimi.

Apoi,îndreptându-și spatele,își duse mâinile căuș în jurul gurii și strigă:

-Timothy! Ești acolo? Îngrozită,Melinda începu să-și fluture mâinile în fața lui.

-Ce faci? întrebă ea scoasă din pepeni.Ar putea fi un tip periculos!

Apoi,când îi veni un gând întârziat,îl chestiona:

-Cine-i Timothy?

-U...unchiule Evan? se auzi o voce subțirică străbătând tenebrele,răsunând tremurătoare în direcția lui.Tu ești?

-Da,eu sunt,răspunse Evan mulțumit,îndreptându-se spre hambar.

-Așteaptă,cine știe peste ce-o să dai! strigă Melinda grăbindu-se după el.Se lovi de grămada de fân pe care era așezată căruța și,apoi,tresări când auzi un zdrăngănit,pleascăitul unui lichid care se revărsa și o înjurătură ieșită cu asprime de pe buzele lui Evan Kessel.

-E vopsea,roști ea pe un ton de scuză mulțumind cerului că el purta pantaloni scurți în locul costumului scump.După aceea,însă,își aminti că adidașii lui păruseră nou-nouți,albul lor strălucind în contrast cu gleznelor bronzate.Își putea imagina cum arătau acum.Probabil,ca ai ei,-aflați momentan în vizită în *Țara Nimănui*,alături de borcanul cu zahăr și registrele contabile-pătați cu vopsea și plini de rumeguș.

-Mulțumesc că m-ai luminat,doamnă Franklin.Există cumva și mine de teren sau grenade la care ar trebui să iau aminte?

-Unchiule Evan! M-am înțepenit aici!

-Te deștepenesc eu,zise Evan.Stai pe loc.

-Ce se întâmplă? întrebă Melinda intrând în coliziune cu un butoi pe când încerca să străpungă întunericul cu privirea.Domnule Kessel,pe unde ești?

I se răspunse printr-o serie de trei țipete stridente urmate de un foșnet și,în cele din urmă,de sunetul pălelilor unor labe mici trecând în fugă pe lângă ea.Ari înapoi și își pocni genunchiul de o ladă mare,de oare se prinse grăbită în vreme ce desluși silueta lui Topo Gigio ieșind în fugă,în patru labe,pe ușa hambarului.

Câteva secunde mai târziu,un chiot strident clătină înaltul cerului.

-Sfinte Dumnezeule,ce-a fost asta? întrebă Evan.

-O să-ți spun dacă îmi spui și tu mie cine e Timothy,zise Melinda.

-*Bello! Caro! Bambino mio* răsunară strigătele extaziate ale Sophiei prin toată tabăra.Topo mio!Animalele preluară în cor strigătul victoriei scheunând, mormăind și cârâind.Zăbrelile cuștilor zdrăngăniră,iar lanțurile zornăiră.Se auzi zgomotul unui obiect care se dărâmă,apoi ceva se prăbuși și se sparse și,în final, urmară niște tropăieli.Melinda se depărtă de ladă și își masă tâmplele obosită.

-Unchiule Evan,mi-e frică,strigă vocea subțire.O să ne mănânce?

-Ține-te bine,Timmy.Aproape c-am ajuns la tine.

-Cine dracu' e Timothy? zbieră Melinda roșind când își dădu seama că Evan se afla doar la doi-trei pași de ea ducând în spate un băiețel.

-Nepotul meu,răspunse simplu acesta.Timmy,ne-ai speriat de moarte.Mama ta e disperată.Bărbatul o porni spre ușa hambarului.Melinda șchiopăta în urma lui simțind zvâcnituri dureroase în genunchi.Băiețelul se răsuci Evan pironind-o cu privirea;în lumina lunii,ochii lui păreau la fel de strălucitori ca ai unchiului său,însă părul avea o nuanță aprinsă de roșu.Cămașa lui cadrilată și blugii erau acoperiți de rumeguș.

-Cine-i doamna asta? Are părul albastru!

-Doamna este proprietara circului,îl lămurii Evan dându-l jos din spinare și scuturându-i hainele.Te-ai aflat în hambarul ei și te-ai jucat cu ratonul ei.

-Era o maimuțică,replică Timmy.Eu am găsit-o.

-Tu l-ai găsit pe Topo al meu? se amestecă Sophia înr vorbă radiind,în vreme ce se apropia în grabă de Evan,Timmy și Melinda ținându-l pe Topo Gigio în îndoitura cotului ca pe un bebeluș.Pentru tine,am un castron mare cu bezele și o Coca-Cola!Se aplecă prinzându-l pe Timmy în îmbrățișarea ei largă,îngropând cu totul partea de sus a corpului acestuia la pieptul ei generos.

-Ah,ce băiat! Ce păr! Șefa Lindy,ai mai văzut așa păr? Vino,băiete! Tu mănânci înghețată cu *Fantasticii Zamboni!*Timmy își ridică ochii spre unchiul lui,părând foarte mic și fragil pe lângă bărbatul robust.

-Pot să merg? Te rog!Evan ezită încrucișându-și brațele la piept.Cămașa lui se întinse peste torsul și bicepșii lui,ce păreau dăltuiți în stâncă.

-Mama ta e acasă neliniștită,zise el,și n-o pot suna pentru că oamenii ăștia n-au telefon.Așa că va trebui să plecăm.Timmy își încovoie umerii dezamăgit.

-Nu,roști repede Melinda.L-am reparat spre seară.Timmy se învioră.

-Atunci,pot? Pot? Evan privi spre Melinda care încuviință.

-Dacă așa vrea Sophia,n-am nimic împotriva,spuse ea simțindu-și stomacul ca prins într-o menghină.Asta însemna că Evan va mai rămâne puțin.

Un puseu neașteptat de bună dispoziție dilua ostilitatea pe care o simțea față de el.”*Sfinte Dumnezeule,Melinda,se muștră ea,doar n-oi fi cu adevărat fericită că tipul va mai zăbovi prin preajmă strâmbându-se la vederea rulotei tale dezordonate și văicărindu-se că-și pierde de pomană atât de prețiosul lui timp! Ești doar bucuroasă că a fost găsit Topo și că Timmy este în siguranță.Asta-i tot și n-are nimic de-a face cu Evan Kişs...ăă...Kessel.”*

În timp ce ciufulea părul băiatului,chipul lui Evan fu luminat de un surâs plin de afecțiune ce o făcu pe Melinda să rămână cu gura căscată.Dinții albi și egali străluceau pe fondul tenului lui întunecat,iar ochii îi dansau pe când privea băiețelul cu o reală plăcere.Acesta să fie oare trufașul director executiv al băncii? se miră ea.

-Atunci,tu vii cu mine,rosti Sophia pe un ton imperios,aruncându-și brațul în jurul umerilor lui Timothy.O să-ți arăt toate șmecheriile pe care le poate face Topo Gigio!

-Pot să-l țin eu? întrebă Timmy lipindu-se de trupul mătăhălos'al Sophiei. Melinda nu mai auzi răspunsul pentru că amândoi urcară treptele rulotei familiei Zamboni dispărând în interiorul ei.Brusc,dându-și seama că se afla singură, împreună cu bărbatul care o făcuse să plângă ceva mai devreme,trase nervoasă de cordonul chimonoului și se uită,pe furiș,la Evan.Acesta privea fix în urma lui Timmy clătinând din cap.

-Nu-mi vine să cred cât de diferit s-a purtat,murmură el.De obicei este atât de retras...Pe neașteptate,se întoarse spre Melinda.

-Pot folosi telefonul acum?

-Este în rulota mea,îi răspunse ea gesticulând într-acolo cu o mână cam nesigură.O porniră unul lângă celălalt și Melinda își ridică poalele chimonoului urcând treptele rulotei.Își impuse să nu șchiopăteze,deși genunchiul o ardea rău de tot,însă,strângând din dinți,reuși să ducă la bun sfârșit periculoasa ascensiune. Evan o urma îndeaproape,răsuflarea lui blândă răvășind micii cârlionți de pe ceafa ei.Când se întinse pe lângă ea să deschidă ușa,brațul lui îl atinse ușor pe al ei.Observă că era presărat cu fire negre de păr ce se adunau în smocuri mici pe falangele degetelor lui lungi.Lăsându-și ochii în jos,își linse buzele și înclină scurt din cap,intrând în rulotă.Trecuse multă vreme de când un bărbat din afara familiei-și.ea îi considera pe toți angajații circului ca fiind familia ei-având brațe frumoase și păroase și dinți albi,strălucitori,se aflase în rulota ei într-o noapte parfumată,luminată de lună.Deodată,deveni conștientă că pe sub chimonio nu mai avea decât un sutien subțire și un slip și mai subțire și se simți mai stânjenită ca niciodată.Făcu semn spre telefon pregătindu-se să se sechestreze în bucătărie,

ca el să poată vorbi nestingherit,iar ea să aibă timp să-și revină.Individul era incredibil de atrăgător..și incredibil de lipsit de inimă,își reaminti ea.Rememora atitudinea lui disprețuitoare și felul în care plecase fără a arunca măcar o privire superficială asupra registrelor și tensiunea începu să-i crească iarăși.

-Alo,Paula? rosti el în receptor.Totul e-n regulă.L-am găsit.Da,la circ.

Dumnezeule,habar n-am.Probabil că m-a auzit când m-a sunat Helen.Presupun că a venit cu bicicleta.Nu,încă n-am găsit-o,dar o să arunc o privire.Nici n-ai crede ce diferit se poartă.Râdea și sporovăia și tocmai s-a dus cu o țigancă să mănânce niște înghețată.Evan izbucni în râs.Era un sunet profund și amplu care o făcu pe Melinda să-și lingă buzele și să caute ceva care să-i distragă atenția.

-Nu fi prostuță.Firește că e în regulă,continuă el.Da,știu că e trecut de ora lui de culcare,dar se distrează atât de bine,Paula.Timmy e bine.Trebuie doar să-i dai mai multă libertate,asta-i tot.Continuă să vorbească,însă Melindei îi era jenă să mai tragă cu urechea,așa încât aprinse arzătorul sub ibric și puse în ceașca ei niște ness din cel împrumutat de la Sophia în acea după-amiază.În lipsa a ceva mai bun de făcut,trase sertarul din fata ei trecându-i conținutul în revistă.

Brusc,ochii i se lărgiră observând mult-rătăcitul borcan cu zahăr,ascuns pe jumătate sub un exemplar al publicației *Revista circului* și sub o perucă violet aparținându-i clovnului KooKoo.

-A-ha,țipă ea victorioasă ducându-și,apoi,mâna la gură cu obrazii în flăcări și închizând cu putere sertarul.

-Doamnă Franklin,te simți bine? strigă Evan.

-Da,perfect,bolborosi Melinda.

-O să-ți povestesc mai târziu,îl auzi ea zicând,după care,se auzi un clic când receptorul fu pus în furcă.Opri propanul sub ibric și se rezemă de perete închizând ochii.Își dori ca el să plece,așa,pur și simplu.Genunchiul o durea,capul începea și el s-o doară și chiar atunci realizează că el avea un tupeu fantastic dacă, după ce o tratase mai devreme în felul acela,presupusese că-i poate folosi telefonul.

-Ah,cafea,spuse el apărând de după colț.Pot să capăt și eu puțină?

-N-am decât pentru o ceașcă,replică ea țâfnoasă.Și,oricum,n-ar trebui s-o iei din loc? Mi te amintesc pomenind că ți-ai amânat vacanța,ca să-ți pierzi vremea cu mine.Îi simți privirea ațintită asupra ei în vreme ce își turna sfidătoare apa în ceașcă și amesteca în ea.Cristalele de cafea se ridicară la suprafață și se lipiră în mici cocoloașe de linguriță.

-Apa ta nu e suficient de fierbinte,zise Evan.Spre deosebire de temperamentul tău.

-Nu eu am fost nepoliticoasă cu tine astăzi,se răsti ea golind ceașca din trei înghițituri rapide.Și țin să te informez că îmi place cafeaua caldă.

-Atunci,ești norocoasă,răspunse el cătuși de puțin ofensat de replica ei tăioasă. Ea nu zise nimic trântind doar ceașca lângă chiuveta plină de colanți înmuiți în vopsea albastră și încercând să treacă pe lângă el.Dar, chiar în acel moment, genunchiul ei lovit cedă și se prăbuși la pieptul lui.

-Au! țipă ea inspirând scurt când el o prinse instinctiv,înconjurându-i mijlocul subțire cu degetele.Mâinile lui erau puternice,strânsoarea fermă și Melinda se smuci îndepărtându-se cu o violență născută din jenă,ce îi trimise din nou junghiuri dureroase prin picior.Înainte de a se putea opri,se agăță de umerii lui Evan,ca să nu cadă,și fața i se îngropa în moliciunea parfumată a gâtului lui, imediat sub linia elegant cizelată a maxilarului.

-Ți-e rău? o întrebă el în vreme ce valuri de suferință o cotropiră lăsând-o roșie la chip și amețită.Melinda își desprinse o mână de pe umărul lui îndepărtându-și zulfii de pe frunte și făcu doi pași șovăitori,retrăgându-se de lângă el.

-M-am lovit la genunchi,scrâșni ea roșind încă o dată la vederea zâmbetului lui uluit și amuzat totodată.Dar,la pomenirea faptului că avea dureri,buzele lui pline se curbară instantaneu în jos.Ochii îi străfulgerară îngrijorați și o trase iute spre sine,strecurându-și un braț pe sub umerii ei.

-Dă-mi voie să arunc o privire,spuse el.Poți păși?

-Da,da,mi-e bine,replică ea cu un glas tăios,pentru a masca fiorul neașteptat și intens,pe care-l simțise la contactul cu trupul lui zvelt și cald.M-am lovit de o ladă doar,asta-i tot.Sunt sigură că umflătura va ceda până mâine dimineață. Bărbatul se încruntă și,în timp ce-o țintui cu privirea,ochii i se întunecară căpătând nuanța frapantă a unui ametist.

-Umflătura este...începu el,dar vocea i se pierdu când ochii părăsiră chipul ei fixându-se asupra de-colteului în formă de V al chimonoului.Imediat,Evan clipi. Melinda îi urmări direcția privirii ca să descopere că,în cădere,reverele chimonoului se desfăcuseră și,acum,dantela cupelor sutienului eră expusă ochilor lui,evident plini de admirație.Înghițind în sec,încercă să apropie reverele fără a admite fățiș că știa de starea în care se aflau.Sfârcurile sânilor începură să i se contracte; le observă împungând mătasea și mișcă iritată din umeri.

-Sunt sigură că până mâine dimineață o să treacă,murmură ea.

Evan se retrase puțin,înălțându-și sprâncenele.

-Scuză-mă,n-am auzit.

-Umflătura,zise ea,adăugând,când îl văzu că nu se dumirește...de la genunchi. Bărbatul chicoti.

-Pentru o clipă,m-ai făcut să uit de mine.După aceea,surâsul lui se stinse și ridurile dimprejurul ochilor,ce-i apăreau când râdea,-dispărură topindu-se în pielea neteda și bronzată a feței.Printr-o atingere plină de blândețe,îi aranja gulerul chimonoului la ceafă și rosti liniștit:

-Și încă mă mai faci,Melinda.

-Eu...eu...se bâlbâi ea clătinând din cap.

Făcu o tentativă de a se depărta de el,însă Evan nu renunță și degetele lui o strânsură și mai tare de mijloc.Melinda își coborî ochii asupra lor observându-le lungimea și cât de albe păreau unghiile perfect manichiurate,în contrast cu pielea arsă de soare.

-Dă-mi drumul,zise ea uitându-se la mâna lui.Fără o vorbă,Evan se aplecă și o ridică în brațe.

-Unde ți-e patul? întrebă el.

-Ce? Deși zâmbi înregistrându-i uimirea,în străfundul ochilor lui se citea un licăr de seriozitate,imprimând unghiurilor dure ale chipului său o expresie de o neașteptată intensitate.

-Vreau doar să nu-ți mai sprijini greutatea pe genunchi,îi zise el pe un ton plin de candoare.

-Scaunul meu de la birou va servi perfect acestui icop,replică Melinda înțepată. Dacă vrei să fii atât de amabil,domnule Kessel...Evan îi aruncă scaunului o privire critică.

-E plin de vechituri.Iarăși.

-Nu sunt vechituri.Sunt vestigii valoroase din istoria circului.Cum el nu spuse nimic,privind-o,numai,neîncrezător,îi arătă capul masiv confecționat din lemn, așezat deasupra grămezii și zise:

-Acela este un cap original al lui Pinocchio,dintr-un spectacol al fraților Ringling,dat prin anii '30.Iar sub el,se află părți dintr-un costum purtat de un membru al trupei Wallenda.

-Fără glumă? Acum arăta realmente interesat.Cercetă grămada din ochi în vreme ce ocoli biroul depunând-o pe scaunul șubred,pe care stătuse el însuși ceva mai devreme în după-amiaza aceea.

-Mulțumesc,spuse Melinda.Ochii i se lărgiră de mirare văzând că halatul ei dădea iar să se desfacă.Ce naiba se întâmpla? Avea chimonoul ăsta de trei ani și niciodată nu se comportase atât de absurd.

-Trupa Wallenda,hm?Se aplecă peste birou și ridică un costum de un verde scânteietor.Porțiuni din el erau complet roase,avea trei mici rupturi lângă una din cusăturile laterale și mirosea a naftalină și a tainițe de pod.

-Ce faci cu ele?

-Sunt pentru circul meu.Când își dădu seama că el nu înțelesese,își încrucișa brațele la piept și se rezemă de spătarul scaunului privind-l cu ochii ei căprui, îngustați de suspiciune.

-Nu ți-a povestit Helen de planul meu? Bărbatul ținu costumul în fața ei apreciind efectul,apoi înălță din umeri.

-Știu că spectacolele tale au un fel de...temă retro.Helen e de părere că e o idee...simpatică.Chipul lui arboră iarăși surâsul acela batjocoritor,întinse costumul pe suprafața biroului ei și se așeză pe marginea acestuia expunându-și interiorul coapselor,ai căror mușchi se reliefa cu claritate.Aproape în aceeași clipă,se încruntă și ridică peria de păr pe care se așezase.

-Nu este doar o temă,rosti ea luându-i peria din mână.Vreau să am cu adevărat un circ de modă veche; felul acela care exista înainte ca mării afaceriști să pună mâna pe ele și să le transforme în spectacole de genul celor de la Las Vegas. Vreau...

-Da,știu,o întrerupse el.M-am uitat în seara asta prin dosarul tău.

-Într-adevăr? întrebă ea și inima ei sări o bătaie,însemna asta oare că se răzgândise în privința împrumutului ei? Sau fusese mânat doar de curiozitate?

-Ești...ai...se bâlbâi ea.Ăă...adică...Fu întreruptă de Timmy care dădu buzna înăuntru ținându-l pe Topo Gligio în brațe și radiind de bucurie.

-Ia te uită,unchiule Evan! striga el.Sophia intră și ea în rulotă înclinând din cap spre Melinda și Evan,neslăbind din ochi băiețelul roșcovan care-l lăsă jos pe Topo,pe biroul dezordonat al Melindei.

-Nu pe costum,ordonă ea și Evan,îndatoritor,îl luă de acolo.

-Fiți atenți,zise Timmy și bătu de trei ori din palme.

Maimuțica se cățăără pe brațul băiatului și-l sărută pa obraz.Timmy chicoti încântat la culme,speriind animalul care sări în brațele dolofane ale Sophiei, ghemuindu-se în scobitura cotului ei.

-Nu atât de multă gălăgie,îi dojeni ea pe băiețel dezmierdându-l în același timp pe Tope.Asta îl sperie.Timmy se arătă rușinat.

-Păi...numărul mi-a reușit în rulota Mamei Zamboni,spuse el.Melinda îi surâse.

-Cred că ți-a reușit foarte bine,zise ea.Topo nu ascultă chiar de oricine,nu-i așa,Sophia? Femeia încuviință.

-Asta așa-i.Nu se duce la persoane necunoscute.Poate că data viitoare îți mai arăt o șmecherie.Capul lui Timmy zvâcni în direcția unchiului său.

-Pot să vin înapoi mâine?

-Dar credeam că vrei să mergi la Disneyland,rosti Evan cu blândețe.

Băiețelul negă viguros din cap.Ochii lui uimitori străluciră cu zelul unui proaspăt convertit când anunță.

-Vreau să trăiesc aici! Vreau să fac parte din circ! Evan păru surprins.

-Într-adevăr? Se uită spre Melinda care-i aruncă o privire calmă,atotștiutoare, împreunându-și mâinile sub bărbie.

-Mereu se întâmplă așa,îi spuse ea.Dacă aş putea păstra toți băieții mici care vor să fugă cu mine,n-ar mai trebui să plătesc lefuri unor oameni buni la toate.

-Și ce se întâmplă cu băieții mari care vor să fugă cu tine? Întrebă el pe un ton de conversație,ciufulind părul nepotului său.Tim,nu-i putem deranja iar pe cei de aici.Sunt foarte ocupați.Sophia își flutură mâinile.

-Ce să deranjeze? Poate veni oricând.Nu-i așa,șefa Lindy?

Melirida se uită pe furiș spre Evan.Acesta își urmărea din priviri nepotul ce alinta maimuțica din brațele lui,vorbindu-i cu vocea lui ascuțită,de copil.

Animalul chițcăi,trase de o şuviță din părul lui Timmy și i se cațără pe umăr.

Puștiul chicoti captivat.

-N-a fost ușor pentru el,îi spuse Evan Melindei pe un ton scăzut.Părinții lui s-au despărțit de curând,iar el a fost întotdeauna „băiatul lui tata”.Am venit de la Miami să petrec câtva timp cu el...

-E binevenit oricând,roști Melinda cu sinceritate.Evan își lăsă capul într-o parte, privind-o cu ochii aceia albaștri,atât de asemănători cu ai lui Timmy.Însă,fiind încadrați de părul negru ca pana corbului,ai lui creau cu totul alt efect.În vreme ce Timmy era drăguț,ca un băiețel dezghețat,Evan o hipnotiza cu farmecul lui eminent masculin.

-Cu mine cum rămâne? Și eu sunt binevenit oricând?

Melinda se rezemă de spătarul scaunului în timp ce creierul ei înregistra întrebarea.Obrajii începură să-i ardă; coborându-și privirea,văzu roșeața care i se ridica în sus,pe piept,răspândindu-i-se în sus,gât,și întinzându-se până pe obraji și pe frunte.Dar înainte de a putea răspunde,urletul orgii cu abur străpunse aerul nopții.

-Ah! E Guido al meu! strigă Sophia.Vino,băietate! Vino să-l ascuți!

Îl înșfăcă pe Timmy de încheietura mâinii și îl mână spre ușă.Topo Gigio sări pe ceafa băiatului și începu să sară pe loc,asemeni unui piston acționat de abur.

Cei trei ieșiră în trombă pe ușă,iar Timmy o trânti în urma lui.Evan clătină din cap,schimbându-și poziția în care stătuse,proptindu-și un picior pe genunchiul celuilalt.Șortul i se ridică și mai sus,expunând și mai mult din trupul lui robust privirii uluite Melindei.

-Ți-am pus o întrebare,zise el cu tonul cuiva care nu prea obișnuiește să-și repete

cuvintele.

-Tu...chiar mi-ai citit dosarul astă seară?

-Ai răspuns la o întrebare cu o alta,îi atrase el atenția.O așteptă să vorbească și,cum ea nu spuse nimic,suspina și scoase o hârtie din buzunarul de la piept.

-Comitetul nu ți-ar aproba împrumutul,roști el pe un ton categoric.Oricum,nu în situația actuală.Am aici o listă cu lucrurile de bază ce trebuie realizate înainte ca eu să pot iniția ceva cu adevărat semnificativ pentru tine,mai spuse el întinzându-i hârtia.

-Hmm? făcu ea absentă.Evan îi agită hârtia prin fața nasului și Melinda o luă cu un gest lent,ca în transă,în vreme ce ochii i se lărgiră începând să semene cu cercurile aprinse prin care sărea Rex.Era o listă scrisă cu carioca,numai cu litere mari,de tipar,îngroșate.Pe post de titlu,stătea scris:

„FRANKLIN-PROIECT DE ÎMBUNĂTĂȚIRE”.Punctul Unu

era: „GĂSEȘTE REGISTRELE CONTABILE”,iar punctul doi

„ORGANIZEAZĂ-ȚI UN LOC ADEVĂRAT PENTRU LUCRU”.

-Ce...ce e asta? întrebă ea cu prudență,deși speranța îi inunda sufletul ca un val de nestăvilire.

-Păi,a fost doar o încercare inutilă de folosire a imaginației,zise Evan luând de pe birou costumul Wallenda și pipăind materialul sclipitor.Mâzgăleam și eu hârtia așteptând ca Paula să termine de împachetat lucrurile lui Timmy și să putem pleca și m-am gândit la modul în care ar putea fi rezolvate problemele tale ca la un soi de provocare.Un fel de exercițiu al minții.

-Oh!Descurajată,îi întinse înapoi hârtia,însă el îi prinse degetele într-ale lui și-i aruncă un zâmbet ciudat.Era parțial amuzat,parțial resemnat,însă,mai ales,avea darul s-o intrige.De asemenea,îi punea în evidență o gropiță în obrazul stâng,pe care Melinda n-o observase până atunci.

-Am spus că a fost o încercare zadarnică de folosire a imaginației.Acum,nu mai sunt chiar atât de sigur,roști el.

-Nu mai ești? murmură Melinda.În pauza făcută de Evan,ce ezită un moment înainte de a vorbi,orga scoase din nou un vaiet ca de sirenă.Șuieratul pătrunzător al aburului făcu geamurile să zdrăngăne,însă Melinda nici nu clipi.Fiecare atom al ființei ei își avea atenția îndreptată asupra lui Evan,implorându-l să vorbească,să îi explice cu claritate,fie distrugându-i și ultima dintre speranțele ei nebunești,fie aruncând-o într-o stare indescriptibilă de euforie.Dacă ar fi ajutat cu ceva,era dispusă să alerge afară tot într-o goană,pocnindu-și și celălalt genunchi de ladă.L-ar trânti pe Rex la pământ cât ai zice pește sau ar face un triplu salt mortal la trapez,fără plasă dedesubt.Absolut orice.

-Ești tare împrăștiată, rosti el în cele din urmă.

-Știu.

-Și, totuși, ai rezistat vreme de patru ani. Asta spune ceva, continuă el.

Își înclină capul într-o parte studiind-o și, în același timp, prinzându-i mâna între palmele lui. Melinda inspiră adânc luptându-se să ignore furnicăturile ce-i cutreierau brațul în sus și în jos, asemeni unor lăbuțe mici de maimuță. Ce prostie să se lase distrasă de o simplă atracție fizică într-un astfel de moment!

Dar i-ar fi fost imposibil să nu o ia în seamă...

-Totuși, să știi că nu promit nimic, adăugă Evan.

-Nu? Inima ei bătea atât de năprasnic, încât îi era teamă că-i va învineți coșul pieptului. Doar nu vorbea serios, nu era posibil... of, Doamne, măcar dacă i-ar da drumul la mână ca să poată gândi limpede! Bărbatul clătină din cap, ridicându-se de pe birou fără a-i elibera degetele.

-Nu. Însă dă-mi voie să-ți pun o întrebare: poți avea încredere în mine?

Oare ar putea să se încreadă în el? Ca să facă... oare ce anume? Clipind, încuviință încet, simțind că era cel mai bun lucru de făcut.

-Și te dai pe mâna mea?

-Da, da, îi răspunse încercând să mascheze delirul din trupul ei stârnit atât de atingere, cât și de cuvintele lui. Evan îi strânse degetele mai tare.

-Și o să faci orice-ți cer?

-Domnule Kessel, vrei să... Evan îngenunche lângă scaun. Degetele ei, bine prinse în pumnul lui, îi atinseră țepii bărbii, crescuți peste zi, și tresări. Afară, Guido Zamboni cânta VISUL IREALIZABIL și Melinda se întrebă, în treacăt, dacă nu cumva era adormită și visa. După cele petrecute mai devreme, nu îndrăznise să speră că el se va întoarce și, cu atât mai puțin, că va reveni îmbrăcat într-un șort alb, elegant și cu adidași sclipitor de albi-prințul ei din povești, eroul inimii ei.

-Va trebui să-mi ascuți ordinele, continuă el. Ești dispusă s-o faci?

Dacă n-ar fi fost atât de excitată, ar fi dat maimare atenție cuvintelor lui. Și-ar fi amintit de Jake și de jurământul de-a nu mai lăsa niciodată pe nimeni să se amestece în treburile cercului ei. Însă, așa stând lucrurile, încuviință din cap și buclele începură să-i salte în jurul feței ca niște arcuri. Pe chipul lui Evan se așternu un zâmbet satisfăcut în vreme ce ochii săi o ardea asemeni unor raze albastre de laser.

-Splendid, rosti el, după care se aplecă și-și apăsă buzele peste ale ei.

Sărutul lui era ca o blândă mângâiere și atât de minunat, încât atenua șocul ce-o făcu pe Melinda întâi să împietrească, iar, apoi, să înceapă să se topească. Asaltul bărbatului îi seducea simțurile. Mâna lui liberă se strecură pe marginea gulerului

chimonoului,vârfurile degetelor avansând de-a lungul liniei diagonale,pe pielea ce se trezi la viață sub ușoara atingere.Răsuflarea lui se răspândea ca o adiere pe buza de deasupra,în vreme ce gura îi coborî prinzându-i-o pe cealaltă între dinți și ronțâind-o ușor,un geamăt surd urcându-i-se în gât.Mirosea a curat,a colonie cu aromă proaspătă și a bărbat; geamătul îi era profund,iar atingerea minunată. Melinda simți că se desface din încheieturi.Și reverele decolteului se desfăceau, observă ea deschizând ochii.Sări în sus prinzându-le și alăturându-le la timp, pentru a o împiedica mâna lui să se strecoare înăuntru.

-Domnule Kessel! icni ea.Ce-ai spus? Ce faci? Ochii bărbatului sclipiră și îi zâmbi acoperindu-i pumnul încleștat cu palma lui.Ochii Melindei se dilatară văzând că el avea de gând s-o sărute din nou.

-Șș,șopti Evan pe un ton dojenitor.Sunt pe cale de a-ți salva circul.

CAPITOLUL 3

Să-i salveze circul? în creierul Melindei începură să-răsune clopote de alarmă și se chinui să vorbească,dar sărutul lui Evan deveni și mai insistent.Buzele lui erau calde și moi și făcea lucruri minunate și neașteptate cu ele: le rostogolea peste ale ei sau îi prindea buza de jos și o frământa abia simțit în vreme ce mâinile lui îi adunau șuvițele cărlionțate,scăpate din cocul adunat în vârful capului.Sau îi mușcau ușor colțurile gurii frecându-și nasul de obrazul ei,în vreme ce genele lui grele și întunecate la culoare îi atingeau pielea feței gădilând-o.Își încleștase mâinile pe brațele scaunului îmbătându-și simțurile cu imaginea și senzația atingerii lui.Degetele lui aveau vârfurile catifelate și tenul lui răspândea o aromă ca de pin,ce o îndemna să inspire cu nesaț,să se apropie și mai mult și să-și arcuiască gâtul când limba lui prinse a aluneca senzual de-a lungul acestuia...Cercul ei.Încercă,iarăși,să vorbească,dar,înainte de a putea scoate vreun cuvânt,limba lui Evan se strecură printre buzele,ei,penetrându-i intimitatea secretă a gurii.Bărbatul căuta și îi găsi vârful limbii,iar Melinda aproape că se predă complet în fața senzațiilor ce se împrăștiară prin corpul ei la unirea lor.Cercul ei.Adunându-și ultimele rămășițe treze ale voinței,încercă să-și lase capul pe spătarul scaunului,pentru a se smulge de sub buzele lui dogoritoare și ademenitoare,însă el n-o lăsă să-i scape.

-Mm,protestă ea,iar Evan deschise ochii și o privi,apoi se retrase ușor,pentru a-i permite să respire.Cum? șopti ea gâfâind și încercând cu înfrigurare să se acopere cu chimonoul.Sânii o furnicau și pulsațiile sălbaticе din adâncurile pântecului îi trimiteau fiori fierbinți spre șale.Își alătură strâns coapsele,distrusă să observe că slipul îi era expus privirilor lui aprobatoare și se întrebă dacă el

vedea zvâcnirile de acolo,cu reacție primitivă și necontrolată la sărutul lui pustiitor și neașteptat.

-Cum...? repetă ea dregându-și glasul.El păru nedumerit.

-Păi,aș spune că știi cum,Melinda.Tot ce ai de făcut este să-ți îndepărtezi ușor buzele,apoi să le apeși pe ale mele și să ne mișcăm fețele încoace și încolo gemând,iar apoi...

-...propui să-mi salvezi cirul?

Pleoapele ei se zbătură văzând că Evan se apropie și mai mult,picioarele lui musculoase frecându-se de pielea ei dezgolită.Se strânse sugându-și abdomenul și încordându-și mușchii picioarelor,ca și când ar fi vrut să pună o oarecare distanță între trupurile lor.Evan chicoti.

-Iar eu mă gândeam că mă întrebi cum să mă săruți.

-Știu cum se face asta! rosti ea cu asprime în glas însă,când își dădu seama ce spusese,își simți fruntea și obrajii invadați de căldură.

-Categoric.Evan îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor,alunecându-le până sub linia maxilarului și cuprinzându-i bărbia în palmă.Melinda observă o ușoară roșeață sub bronzul pielii lui,ca și faptul că ochii îi luceau.Brusc,în încăpere se făcu simțită un fel de tensiune,un sentiment de deșteptare,de conștientizare a momentului și Melinda vizualiza,cu claritate,imaginea bărbatului ridicând-o în brațe și ducând-o în dormitor...

-Am să te ajut,spuse el cu glasul răgușit în timp ce mâna îi coborî mângâind linia zveltă a gâtului ei.

-Să mă ajuți? repetă ea când o senzație neliniștitoare se strecură la periferia ardorii ei suprapunându-se peste bătăile asurzitoare ale inimii.

-Nu vreau ajutor,zise ea străduindu-se să-și mențină atenția asupra acestei idei. Deși corpul ei cânta sub magia atingerii.lui,trebuia să clarifice înțelesul afirmației individului.

-Vreau doar bani,adăugă ea.

-Ei bine,te voi ajuta să obții bani.Surâzând,se depărta de ea cocoțându-se iar pe birou și proptindu-și bărbia în palmă.O studia,o cântărea din ochi și îi memora trăsăturile de parcă ar fi fost prima oară când se uita la ea.Melinda se foi pe scaun și își încrucișă brațele la piept înfruntându-i privirea.

-Tocmai mi-ai spus că vei face orice-ți voi cere,îi reaminti Evan,privirea lui subliniid cuvântul „orice”.Ce-i cu starea asta bruscă de agitație? Nu-ți place cum sărut?

-Am spus lucrul acela sub constrângere,replică ea.Curios,cum o singură experiență rea o făcuse atât de precaută.La simpla menționare a cuvântului

„ajutor”;era gata să facă stânga-mprejur și s-o ia la goană.Dar,de fapt,Jake nu fusese o experiență rea-fusese un coșmar.Chicotitul lui Evan se auzi ca o înșiruire de sunete joase,guturale și profunde.

-Melinda,aia n-a fost constrângere,rosti el aplecându-se și luându-i mâinile într-ale lui.Melinda privi în jos și observă că degetul lui arătător de la mâna dreaptă încă mai era vopsit în albastru și fu uimită să-și dea seama că se cunoșteau doar de câteva ore.Avea impresia că știa mâinile acelea de...secole.

-Domnule...

-Evan,zise el întorcându-i palmele în sus.Melinda se strădui să le ascundă tremurul,dar probabil că el observase deja.Totuși,nu spuse nimic despre asta.

-Propun să-mi petrec vacanța aici ajutându-te,anunță el.O să punem totul la punct și apoi...

-Evan,eu...n-ai putea doar să-mi spui ce trebuie să fac pentru a obține banii?
Bărbatul o privi curios.

-Exact asta încerc și eu să fac.Melinda,care-i problema?

-Am...am fost ajutată o dată.Dacă n-aș fi pus capăt „ajutorului”,acum aș fi falită.
Evan îi presă mâinile una de cealaltă,aplecându-se înainte și depunându-i un sărut pe frunte.

-Ei bine,nu trebuie să ai grija asta în ceea ce mă privește.Deja te afli în pragul falimentului.Înainte ca ea să poată scoate un sunet,o trase de una din bucle urmărind-o cum ricoșează de tâmpla ei.

-Vom vorbi mâine despre asta,zise el.E târziu și mama lui Timmy o să ne jupoaie de vii pe amândoi.

-Dar...Bărbatul coborî de pe birou.

-Mâine,repeta el.În primul rând,vreau să văd registrele.

„Și mai vreau și altceva”,păreau ochii lui să spună.

-Totuși,nu cred...

-Noapte bună,Melinda,rosti el cu un zâmbet sardonic.Nu-ți face nici o grijă.

-Te rog...Când el se îndreptă spre ușă,Melinda se întinse să-l prindă de braț, dar,apreciind greșit distanțele,se trezi apucându-l,în schimb,de una din fesele tari și încordate.Era dură ca o stâncă,toată numai mușchi tari.Imediat,își trase mâna cu repeziciune,de parcă ar fi apucat capătul greșit al unei torțe aprinse,din cele folosite de jongleri.Concomitent,Evan se răsuci spre ea.Doamnă Franklin,rosti el prefăcându-se șocat,totuși...

-Te rog să mă scuzi,murmură ea pe un ton jalnic.Țe rog,spune-mi ce vrei să faci.
Ochii lui sclipiră.

-Mâine.Nu te îngrijora.O să te punem la punct.

Acestea fiind spuse, se întoarse și părăsi rulota.

-Dar eu nu vreau să fiu pusă la punct, mormăi ea în direcția lui. Și nu vreau să te atingi de cercul meu! Cleo îi sări în poală și Melinda începu s-o mângâie absentă, chinându-se să mai audă vocea lui profundă sau râsul ascuțit al lui Timmy.

-Tipul ăsta se amestecă fără să fie poftit, Cleo, murmură ea. Nu vreau să-l văd dând târcoale cercului meu. Încruntându-se, adăugă:.

-Sau, cel puțin, se presupune că ar trebui să nu vreau acest lucru.

Pisica își linsese laba și îi sări din brațe plecând grăbită, în căutarea amoroșului ei, probabil, fapt ce-i atrase o privire feroasă din partea Melindei.

-Ce confidentă grozavă ești. Ceea ce îmi trebuie mie în realitate este un...

Reflecțiile ei fură întrerupte de Sophia Zamboni care își făcu apariția în prag de-a dreptul radioasă. Văzând-o pe Melinda, își plesni palmele una de alta și dădu buzna înăuntru cu capetele desfăcute ale cordonului de la șorț fluturând în urma ei.

-Ah, *signor-ul* ciripi ea. Când te măriți cu el? Ah, bebeluși mici! O să tricotez pentru tine niște țâțișoare așa de mici! Melinda se holbă la ea.

-Țâțișoare, Sophia?

-Si, dar ce credeai? Pentru degețelurile lor mici. Ah, șefa Lindy, tu de ce nu spus la noi? Melinda clătină din cap. Apoi se ridică în picioare oftând, ridică un strat de troace de pe birou-precis că registrul se afla acolo-și extrase un spray cu vopsea neagră.

-Am crezut că mi s-a terminat negrul, zise ea strângându-l la piept.

-Șefa Lindy, se linguși Sophia.

-Sophia, nu mă mărit cu signor-ul, spuse ea șonticăind spre bucătărie cu recipientul de vopsea. Oare unde l-ar putea pune? Toate sertarele erau pline. În cuptor? Prea periculos.

-Nu măriți? o întrebă Sophia. De ce nu? E tânăr, e bogat și are un popou drăguț. Melinda închise ochii amintindu-și cum o sărutase Evan, cât de moi îi fuseseră buzele și ce minunat mirosea. Ce înalt și ferm îi era trupul și cât de bine arătase în hainele acelea obișnuite, dar atât de elegante. Cum îl ciupise de fund. Da, avea un popou drăguț.

-Pe de-o parte nu suntem îndrăgostiți unul de altul, îi spuse ea Sophiei pufnind când se recunoscă învinsă și aduse spray-ul de vopsea neagră înapoi, punându-l pe birou.

-Ah, așteaptă numai! declară Sophia. O să îndrăgostească de tine la două săptămâni maximum.

-Ei, Sophia, făcu Melinda cu un aer inocent, de când ai devenit medium?

Poate c-ar trebui să-i spun lui Shirley că avem o nouă prezicătoare.

-Șefa Lindy, nu face pe deșteaptă la o femeie bătrână, glumi Sophia amenințând-o cu degetul ei dolofan. Hei, asta o vopsea neagră? Pot folosi?

-Te rog, zise Melinda recunoscătoare îndesându-i spray-ul în mână. Păstrează-l. Sophia își miși ochii.

-Fața ta e ca trandafirul. El făcut avansuri la tine?

-Sophia!

-Grazie pentru vopsea, spuse aceasta cu viclenie. Eu spun la Guido că tu dat vopseaua la el. Poate el iartă la tine.

-Poate că da, replică Melinda. Guido o ierta întotdeauna.

-*Buona notte*, îi ură Sophia. Somn bun!

În timp ce femeia cobora treptele cu pași greoi și apăsați, Melinda își trecu mâinile prin păr.

-Somn? întrebă ea cu trupul cuprins de fierbințeală și văzând chipul lui Evan în fața ochilor. Probabil, glumești.

La miezul nopții, luna arăta ca fața machiată cu alb a unui clown, pe cerul negru ca smoala. Melinda stătea în birou cu o cutie în poală, având în mâini o tăietură mototolită dintr-un ziar. Era unul dintre lucrurile ei cele mai de preț și cunoștea cuvintele atât de bine, încât le citi pentru sine, fără a vedea, în realitate, rândurile așternute pe hârtie.

W. Waterman & Co anunță cu respect cetățenii din Batesville și din împrejurimi că faimoasa lor Trupă de Călăreți și inegalabila lor herghelie de cai vor avea onoarea de a apărea în fața dumnealor luni și marți-20 și 21 august-pentru numai două zile. Printre principalii artiști se numără domnii Waterman, Johnson, Lyons, Goodspeed, Keller, Bailey, Gardner și inimitabilul și faimosul clown W.H. Creighton, împreună cu Mașter Hobbs și O.H. Perry, un tânăr de numai șase ani ale cărui performanțe vor surprinde pe oricine.

Privirea Melindei se fixă asupra datei de 9 august 1938 și zâmbi. Asta se întâmplase cu mult în urmă, când circurile de-abia începuseră să cutreiere coasta Atlanticului. Și, categoric, înaintea lui Jake. Își trecu degetul pe muchia foliei protectoare de plastic, apoi, puse cu grijă totul la loc, în cutie. Pe fundul acesteia, zăceau postere ale „*celui mai mare spectacol de pe lume*” al lui P.T. Barnum și vechi fotografii ale lui John Ringling North și ale familiei sale. Happy Pappy îi dăduse cutia când cumpărase ciroul de la el. De fapt, îi dăduse foarte multe relicve ale vechi- lor reprezentații, suficiente pentru a monta spectacole retro de

circ. Așa îi venise ideea de a-și transforma circul într-o amintire vie, cu costume și recuzită în stil vechi. Încetul cu încetul, lucrase la proiectul acesta cercetând vechi postere și descrieri ale spectacolelor din trecut, colecționând recuzită veche din cuferele și podurile prietenilor și ale rudelor artiștilor din circul ei. Căruța din hambar fusese ultima ei descoperire. Când spectacolul va fi așa cum îl dorea ea, reflectă Melinda, nici chiar Happy Pappy nu l-ar mai recunoaște. Dar ar fi foarte mândru. Încă își mai amintea de prima seară în care văzuse Circul Hanrahan ce se opriese în orașul ei natal din Michigan. Stătuse ca hipnotizată pe durata întregului spectacol, orbită de lămpile cu arc, cu marșurile răsunându-i asurzitor în urechi, inhalând mirosul dulce și ciudat al alunelor americane și al rumegușului. Se simțise copleșită și cuprinsă de febră. Și, înainte de a-și da seama ce face, se aflase față în față cu proprietarul circului, "Happy Pappy" Hanrahan. Acesta îi pusese în mână o lopată și-i spusese că primise slujba pe care o ceruse, deși ea nu-și amintea s-o fi făcut.

-Prin urmare, treci la treabă, spusese el indicându-i „comorile” lăsate de elefanți în spatele cortului uriaș al circului.

Asta se întâmplase cu opt ani în urmă-opt-și chiar că se pusese pe treabă.

Muncise ca o sclavă pentru Happy Pappy și el apreciasse lucrul acesta. La vremea când fusese gata să se retragă din afaceri, deja o privea ca pe o fiică și ca, pe singura persoană ce merita să-i cumpere circul.

-Ai rumeguș în vene, la fel ca mine, rostise el semând contractul de vânzare-cumpărare care o punea în posesia circului. Am toată încrederea că voi putea fi mândru de spectacolele tale, Lindy. Știu că n-ai să permiți să decadă și să-și piardă farmecul. Dar el n-avea de unde să știe că Jake Hastings exact asta va face. Jake fusese, de la bun început, managerul circului lui Happy Pappy; acesta i-l lăsase moștenire Melindei alături de caseta cu relieve.

Jake încercase să preia controlul aproape chiar mai înainte ca Happy Pappy să se fi urcat în mașină, ca s-o ia spre California. Voia să mărească prețul билетelor, să facă rost de numere de doi bani și să scadă rațiile animalelor. Obişnuia să-i intimideze pe artiști și să se ia la harță cu cei angajați drept oameni buni la toate. În curând, un şuvoi neîntrerupt de plângeri începuse să se reverse spre biroul ei împreună cu amenințări de părăsire a circului, venite din partea unor artiști cândva loiali.

-Iubesc prea mult circul ca să asist la cele ce se întâmplă aici, îi spuse Herzog, înghițitorul de flăcări când își luase plicul cu ultima leafă. În curând, și alții îi urmaseră exemplul. Încercase să discute cu Jake, dar se temea de el. Când se certau, el își trântea pumnii masivi chiar pe biroul la care stătea ea acum urlând:

-Încerc doar să te ajut, idioată! Numai stilul tău greșit de conducere cauzează problemele astea! Pierzi prea mult timp trândăvind lângă vechiturii asta de lemn! o acuzase el agitând un pistol din cel de-al o sută unulea spectacol cu ranch-ul din Vestul Sălbatic. Vrei să pierzi circul? De ce crezi că m-a ținut Happy Poppy pe lângă el-să vând hot dogs? Știi foarte bine ce fac!

Fusese destul de nesigură pe ea ca să nu-l lase să plece. La urma urmei, ea era o novice în afaceri și Jake condusese treburile foarte bine pe vremea lui Happy Pappy. Dar când îi pierduse pe Zburătorii Cordenas și pe Max Well, care odată lucrase la vestitul circ Sells-Flott, realizase că trebuia să conducă totul ea singură.

„Și n-o să mai permit încă o dată să se întâmple așa ceva”, își promisese ea urmărindu-l pe Jake cum își aruncă lucrurile în camion și iese din parcare în scrâșnet de cauciucuri.

-Niciodată, murmură ea închizând capacul cutiei și punând-o la loc, sub canapea. Nici chiar pentru un împrumut de la *Banca Populară a Floridei*. Nu-mi pot asuma nici un risc. Nici măcar pentru un bărbat cu un popou drăguț?

-Melinda, vino-ți în fire, bombăni ea inspirând profund. Nu te mai purta ca o maniacă sexuală. Mai târziu, pe când se învârtea și se răsucea în pat, își dădu seama că nu-și răspunsese la propria ei întrebare.

-Hop, Pinky! Hop! țipă Melinda în dimineața următoare ridicând peria cu coadă și suindu-se pe trompa elefantului. Încrêțiturile cenușii și țepoase se mișcă sub recent redescoperiții ei teniși și Melinda se cațără pe gâtul elefantului bătându-l ușurel pe cap.

-Ce fetiță cuminte! zise ea apăsându-și coapsele pe gâtul lui Pinky. Genunchiul aproape că se vindecase.

-Acum, hai s-o luăm din loc, spuse ea întorcându-se spre ceilalți elefanți: Kukba și Fran, „adolescentele” și Toto, „bebelușul”. Haideti, dovleceilor. E ora de făcut baie. Boris, care stătea în fața hambarului cu o furcă în mână asemeni bătrânului cu față zbârcită din *Goticul american*, se încruntă la ea și o avertiză:

-Șefa Lindy, cu mare grijă. Pinky are toane proaste astăzi. Nu a putut dormi, cu atâta muzică, noaptea trecută. Desigur, în realitate, Boris fusese cel care nu dormise din cauza recitalului de orgă. Melinda înălță din umeri în chip de scuză. Minteia îi fusese atât de acaparată de Evan Kessel, încât nici nu auzise Marea poartă a Kievului ce bubuise peste toată tabăra în toiul nopții.

-Pinky tânjește după Gypsy King, zise ea ajustând sutienul costumului ei de baie

rubiniu.Sper că se va întoarce acum,dacă Jake a plecat.

-Jake,ptiu! își scuipe Boris în sân contra deochiului ridicând furca în aer.Dacă văd la el,fac frigăruie din furca asta!

-Nu și dacă îl văd eu prima,i-o întoarce Melinda.Ei,noi plecăm la lac.Dacă îl vezi pe domnul Kessel,te rog,spune-i să aștepte.Sau să se care.Sau să lase banii în bancnote neînsemnate,pe biroul ei.Habar n-avea ce-ar fi vrut să facă Evan. Sophia o luase razna...

-Mm.Oare nu faci încă altă greșală? o întrebă Boris îngustându-și ochii.De ce trebuie la noi unul ca ăsta?

„*Pentru bani gheață*”,aproape că răspuse ea,dar își ținu gura.Nici chiar Boris nu știa cât de rea era situația lor financiară.

-Doar spune-i să aștepte,te rog,repeta ea și își întoarce atenția asupra elefanților.

-Hop! strigă ea și grupul porni cu pași greoi.Doamnelor și domnilor! recită Melinda cu cea mai bună imitație a unui maestru de manej.Fete și băieți de toate vârste-le! De dincolo de Alpi,din câmpiile deșertice ale Afri-cii,vă prezentăm animalele privite cu respect de marele Hannibal și chiar de însuși hunul Attila! U-lu-i-to-rii elefanți!Răsuci peria cu coadă în aer și Pinky scoase un sunet ca de trâmbiță.

-Bravo,fetițo! Haideți,copii.

În apropierea taberei cercului,se afla un lac nu prea adânc,înconjurat de o pădure luxuriantă de stejari și pini,decorată din belșug cu mușchi spaniol și vrejuri de viță sălbatică,tulpinile târâtoare ale florilor de bou-gainvillea se răsuceau împrejurul crengilor asemeni lanțurilor făcute din floricele de porumb,cu care se decorau brazii de Crăciun.În ciuda eforturilor Melindei de a păstra o cărare curățată,de fiecare dată când se îndrepta spre malul lacului,apăreau noi liane și rădăcini la care trebuia să fie atentă.

-Hop!comandă ea lovind-o ușor pe Pinky.Elefantul își lăsă capul în jos și îngenunche cu greutate,iar Melinda sări pe pământ fără să dea atenție noroiului ce încerca să-i absoarbă tenișii în el.

-Toată lumea în apă.Ultimul care ajunge este un ou clocit.

Ceva mai încolo,pe mal,ascuns în umbră,Evan clătină din cap.Nu,se gândi el.

Ultima făptură ajunsă în apă era un înger.O urmări pe Melinda bălăcindu-se în apa adâncă până la genunchi în costumul ei de baie supraelastic dintr-o singură bucată,ce i se mula pe sâni și pe șoldurile cu rotunjimi dulci; iar,apoi,înainta cu greu-spre uriașul elefant,ținând peria cu coadă deasupra capului,în vreme ce fluiera o melodie ritmată de la circ,Melida își înmuie peria în apă și începu să

frece pe lateral corpul prăfuit al elefantului. Pinky trâmbiță și se legănă dintr-o parte în alta, fluturându-și trompa ca pe un steag.

-Oh, îți place, nu-i așa, bombonico? o-întrebă Melinda chicotind când elefantul își ridică trompa deasupra capului împroșcându-și spinarea cu apă.

Din locul unde stătea Evan, se vedeau curcubeie sclipind în picăturile pulverizate în aer formând un fel de abur în jurul părului Melindei, foarte asemănător unui halo auriu. Odată cu mișcările ei, bucelele îi săreau și dansau, iar lui aproape că îi păru rău că vopsea albastră îi dispăruse din păr. Probabil că avea un antidot secret împotriva acesteia, reflectă el privind-și mâna încă pătată cu albastru.

-Oh, ce rece e! țipă Melinda când Pinky își administra un alt duș.

Șuvoiul ricoșase udându-i gâtul și pieptul Melindei și înfrigurând-o. Ca urmare, i se făcu pielea ca de găină, iar sfârcurile i se întăriră împungând materialul mulat al costumului roșu, de baie. Pieptul lui Evan se încorda dureros. Era frumoasă, extraordinar de frumoasă, așa cum stătea înconjurată de trestii și de iarba înaltă, cu stropi de apă strălucindu-i în păr, cu chipul destins și calm și cu ochii sclipitori în vreme ce râdea și se juca împreună cu elefanții.

Cuprins de un dor nostalgic, Evan ar fi vrut să cedeze imboldului de a rămâne pe loc, ca să o observe fără știința ei, însă primise o educație foarte severă și nu se făcea ca un gentleman să spioneze o doamnă. Tocmai când făcu un pas înainte, spre a-și anunța prezența, Toto, puiul de elefant, o pocni pe Melinda peste fund și își întinse trompa să apuce peria. Luată prin surprindere, femeia alunecă și căzu în apa ce-o acoperi până peste cap. Imediat, se ridică scuipând și împroșcând cu apă împrejur.

-Oh, neîndemânatic mic! strigă ea regăsindu-și echilibrul înainte ca Evan să-i poată sări în ajutor. Părul i se udase și i se lipise de cap lăsându-i fruntea liberă, iar în el atâmau bucățele de frunze. Ridicându-și mâinile pline de noroi, Melinda țipă:

-Toto, obraznicule! Drept răspuns, puiul scoase un fel de chițait chinându-se să ridice peria. Melinda zâmbi.

-Of, nesuferitule, rosti ea pe un ton cald și plin de dragoste. De-abia am intrat de cinci minute în apă și deja arăt ca naiba. Ai să vezi, când ne vom întoarce, Evan va fi deja acolo... în acea clipă, Evan mai făcu un pas și își dresă glasul, iar ochii ei se lărgiră.

-Bună dimineța, spuse el.

„Iar m-a prins în forma mea cea mai bună”, reflectă Melindei suspinând.

-Bună dimineța. Bărbatul stătea pe mal cu picioarele larg depărtate și cu mâinile în șolduri. Blugii i se mulau pe el ca o a doua piele, erau coborâți jos, pe șolduri, și

avea o curea de piele închisă la culoare. Smocuri de păr negru se iveau în gulerul desfăcut al cămășii albastre, subțiri, ale cărei mâneci suflecate până la jumătatea antebrățelor îi accentuau dimensiunile mâinilor. Purta o pereche de cizme de cowboy care îl făceau să pară și mai înalt decât era.

Inima Melindei prinse a-i lovi coastele cu putere. ”Uau, dacă aș avea un intermezzo la spectacol, reflectă ea, l-aș înscrie în program sub numele de Cel mai sexy bărbat din lume”.

-Deranjez? o îmboldi Evan văzând că ea nu spune nimic și stă doar și se holbează la el. Melinda încercă să se dezmeticească. Acesta era același bărbat care o sărutase cu atâta pasiune noaptea trecută. Bărbatul care amenința s-o ajute.

-Nu, câtuși de puțin, răspunse eacu voce tremurată. Vino și tu. Apa e grozavă.

Ca pentru a-și manifesta aprobarea, Kukla trâmbiță și aruncă un jet de apă la înălțime. Evan izbucni în râs văzând că Melinda încearcă să se ferească fără prea mare entuziasm, iar, pe urmă, oftează permițând șuvoiului de apă să i se reverse pe umeri.

-Faci treaba asta în fiecare dimineață? întrebă el. Sunt surprins că mai reușești să te ocupi și de altceva.

-Nu, răspunse ea privind împrejur după peria care se depărtase cât timp i se distrăsese atenția. Gypsy King trebuia să vină de săptămâna trecută, dar încă nu și-a făcut apariția. Sper că n-a renunțat la spectacol. Se încruntă, apoi încheie repede gura. Nu voia ca Evan să înceapă să-i pună iar întrebări legate de necazurile ei.

-Gypsy King?

-E dresorul elefanților. Când Jake... Melinda se întrerupse iar. De ce simțea oare nevoia de a-i dezvălui toate secretele?

-Domnule Kessel, nu mi-ai văzut peria? Evan făcu semn spre Toto care flutura peria plin de energie, de parcă ar fi fost un tambur major, ceilalți elefanți reprezentând orchestra?

-Micuțul este... atenție! strigă Evan sărind în apă exact în secunda în care Toto cobora peria, cu putere, în jos. Melinda sări în lături exact la timp. Peria despică aerul imediat lângă ea lovind și împrăștiind apa. Toto încercă s-o ridice, însă Melinda i-o smulse din trompă și îl cori peste fund cu ea. Puiul de elefant chițăi sonor.

-Băiat rău ce ești! Obrăznicătură! Apoi, îi zâmbi lui Evan în chip de scuză și murmură:

-Mulțumesc. Nu trebuia să fii atât de galant. Toto se juca doar.

Chipul lui Evan se întunecă și albastrul electric al ochilor săi căpătă nuanța

ardeziei.

-Se juca? Melinda,era gata-gata să-ți despice țeasta în două!

-Vorbesc sincer,fac treaba asta tot timpul,roști ea pe un ton plin de blândețe.

Cămașa lui Evan era udă leoarcă și i se lipise pe pieptul larg modelându-se după pectorali și subliniindu-i musculatura brațelor.Ar fi putut ridica pilonul central al cortului la concurență cu cei mai voinici oameni ai cercului,chibzui ea.

Of,Doamne,oare de ce se simțea atât de lipsită de vlagă în prezența lui?

-Te rog,domnule Kessel,nici măcar nu merită să te mai gândești la asta.

Să nu se mai gândească? Singurele lucruri la care se gândise de când plecase de acolo noaptea trecută fuseseră Melinda și cercul ei.Îi adresă un zâmbet îndurerat care o nedumeri în mod evident și zise:

-Cizmele mele se afundă în noroi.

-Sper că nu s-au stricat,răspunse ea.Le poți usca acasă,în cuptor.

Își aminti că și ea făcuse același lucru în sezonul trecut,în timpul unui sejur de două zile în Connecticut.Necazul fusese că pusese cizmele în cuptor în prima seară și uitase de ele până în seara următoare.Rezultatul: două încălțări șleampete,fiind ca mărime numai bune pentru elefanți.

Fran o înghionti și ea se împletici gata să cadă în față.Instantaneu,mâinile lui Evan o prinseră de antebrate sprijinind-o și,când Melinda ridică ochii să-i mulțumească,privirile lor se întâlniră.

-Nu,nu face asta,spuse ea repede când el o îmbrățișă.

În momentul în care gura lui Evan i-a acoperi pe a ei,fu pierdută.Toate protestele îi muriră pe buze și sânii i se zdrobiră de pieptul lui.Când el o strânse mai tare arcuind-o spre spate și presărându-i sărutări aprinse pe gât și în scobitura claviculei,Melinda îi simți tăria dorinței.Din minte,îi pieri orice gând,de parcă fusese lovită de trăsnet,și nu fu în stare decât să ofteze și să se lipească de el.

Bărbatul îi încercui talia cu o mână,sprijinindu-i capul cu cealaltă,de parcă,dacă n-ar fi ținut-o,ea ar fi căzut pe spate în apă.

-Melinda,șopti el strângând-o de umăr,apoi de braț și depunându-i sărutări ușoare pe pleoape și pe pomeții obrazilor.Melinda,n-am putut dormi noaptea trecută tot gândindu-mă la tine.

-Evan,eu...El o sărută iar și Melinda uită ce voise să spună.Ca și când ar fi avut o voință a lor,propriile brațe îi înconjură gâtul trăgându-l cu putere în jos,ca și cum l-ar fi putut lipi mai mult de ea,decât era deja.Sub atingerea ei,Evan inspiră scurt.Limba lui i-o găsi pe a ei,tachinând-o și alunecând în spatele dinților în căutarea celor mai secrete locuri.Vârfurile degetelor lui îi încercuiră urechile făcându-le să ardă și s-o furnice și ea se lipi de el copleșită de dorința intensă și

implacabilă ce părea a-i dezmembra corpul. Era prea mult: când degetele lui îi găsiră sânul, ea țipă cuprinsă de încântare. Mâna lui mare mângâia rotunjimile pârguite și darnice prin țesătura costumului de baie, trecând de la un sân la celălalt și înapoi, frecându-le sfârcurile cu podul palmei. O ținea de talie într-o strânsoare de fier și continua s-o mângâie, iar coapsele ei se apăsau pe pelvisul ei într-o continuă căutare care o înfiora și o speria, în același timp.

-Melinda, rosti el din nou și ea se cutremură auzind rezonanța vocii lui. Când îi pronunța numele. Când se aplecă s-o sărute încă o dată, părul lui străluci în lumina soarelui și ea se gândi vag la miezul de noapte, la stele și la faptul de a fi singură, întotdeauna singură și mereu pe drumuri...

-Oprește-te, icni ea. Evan, domnule Kessel, te rog. Ca și când ar fi fost de acord, Toto chițăi și îl înghionti. Melinda privi îngrijorată în jur, ca să vadă ce făceau elefanții. Uitase până și de faptul că se aflau acolo. I se părea că trecuseră ore în șir, deși știa că nu erau decât câteva minute de când fusese atrasă în îmbrățișarea bărbatului. Se depărta grăbită de el, aranjându-și costumul de baie și trecându-și degetele prin păr.

-Asta, spuse ea, n-ar fi trebuit să se întâmple.

-Nu cred că am fi putut preîntâmpina acest fapt, replică el respirând anevoie.

-Păi, n-ar fi trebuit să faci așa ceva.

-De ce nu? întrebă Evan întinzându-se iarăși după ea. Melinda, însă, se feri pornind după peria ce plutea spre celălalt mal al lacului, iar Toto aruncă un jet de apă în direcția ei scoțând sunete ca de claxon și chițâind. În loc să-i răspundă lui Evan, înhață peria și începu să-i frece coastele lui Toto cu atâta râvnă, încât bietul animal fu pe punctul de a se răsturna. Continuă să muncească în tăcere, conștientă că el aștepta un răspuns. În cele din urmă, lăsă peria în apă și se propti de ea.

-De ce faci asta? îl întrebă.

Cu ochii ei ca două topaze rotunde, îi cercetă chipul, de parcă răspunsul la întrebare se afla în trăsăturile lui, nespus de masculine. Soarele începuse să-i usuce părul ce i se revărsa pe spate răsucindu-se și săltându-i pe umeri, având culoarea garniturilor metalice vechi și lustruite ale unei cutii japoneze de puzzle. Privirea senzuală a bărbatului hoinări pe inelele și buclele înfoiate, apoi admiră extraordinara frumusețe a chipului ei delicat, curbura minunat arcuită a buzelor și ochii uriași și întrebători.

-De ce? insistă Melinda. Chiar, oare de ce? se întrebă el în tăcere, copleșit încă de plăcerea de a o fi ținut în brațe. Era o problemă cu care se luptase toată noaptea. Acum nu mai era responsabil cu evaluările și nici chiar atunci nu avusese de-a face cu probleme neînsemnate, de genul Circului Retro Franklin.

Până și Helen ar fi fugit de ospiciul ăsta după ce l-ar fi vizitat. Ulcerul tatălui său l-ar trimite imediat înapoi, la mâncarea pentru bebeluși. Oamenii aceștia erau duși cu sorcova, iar Melinda Franklin era... Ezită incapabil de a găsi măcar un singur cuvânt care s-o descrie. Nostimă. Împrăștiată. Dezorganizată fără speranțe de îndreptare. Lipsită de simțul afacerilor. Nedisciplinată.

Pe scurta tot ce nu era el. El era bancher, fiu și nepot de bancheri care lucrau cu fapte și cifre, ecuații și imprimante de calculator. Fusese antrenat să gândească analitic și logic. N-avea voie să se lase atras de trapeze, paiete și „balcoane”-mai ales dacă nu erau profitabile. În mod clar, Circul Franklin n-ar fi reprezentat cea mai grozavă investiție-a anului.

În plus, în ultima vreme, muncise din răsuputeri și era obosit. Avea nevoie de o vacanță și nu de o călătorie în zona divertismentului. Atunci de ce îi ieșise, în viteză, din gură, propunerea de a o ajuta? Oare de ce, chiar acum, era nerăbdător la culme să o pornească spre o stea care, nu numai că se prăbușea în abis, dar mai și amenința să explodeze ca o supernovă?

„*Kessel, nu fi mârșav*”, se admonesta el. ”De ce”-ul stătea chiar în fața lui. Era atât de irezistibilă, încât nu-și putea lua mâinile de pe ea.

Îi răspunse Melindei printr-o înălțare a umerilor. Și el simțise niște vagi puseuri de insatisfacție legate de viața pe care o ducea și care îl necăjeau tot mai mult pe zi ce trecea.

-Împlinisem optsprezece ani înainte de a vedea vreun circ, spuse el brusc, cu o privire nostalgică. De fapt, continuă el aducându-și aminte, tomai intrasem la facultate. M-am dus cu colegul meu de cameră. Melinda își înclină capul într-o parte, încrucișându-și picioarele în dreptul gleznelor și strâmbându-se când lovitura de noaptea trecută îi trimise un mic junghi în genunchi.

-Tatăl tău nu te-a dus niciodată? întotdeauna îi plăcuse imaginea asta: un bărbat înalt și zâmbitor, având la remorcă un băiețel entuziasmat și mestecând împreună floricele în timp ce așteptau să înceapă spectacolul. Și-l putea imagina pe Evan, copilăros, radiind și foarte nerăbdător, alături de un părinte binevoitor.

-Nu, zise el cu o voce inexpresivă. Tatăl meu nu e amator de...frivolități.

-Nu? De ce nu? întrebă ea, de parcă neseriozitatea era o trăsătură universală comună tuturor bărbaților.

-E bancher.

-Dar tu...Se opri brusc, iar el îi adresă un zâmbet cu nuanță autocritică. Apoi porni, plescăind prin apă, către ea și luă peria uitându-se întâi la ea și pe urmă la Toto. Înmuind peria în apă, atinse cu prudență partea laterală a trupului animalului, după care începu să-l frece cu sânge. Toto chițai.

-Când l-am văzut,noaptea trecută,pe Timmy râzând fericit,m-am întrebat care sunt calitățile circului tău ce nu apar în balanța contabilă.A fost foarte nefericit încercând să se acomodeze cu despărțirea părinților lui.Are în dormitor un calendar uriaș cu Războiul Stelelor,iar ziua de azi e încercuită cu roșu,alb și albastru ca fiind ziua în care trebuia să meargă în Orlando.Acum,în schimb,vrea să se alătore circului tău.

-Deci vrei să mă ajuți să obțin banii din cauza lui Timmy? întrebă ea cu grijă. Părul de la ceafă începu s-o înțepe în clipa în care el îi adresă un zâmbet larg și impertinent întinzându-și,în același timp,mâna ca Toto să i-o poată cerceta. Melinda îl observă dându-se ușor înapoi când trompa de dimensiunea unei tulumbe îi atinse palma căutând alune.Avea,față de elefant,o atitudine ezitantă și timidă,pe care Melinda o găsi înduioșătoare.

-N-o să te muște,îl asigură ea.

-Ți-ai găsit registrele? o întrebă Evan fără s-o privească.

-Da.Și,de asemenea,tenișii din picioare.Podul de uscat fânul era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a-ți păstra registrele contabile și jumătate din garderobă,decise ea.Oare cum ajunseseră acolo?

-Tot nu mi-ai spus de ce vrei să mă ajuți.Și ce anume,cu exactitate,atrage acest fapt după sine?

-De ce? Pentru că sunt un tip amabil,roști el întinzând un braț și înclinând din cap,ca pentru a spune „asta e”.Ea nu zise nimic,însă păru tulburată.Evan îl bătu ușor cu palma pe Toto și îi înapoie peria Melindei.

-M-ai intrigat noaptea trecută,continuă el.Mi-am dat seama că o femeie bățăioasă ca tine ar avea șansa de a fi un bun antreprenor adăugă el grăbit văzând-o că-și îngustează privirea.Nu m-am putut opri să nu mă gândesc la tine nici chiar când îmi făceam observațiile pe marginea cazului tău decis fiind că va trebui să fac recomandarea de a ți se refuza împrumutul.Melinda se întoarse cu spatele și începu s-o ude cu apă pe Fran spre deplina încântare a acesteia.

-Păi,mă simt flatată.Nu se întâmplă în fiecare zi ca o persoană să încerce să-și dea seama de ce este o ghinionistă nemaipomenită.Evan îi înconjură mijlocul cu un braț și îi desprinse o frunză de stejar de pe obraz^ înainte de a o săruta.

-Șefa Lindy,nu ești ghinionistă.Ai doar nevoie de puțin ajutor.Hmm,mai bine zis,de teribil de mult ajutor.Dar,dacă-mi dai voie,crede că ți-l pot oferi eu.

Melinda își umezi buzele dorindu-și ca el să n-o mai atingă tocmai când se chinuia să gândească.În depărtare,orga tocmai începuse să urle melodia *Sunt doar o fată ce nu poate spune nu* și,hotărâtă,îi îndepărtă mâna.

-Ți-am mai spus că nu vreau ajutor.

-Doar bani,chicoti el.

-Exact.

-Ei bine,Melinda,ai nevoie de ajutor.Îți admir entuziasmul,dar greșelile de management te-au adus într-o situație disperată.Mai bine ți-ai înghiți mândria și mi-ai accepta oferta.Degetele lui începură să se ridice spre coșul pieptului ei și Melinda începu să frece și mai tare coastele elefantului.

-Nu accept mila nimănui,spuse ea.Și nici nu ți-aș putea plăti serviciile chiar dacă aș vrea,ceea ce nu e cazul.

-”*Recunoștința ta veșnică e toată plata ce-ți cer,frumoasa mea domniță*”,recită el ducându-și o mână la inimă.Degetele neobosite ale celeilalte ajunseseră deja pe pielea ei dezgolită,acolo unde se termina costumul de baie și începea să se rotunjească sânul.Un fior ascuțit și intens de plăcere o făcu să se clatine și să-l pocnească accidental cu coada periei.

-Îmi pare rău,murmură șa.

-Și mie,replică Evan dându-i drumul.Ce am de te îngrozesc atât de mult? Acum ești nespuse de curajoasă și,în minutul următor,tremuri de frică.

„*Nu de frică,tembelule*”,ar fi vrut ea să-i răspundă,dar avea o presimțire că el știa deja lucrul acesta.Oh,era foarte elocvent însă,la urma urmei,nu erau oare toți bancherii neîntrecuți la vorbă? Cum altfel reușeau să scuture de bani văduvele și orfanii?

-Trebuie să termin aici și să merg în oraș,zise ea cu un glas tăios.Ni s-au terminat câteva lucruri.

-Vin cu tine.

-Aș prefera...Melinda expiră și umerii i se încovoiară.

-N-ai altceva mai bun de făcut? reluă ea.

-Nu.

-Nu trebuie să te întorci acasă,la sora ta,să-ți schimbi hainele?

-Nu.Ea îl privi sceptică.

-Am niște haine în plus în mașină,îi explică Evan.Din cauză că planificase azi să se ducă la Orlando,își aminti ea.

-E-n regulă.Poți să-mi folosești dușul,se oferi ea fără tragere de inimă când termină cu Fran și o bătu ușurel pe trompă.

-Hop,-Pinky! Haideți,bobocilor!Începu să-i scoată afară din lac trăgând de ei și bombănindu-i.Apoi dădu semnalul și Pinky își coborî trompa permițându-i Melindei să urce la bord.Privind în jos,spre Evan,îl provocă:

-Vrei să vii și tu sus?Se aștepta s-o refuze,având în vedere că ezitase să-l lase pe Toto să-l atingă.Dar,spre surprinderea ei,ochii lui se lărgiră ușor și-i răspunse:

-Desigur.Melinda îi explică felul în care se putea urca și îl așază în spatele ei cu picioarele lui erau larg desfăcute,pelvisul i se apăsa de fesele ei,iar când Pinky începu să se miște,bărbatul o cuprinse cu brațele de talie și o strânse lângă el.

-E distractiv,o anunță bine dispus.Melinda nu răspunse.Era mult prea conștientă de prezența trupului lui.Brusc,absolut nechemată,i se ivi în minte imaginea lui Evan stând complet dezbrăcat sub dușul ei și se încordă coborându-și privirea asupra degetelor lui bronzate și pătate cu vopsea albastră.

-Dau un ban pentru gândurile tale,rosti acesta.

-Nu ține.Gândurile astea costă cincizeci de mii de dolari,răspunse ea aplecându-se mult când se ivi o ramură de pin în fața lor.

-Bani,suspină el cu dramatism.Și eu credeam că te gândești la mine.

-De ce aş face-o? Starea fie agitație dădu vocii ei o notă stridentă și spatele îi înțepeni când îl simți sprijinindu-și obrazul de capul ei.

-Cred că n-ai nici un motiv,replică el.Încă.

CAPITOLUL 4

Când Melinda și Evan conduseră parada elefanților în tabără,Guido tocmai cânta la orgă *Intrarea gladiatorilor* și își flutură o ,mână spre Melinda ce încerca să-și asupe urechile fără ca el s-o observe,fiindcă nu voia să-l supere din nou.Evan îi răeni în ureche:

-Văd că nu mai e supărat pe tine.

-Mă iartă întotdeauna,îi zbieră ea drept răspuns.Du-te și fă duș.Eu mă duc să le pun lanțurile la tauri.

-La ce?

-Elefanții dresați sunt numiți tauri,iar puii de elefant,boboci.

Coborî prima și întinse o mână să-l ajute în caz că nu și-ar fi putut ține echilibrul.Dar Evan sări jos cu grația unui acrobat experimentat-nu ca orășeanul înrăit care era-și se îndreptă spre rulotă.Melinda legă elefanții cu multă atenție.În sezonul trecut,Gypsy King fusese neglijent și Pinky zdrobise literalmente o petrecere în Kingville,Mâine.Acea mică manevră costase Circul Retro Franklin opt sute de dolari.Aproape că o costase și Gypsy King: Jake îl lovisse și Gypsy se jurase să părăsească spectacolul,însă Melinda îl liniștise și-i explicase că încercaseră să se descotorosească de Jake,iar Gypsy promisese să rămână în continuare.Guido încetă să cânte la orgă.Urechile Melindei prinseră a bubui din cauza tăcerii bruște,întrerupte doar de zornăitul lanțurilor și de câte un mârâit prietenos,ocasional,venind dinspre Rex.

-*Buon giorno*,strigă Guido.Mama îmi spune mie că te măriți.

-Guido, pentru numele lui Dumnezeu, vorbește mai încet!

Își întinse mâinile în față într-un gest de refuz și-i spuse pe un ton scăzut:

-Nu. *Signor-ul* este doar, un...consultant care ne va ajuta să ne punem iar pe picioare după tot ce a făcut Jake.

-Să consulte? Ce e de consultat? Tu îi ai pe Fantastici Zamboni. Noi o să te facem bogată. Pieptul lui musculos se umflă de mândrie și își trecu mâna cu rapiditate pe claviatura orgii. Drept răspuns, animalele scânciră în cor.

-Știu, Guido, strigă ea însă acesta n-o mai auzi. Se lansase în interpretarea Favoritei lui Barnum și Baileys acum, nu-l mai puteai opri.

Înainte de a intra în rulotă, Melinda aruncă o privire pe furiș înăuntru. Interiorul era aburit și mirosea a săpun. Găsi hainele îmbibate cu apă ale lui Evan împăturite cu grijă și așezate pe o folie de plastic șwnghiți în sec. El se afla sub duș, complet gol, iar ea nu se putu opri să nu se întrebe dacă arăta și mai grozav, dezbrăcat fiind, fără haine pe el. În acel moment, Evan desghise ușa șubredă, semănând cu burduful unui acordeon, ce dădea spre baie. Un prosop fusese drapat în jurul șoldurilor lui înguste, etalându-i părul cârlionțat de pe pieptul sărutat de soare, deși ce se îngusta deasupra abdomenului și cobora spre un teritoriu încă necunoscut.

-Tare bine a fost, spuse el scărpinându-se pe piept. Ți-am economist destulă apă pentru duș.

-Mulțumesc. În mod obișnuit, nu l-aș folosi încă. Dar, cum mergem în oraș, o să mă spăl. Ca să-și găsească neapărat ceva de făcut, îi luă hainele de unde se găseau. El stătea mult prea aproape și prosopul, reprezenta o barieră mult prea mică între ei, ca să se poată simți relaxată.

-Sunt foarte murdare, rosti Evan luându-i-le. Mâinile lui le atinseră pe ale ei trimițându-i curenți electrici în sus, prin brațe.

-De ce crezi că lumea îi spune ciroului „*spectacolul murdar*”? zise Melinda prinzându-și coatele în palme.

-Așa-l numesc?

-Da. Ținând seama că lucrăm în cort și trebuie să cărăm totul în camioane, lucrurile se murdăresc foarte tare.

-Spectacolul murdar! Oare asta face din tine o vagaboandă? zise, el aruncând hainele pe jos și apropiindu-se de ea.

-Iar asta face din tine un rechin mânjit cu noroi? ripostă ea evitându-l.

Însă el arăta cu adevărat încântător, reflectă ea cercetându-i blugii noi și neșifonați, tenișii împetrițați cu albastru și cămașa cu dungi albe și albastre.

Mânele trei sferturi erau ridicate până la coate și țesătura mulată îi punea în

evidență umerii și bicepsii.

-Hei,șefa! Privește asta! strigă Guido.Abandonase orga în favoarea trapezului instalat. lângă cuștile animalelor,la care exersa.Se legăna înainte și înapoi, atârând în mâini,îmbrăcat într-un șort strâmt și un tricou fără mâneci,aducând a maiou.Încheieturile masive ale mâinilor erau protejate cu benzi elastice.

-Atenție! comandă el când trapezul începu să urce spre soare.Execută o piruetă triplă perfectă răsucindu-se ca o sfârlează,apoi se prinse din nou de bara ce cobora,acum,într-un arc.

-Dumnezeule,gâfâi Evan,iar Melinda aplaudă.

-Bravo! țipă ea.

-Ah,e ușor,replică Guido,tonul lui sugefând că era de altă părere.Oricine poate face.

-Chiar și eu? întrebă Evan râzând.Înainte de a-și da seama ce spune,Melinda murmură:

-Ar trebui să fii în stare.Ai un corp numai bun pentru așa ceva.

Apoi,roșind pe măsură ce revenea la realitate,reveni grăbită asupra celor spuse:

-Vreau să zic...brațe.Ai brațe bine făcute.

-Sigur; o să învăț la tine,îl anunță Guido.Dedesubt,animalele se legănau în același ritm cu el.De fiecare dată când pendula deasupra lui,Rex scotea un răget domol ca pentru a spune:

-Ei,paesano!

-Pare distractiv,rosti Evan.Când începem?

-Acum? răspunse Guido.Vino sus!

-Du-te,îl îndemnă Melinda.Evan rânji către ea.

-O,nu,n-ai să scapi de mine așa ușor.Apoi,își studie umerii cu o privire critică.

-Brațe bine făcute,hm? Nimeni nu mi-a mai spus asta.Mulțumesc pentru compliment.Când veni mai aproape,șoldul lui se frecă de al ei.Guido sesiză mișcarea și-i făcu Melindei cu ochiul.

-Vrei ceva din oraș? îl întrebă ea în vreme ce roșeața din obraji se accentua devenind un purpuriu lipsit de strălucire.

-Macaroane! Mama,invită pe tine și pe *signor* la cină.

-Oh!Evan se uită la ea.

-I-am spus deja că venim când te aflai încă sub duș.O să trec să-l iau pe Timmy pe la patru.Melinda încuviință înțelegând situația.Naiba s-o ia pe Sophia! Nici ea,nici Guido nu știau ce este aceea discreție.Era sigură că,până ce ajungeau la *canelloni*,aveau să discute din ce fel de flori trebuia confecționat buchetul de nuntă.

-De-abia aștept să-ti văd iar nepotul,îi zise ea,peptu a-și masca tulburarea.De ce n-a venit azi cu tine? Peste trăsăturile lui Evan trecu un nor,o umbră a privirii încruntate a funcționarului de la bancă,ce o speriasc la culme cu o zi înainte.

-Sora mea l-a pedepsit,fiindcă a fugit.de acasă,deși,dacă ar avea puțină minte... Vocea i se pierdu,apoi reluă:

-Ei bine,eu sunt gata,tu ești gata; o luăm din loc?

-Stai doar un moment.Trebuie să-mi iau însoțitorul.Melinda se îndreptă spre cușca cimpanzeilor și privi înăuntru.Marcel și Marceau se agățară de plasa de sârmă și începură să țipe și să sară ca pe arcuri.

-Al cui e rândul? îi întrebă ea.Marcel,cred că tu te-ai plimbat ultima oară,nu-i așa? Drept răspuns,acesta făcu o tumbă în spate arătându-și dinții într-un rânjet asemănător celui al unui felinar decupat într-un dovleac.

-Care-i treaba? se interesă Evan punându-i o mână pe spate și privind în cușcă.Cimpazei,roști el vesel.

-Întotdeauna îl iau pe unul dintre ei cu mine,îl lămurii Melinda.Fiecare mușchi al spatelui ei prinse a se încorda sub ușoara presiune a mâinii lui mari.Se depărta deschizând cușca și întinzând brațele.

-Marceau,hai,vino,îl îndemnă ea.Cel mai mic dintre cimpanzei porni spre ea legănându-se; cel mai mare,Marcel,începu să se lovească în piept,în semn de protest.

-Of,bietul de el,zise Evan.Melinda se uită la el.

-Nu pot să mă descurc cu amândoi.

-Ei bine,eu sunt aici.Marceau sări în brațele Melindei și își curbă buzele aplicându-i o sărutare umedă pe obraz.Începu să țopăie în sus și-n jos,uitându-se în ochii ei,apoi începu s-o tragă de păr.Ea îl imită chicotind,după care se întoarse spre Evan.

-Crezi că te descurci cu el?

-Pot să mă descurc cu orice,răspunse el râzând,apoi,de propria lăudăroșenie.O să încerc.

-Ar fi preferabil să fii sigur,îl avertiză ea dându-i-l pe Marceau,voi avea mâinile ocupate cu Marcel și n-o să te pot ajuta.

-O să folosesc forța,o asigură bărbatul izbucnind din nou în răs când cimpanzeul îl apucă de antebrate.Cred că pasiunea lui Timmy pentru Războiul Stelelor mi s-a transmis și mie.Hei,șefule,cum o mai duci?

Marcel țipă la el și se mișcă prinzându-l de talie cu picioarele.

-E ca un copilaș mare și păros,îi zise el Melindei.

-Rămas pe veșnicie la „groaznica” vârstă de doi ani,replică ea luându-l pe

Marcel din cușcă. Numai nu-l lăsa să te muște. Evan plăti ușor. Melindei i se făcu milă de el și-l bătu pe braț.

-Glumeam, doar. Ca pentru a-i dezminți spusele, Marceau își depărta buzele arătându-i lui Evan dinții mari și galbeni.

-Sunt încântat să aud asta, rosti el strâmbându-se. O porniră alături spre camioneta ei roșie, plină de urme de lovituri.

-La revedere, Guido, îi strigă ea zburătorului. Drept răspuns, acesta execută o altă piruetă și se prinse de sforile trapezului ce se legăna ca un pendul uriaș.

-Și cumpără vino! strigă el în urma ei în vreme ce Melinda îl pune pe Marcel în spatele camionetei indicându-i lui Evan să facă același lucru cu Marceau. Multe sticle mari! Melinda își flutură mâna spre a-l asigura că auzise și îi sărută pe amândoi cimpanzeii.

-Să fiți cuminiți, îi atenționa ea. Și să nu scuipați spre mașini. Apoi, se urcară în mașină și porniră claxonându-l pe Emmett Kelly ce se depărta, agale, din calea lor. Drumul până la Osprey nu era suficient de lung pentru discuții serioase, așa încât se mărginiră la o conversație ușoară, iar Melinda se simți întristată și ușurată în același timp. Îi părea rău, fiindcă voia să discute cu Evan despre planurile lui de a o „ajuta” și ușurată, deoarece se temea că o astfel de discuție va degenera într-o ceartă. După ce ieșiră din tunelul format de corioanele împreunate ale unor stejari, se însoriseră pe strada principală a micului orașel.

Cerul senin, de deasupra lor, era pătat ici și colo de norișori albi, ca de vată, și Melinda își simți sufletul tresărind. În curând, trupa cercului se va reuni; în curând, se vor afla din nou pe drum... cel puțin, așa spera.

-Dau un ban...murmură Evan atingându-i priciorul. Mușchiul acestuia se contractă și Melinda aproape că băgă mașina în marșarier.

-Mă gândeam că voi începe turneul cu cercul meu, răspunse ea privind în oglinda retrovizoare, pentru a-și ascunde reacția.

-Ești chiar așa de nerăbdătoare să mă părăsești?

-Nu fi prost, ripostă ea.

-Nu sunt. Pe urmă, ca și când și-ar fi dat seama că era prea insistent, se rezemă de tapițeria roasă și începu să bată darabana pe suportul pentru braț.

Prima dată se opriră la pompa de benzină; apoi, trecură de magazinul de mobilă uzată și de bufetul expres cu preparate din pui spre magazinul universal. Când trecură de cofetărie, Marcel bătu în geamul mașinii, iar Melinda îi făcu semn cu mâna în oglinda retrovizoare.

-I-e teamă că am uitat, îi spuse ea lui Evan. E mort după înghețata *Rocky Road*.

Ochii bărbatului se măriră surprinși și amuzați în aceeași măsură.

Când frână în fața magazinului universal, Melinda îi spuse să se dea jos.

-Ține-l bine pe Marceau cât stăm înăuntru, preciza ea. Îl apucă strechea când vede spiridușii. Apoi, luându-l pe Marcel în brațe, porni înainte, spre magazin.

Acesta era mic și plin de praf, însă, pe rafturile sale, se găsea câte ceva din toate.

Într-un colț, se găsea un automat de *Coca-Cola*; în fața lui se aflau cutii cu balsam de buze *Chapstick*, șervețele de hârtie *Kleenex* și truse pentru cusut.

Conserve cu fasole și cu salată de fructe se aliniau pe o poliță alături de

câteva suluri de hârtie pentru rafturi și un teanc de ștergare de vase. Pe un perete, era prins un poster invitând la o călătorie gratuită până la Gator Farm și, sub el, pe câteva fișe de cartotecă, se solicitau slujbe de baby-sitting sau de amenajat grădinile.

-Spiriduși? întrebă Evan, dar, în acel moment, Marceau începu să țipe și să se zbată căutând să se elibereze.

-Reclama, îi explică Melinda indicând un panou de carton înfățișând doi spiriduși cu pielea verde și căciulite cu moț, ce încercau să deschidă o conservă de bere.

Brațele lor viu colorate se mișcau în sus și în jos, iar micul motor care le ținea în funcție zbârnăia și vibra în spatele montajului.

-Marceau e înnebunit după drăcia asta. Acesta îl trăgea spre Evan de încheieturile mâinilor țipând și strâmbându-și buzele. Melinda îi dădu o palmă la fund și îl amenință cu degetul.

-Obraznicule, spuse ea pe un ton de reproș. Cimпанzeul îi trimise o beza.

Un tânăr cu păr blond și pistrui își făcu apariția din camera din spate și privirea i se lumină la vederea tinerei femei.

-Bună, domnișoară Franklin, rosti el încercând să-și aranjeze freza, în vreme ce un val de roșeață i se întindea pe obraji și pe ceafă. Ce-ați dori?

Melinda citi repede lista pe care-și notase ce trebuia să cumpere: o cutie de vopsea albastră, câteva ținte, un rulou de bandă elastică și lucrurile cșrute de Zamboni. Evan se simți mișcat de felul în care ea se interesă atentă de prețul fiecărui lucru, se gândi și, apoi, se hotărî să le cumpere. Știa din dosarul ei că stătea prost cu banii, dar faptul de a vedea dovada clară cu propriii lui ochii îl făcu să înțească strânsoarea în jurul cimпанzeului ce i se răsucea în brațe. Pe Dumnezeuul lui, se gândi el, îi va face cirul atât de solvabil, încât va fi nevoită să-i ceară aranjamente pentru scutiri de taxe. După ce Melinda termină cu lista, înainte de a-i face totalul, vânzătorul ridică un deget și îi zise pe un ton misterios, ce-i trăda nerăbdarea:

-Am ceva ce v-ați dori fără îndoială.

-Într-adevăr? interveni Evan vorbind afectat.

Melinda îl puse la punct cu o privire,după care își îndreptă din nou atenția spre vânzător.

-Ce anume,Larry? Tânărul se aplecă și scoase de sub tejghea o maimuță mecanică prăfuită și cu blana cam scămoșată.Animalul era îmbrăcat ca un flașnetar și avea atașată de labele din față o pereche de talgere metalice.

-Fiți atentă,roști vânzătorul și întoarse resortul jucăriei.

Maimuțica porni să izbească talgerele în ritm de marș.Marcel și Marceau începură să zbiere,iar Melinda izbucni în râs.

-Îmi amintesc,strigă ea.Cred că am avut și eu una odată.

-Este originală,roști Larry cu mândrie întinzându-i-obiectul,ca să-l poată studia.

Are șaiszeci de ani vechime.Un bătrân care a lucrat într-un circ a venit și mi-a cerut să i-o vând prin consignație.Melinda examina maimuța ținând-o la distanță de Marcel.

-Într-adevăr? roști ea pe un ton ceva mai ridicat,plin de emoție.

-Mda.Vrea numai patruzeci de dolari pe ea.Chipul ei se întristă.

-Oh.Păi,e simpatică,dar...Puse jucăria pe tejghea și umerii i se lăsară în jos.

Bătându-l ușor pe spate pe cimpanzeu,adăugă:

-Poate data viitoare.

-S-ar putea ca data viitoare să n-o mai găsiți,spuse Larry.Știți că tipii de la *Muzeul Ringling* trec pe aici destul de des.Melinda se întoarse spre Evan.

-Asta-i muzeul cercului din Sarasota.Cei de acolo pun mâna pe toate lucrurile de valoare.Pipăind unul din talgere,se întoarse spre vânzător.Va trebui să renunț,murmură ea neluându-și ochii de la jucărie.Mulțumesc că te-ai gândit la mine.

Cu mâna liberă,ridică punga cu cumpărături și se întoarse plece.Chipul ei avea o expresie plină de melancolie pe care încercă să și-o ascundă când îl privi pe Evan.În acea clipă,el știi ce are de făcut.

-O,nu! strigă el dându-i drumul lui Marceau.Imediat,cimpanzeul se repezi spre reclama cu spiriduși și începu să-și lovească pieptul mic cu pumnii în fața acesteia.

-Oh,Evan! se văită Melinda și o luă la fugă după cimpanzeu în vreme ce Marcel se zbătea în strânsoarea ei.Câtă vreme fu distrasă de cele întâmplare,Evan lăsă două bancnote de douăzeci de dolari pe tejghea,luă jucăria și se grăbi s-o ajute pe Melinda.

-Îmi pare rău,spuse el lăsând obiectul să cadă în punga ei.Mi-a sărit din brațe.

Melinda înhăță brațul slăbănog al cimpanzeului tocmai când acesta se întindea spre unul dintre spiriduși.

-Ți-am spus să fii atent!Evan își lăsă capul în jos spășit și luă punga.

-Îmi pare rău, repetă el.

-Of, Evan, spuse ea luptându-se cu amândoi cimpanzeii. Nu vorbeam cu tine.

Marceau se aruncă spre reclamă țipând ascuțit și strâmbându-se. Marcel începu să-și imite confratele în vreme ce Larry se uita în gol, punând cu mișcări lente banii lui Evan în sertarul casei de marcat.

-Nu, Marceau, țipă Melinda. Termină!

-Ei, ce-ar fi să-l iei pe Marcel de aici și să aștepti afară? zise Evan cu calm. Cred că se întărește unul pe celălalt. Ea încuviință recunoscătoare.

-Mulțumesc. Oricare ar fi acela care a inventat sintagma „*mai distractiv ca o hoardă de maimuțe*”, se vede clar că n-a lucrat într-un circ.

Îl strânse pe Marcel la piept și ieși din magazin ținându-i un discurs moralizator. Evan reuși să-l prindă pe Marceau de ambele brațe răsucindu-i-le la spate și se întoarse spre Larry.

-Cât să-ți dau pentru reclama aia? întrebă el. Larry înălță din umeri.

-Nu știu, domnule. Nu e magazinul meu.

-Crezi că o altă hârtie de douăzeci ar acoperi costul?

Ar trebui, decise Evan. Obiectul afecțiunii lui Marcel era jerpelit și culorile se estompaseră, ceea ce-l făcu să se mire de gustul cimpanzeului în materie de fetișuri sexuale.

-Da, domnule, răspunse Larry, iar Evan mai decise și că Larry avea stofă de manager.

-Atunci, Marceau, băiete, distrează-te, mai zise el și eliberă brațele cimpanzeului.

Instantaneu, Marceau îmbrățișă panoul. Primele care cedară fură brațele mobile ale spiridușilor, ce se desprinseseră când el începu să le ronțăie coatele.

-Doamnelor și domnilor, declamă Evan, pofta animalică pură întâlnește fibra lemnoasă pură! Priviți cum puterea dragostei îi copleșește total atât de cimpanzeu cât și pe spiriduș! Poc. Fețele zâmbitoare ale spiridușilor și căciulițele țuguiate se îndoieră și se rupseră. Marceau ridică una dintre bucăți și se uită la Evan cu o privire disperată. Micul motor continua să vibreze.

-Întotdeauna îi facem să sufere pe cei pe care-i iubim, intona Evan.

Cimpanzeul își coborî privirea spre celelalte bucăți și le înghionti. Apoi, aruncă resturile și întinse brațele spre Evan complet calmat

-Curaj, zise Evan aplecându-se să-l ridice. Marceau se ghemui în brațele lui și scoase un fel de tânguit jalnic. Evan ridică punga și se întoarse spre tejea.

Scoțându-și portvizitul, mai extrase o bancnotă de douăzeci de dolari și o carte de vizită, apoi, spuse:

-Larry, te-ai gândit vreodată să-ți construiești o carieră în domeniul bancar?

Ce-ar fi să-i telefonezi tipului ăstuia și să-i spui că eu te-am pus?

Mâzgăli în grabă numele tatălui său și un număr de telefon din Miami întinzându-i cartea de vizită băiatului vizibil uluit.

-Mamă,Doamne,icni acesta.

-Asta-i ca să scap de tine,continuă Evan pe un ton conspirativ.Orașul ăsta nu e destul de mare pentru amândoi,înțelegi ce vreau să spun? făcu el semn cu capul spre camioneta Melindei.Larry se înroși ca un rac fiert.

-Oh,Doamne,ea habar n-are că eu...Privind spre cartea de vizită,adăugă:

-O să-i telefonez chiar acum domnului ăstuia.Evan îl bătu ușor pe braț.

-Bună idee.Apoi,mergând cu pasul rivalului învingător,părăsi magazinul.

Melinda chibzui că era mai prudent să-și mănânce înghețata în camionetă,în loc de a intra în cofetărie; iar,după ce Evan observă că în clădirea vopsită într-un galben vesel se vindea și sticlă colorată,se declară de acord cu ea.Cimpanzeii își puseră cea mai mare parte a înghețatei pe fețe și pe burți,însă se distrară de minune împungându-se cu cornetele din zahăr.Zâmbetul lui Evan semăna cu al unui băiețel când reuși să-și termine toată înghețata,însă deveni de-a dreptul diabolic când linse degetele Melindei a cărei înghețată de cireșe și vanilie începuse să se topească.

-Încetează,prostestă ea.

-Încercam doar să-ți fiu de folos,rosti el cu sfială,dar,când văzu privirea ei aprinsă,adăugă: Ei bine,măcar încercam.

-Văd că încă mai încerci,replică ea.Mai târziu,după ce puseră cimpanzeii înapoi în cușcă și se îndreptară spre rulota familiei Zamboni,Melinda zise:

-Credeam că ai spus că vrei să mă ajuți.

Evan o urmări mărșăluind în fața lui cu spatele drept și vorbi tăragănat:

-Jake ăla trebuie să fi fost un tip dat dracului.Ea se răsuci să-l înfrunte.

-Poftim? Ce știa el despre Jake Hastings? Nici nu-și dăduse seama că Evan știa de Jake.

-Nimic.N-avea sens să strice o zi plăcută,reflectă Evan...și nici ceea ce spera să devină o seară foarte plăcută,

-Mă întorc imediat,adăugă el pornind spre rulotă și luând punga cu sine.

Îndesă-repede maimuța sub una dintre pernele brodate de pe patul ei,apoi se opri să absoarbă magia dormitorului Melindei înainte de a reveni la magia prezenței ei.Pe mâinile lui,care țineau punga,se unduiră curcubeie aruncate de cristalele și prismele ce atârnav suspendate în fața geamurilor rulotei.O duzină de clopoței de vânt,înorogi de alamă,inimioare de argint,clovni și biciclete sunară și sclipiră când fși trecu mâna printre șiragurile cântătoare.Patul era acoperit cu o cuvertură

din dantelă având culoarea ceaiului,peste care tronau nenumărate perne cu funde.Trei păpuși cu fețe de porțelan îi zâmbiră,de parcă ar fi împărtășit cu el secretul maimuțicii ascunse și,mânat de un impuls,își duse un deget la buze șoptind „șșș”.Trecu,apoi,pe lângă geamantanul și servieta sa diplomat asortată, confecționate din piele neagră și se grăbi s-o ajungă din urmă tocmai când bătea la ușa familiei Zamboni.

Sophia Zamboni decisese că Evan și Timmy erau prea slabi.Prin urmare,îi îndopă cu mai multe farfurii de spaghetti,învârtindu-se în jurul lor ca și când aceștia ar fi fost doi dintre recalcitranții ei fii.Melinda le zâmbi pe deasupra paharului ei cu vin,aflându-se în afara pericolului dădăcelilor Sophiei,deoarece matroana își pierduse cu mult timp în urmă orice speranță de a o îngrășa.

Cei doi Zamboni se purtau cu deosebit tact menținând conversația asupra unor subiecte neutre cum erau copiii lor,trecutul cercului și...pretențiile pe care le-ar avea Evan de la viitoare soție.

-Dar trebuie să fie blondă,nu? îl întceabă Sophia cu un aer inocent pe când se ridicau de la masă mutându-se pe cele două canapele excesiv umplute.

Evan se tolăni pe una dintre ele sprijinindu-se,într-un cot,lângă Melinda.Aceasta stătea cu picioarele bine lipite,ținându-și paharul în poală și roșind violent în vreme ce Sophia îi dădea înainte.Timmy rămăsese la masă jucându-se cu Topo Gigio.

-Și,poate,artistă? Păi,șefa Lindy pictează ca Picasso! spuse ea sărutându-și degetele.Si,Papa?

-Si,și,încuviință Guido zâmbindu-i Melindei.

-Da,știu,rosti leneș Evan,răsucind o șuviță a părului Melindei pe unul dintre degetele sale albastre.Am văzut câte ceva din operele ei.

-Cred că a sosit vremea să ridicăm ancora,zise Melinda punând jos paharul.

Eu,cel puțin,am mâine o zi grea.

-Și eu,i se alătură Evan,ceea ce o făcu să-i arunce o privire întrebătoare.O să facem împreună curat în rulota ta,preciză el zâmbind.Iar,apoi,ne apucăm de lucrat la registre.

-Să-mi fac curat în...Melinda rămase cu gura căscată.

-Habar n-ai ce-mi ceri! izbucni ea.Evan afișă un zâmbet anemic.

-Din nefericire,cunosc problema.

-Vii dimineată după *mio piccolo Timmy*? întrebă Sophia când îl văzu ridicându-se.Bărbatul se înclină deasupra mâinii ei.

-Dar nu prea devreme,pleda Timmy ridicându-și ochii spre el.Topo Gigio țipă și i se sui repede pe mână trâncănindu-i cu viteză în ureche și trăgându-l de păr.

-Nu prea devreme,promise Evan.Grazie,Sophia,pentru cina delicioasă.Signor Zamboni,noapte bună.

-Eh,poți să-mi zici Guido,nu supăr.

-Iar eu sunt Evan.

-Evan? Rimează cu Heaven(rai),chicoti Sophia.Melinda își dădu ochii peste cap.

-Mulțumim,oameni buni.Ne vedem mâine.Noapte bună,Timmy.

-Noapte bună,șefa Lindy,răspunse acesta cu vocea lui subțire.

Noaptea era atât de liniștită,încât,în vreme ce mergeau spre rulota Melindei, singurul zgomot era făcut de pașii lor.Deasupra,o lună galbenă ca o lămâie stătea suspendată pe cerul de catifea,ornat cu paiete argintii ce licăreau tainic.În depărtare,se profila silueta lui Pinky legănându-se sub un stejar îmbrăcat cu mușchi spaniol.Toto își ridică trompa apucând-o pe Pinky de coadă și chițai.

-I-e dor de mămica lui,murmură Melinda privind scena liniștită din fața lor.

-Ce s-a întâmplat cu ea? o întrebă Evan atingându-i obrazul.

Melinda se răsuci și urcă scările.

-Jake a cumpărat fân umed.Ea a mâncat și asta a ucis-o.

-Jake ăsta...Începu Evan urmând-o în rulotă.Melinda se întoarse cu fața spre el trecându-și degetele prin păr.Nu aprinsese încă lumina și trăsăturile chipului lui Evan de-abia se zăreau în penumbră.Totuși,ochii lui,ca niște lasere albastre,o străpungeau și o ardeau cu o intensitate neașteptată.

-Sunt bucuroasă că ți-ai convins sora să-l lase pe Timmy să doarmă aici,șpus ea.

E atât de fericit,încât sper să-l văd printre noi la fiecare sfârșit de săptămână.

Sophia le simte lipsa băieților ei.Acum,sunt plecați la școală,dar se vor întoarce când începe sezonul și...

-Jake ăsta...reluă Evan și ochii lui se întunecară,iar privirile lor deveniră mai intense și mai imperioase.

-Era managerul circului,zise ea.A luat o mulțime de decizii proaste și am fost nevoită să-l las să plece.Ce ciudat că putea rezuma vechea poveste atât de simplu.La vremea aceea,situația în care se aflase din cauza lui Jake i se păruse incredibil de complicată.

-Din cauza lui te temi de mine? o întrebă Evan.Ți-a făcut vreun rău? .

-Nu însemna nimic pentru mine decât un angajament,șopti ea retrăgându-se cu un pas.În timp ce vorbea,își dădu seama că Evan avea dreptate: în parte,îi era teamă de el din cauza lui Jake.Nu,nu-i era frică de el,ci de ce ar fi putut face.

-Evan;du-te acasă acum.Vreau să pleci acasă..Bărbatul se apropie de ea dominând-o cu înălțimea lui.Inima Melindei prinse a bate nebunește și se retrase până se lovi de birou dărâmând o grămadă de lucruri pe jos.

Nici unul dintre ei nu observă. Privirea lui o cercetă din cap până în picioare și, fără un zâmbet, o prinse de șolduri lipind-o de el.

-Nu, șopti ea când plăcerea o străbătu ca un fulger. Nu vreau...

Inspiră, apoi, scurt când simți degetele lui Evan alunecând în jos și cuprinzându-i rotunjimile feselor în vreme ce o privea fără a scoate o vorbă.

-Melinda, rosti el în cele din urmă cu vocea răgușită de dorință, dacă n-a însemnat nimic, atunci de ce te lupți cu mine?

„Da, șopti o voce în mintea ei. De ce te împotrivești? Lasă-l să facă dragoste cu tine, Melinda. Și tu vrei același lucru.”

-Nu... nu mă lupt. Inspirând adânc, își propti palmele pe pieptul lui și-l împinse.

-Doar... du-te acasă, încheie ea.

-Sunt acasă. Evan se apropie din nou cuprinzându-i umerii în palme. Pe urmă, le coborî de-a lungul brațelor ei până ce-i prinse degetele aducându-și-le la buze.

Gura lui era moale și caldă, iar când își trecu limba peste vârful degetelor ei, Melinda se cutremură. O senzație fierbinte și fluidă se concentra în partea de jos a pântecelui ei împrăștiindu-se în afară și făcând-o să se simtă lipsită de vlagă, amețită și... dornică.

-Ce vrei să spui prin faptul că ești acasă? reuși ea să articuleze. Doar stai la sora ta.

-Cine ți-a spus așa ceva? răspunse el prinzându-i ambele mâini cu o mână, cu cealaltă netezind cutele pe care încruntarea i le săpase pe frunte. Melinda, am să locuiesc aici. Cu tine.

-Cu... poftim?

-Unde altundeva să dorm? Cu cei doi Zamboni? Cu Boris? în hambar?

Ea se smuci din strânsoare și ochii ei de topaz absorbirea lumina scăzută strălucind asemenea unor vâpăi.

-În hambar e numai bine, domnule Kessel. Cine te crezi? Nu mă poți anunța, pur și simplu, că te muți la mine! Ochii ei se îngustară aruncând flăcări.

-Sau asta face parte din plata pe care ți-o datorez?

Evan fu șocat, deși n-o arătă. Așa îl vedea oare ea - ca un fel de brută care ar pretinde o răsplată ca s-o ajute? cu ce fel de oameni avusese de-a face în trecut? Instantaneu, o eliberă.

-Melinda, ce ți-a făcut bărbatul acela? Întrebă el cu blândețe, mângâindu-i părul.

-Nimic, repetă ea. Nimic-mie, personal. Dar... aproape că mi-a distrus cirul.

Vocea ei scăzu, luând o nuanță de seriozitate și devenind aproape amenințătoare.

-N-am să mai permit niciodată nimănui să facă așa ceva.

-Iubito, eu nu vreau să-ți distrug cirul; eu vreau să-l salvez.

-Așa zicea și Jake.Și îi plăcea să facă demonstrații de forță.Doar că nu-i păsa.Și nici nu înțelegea.Își umezi buzele aruncând priviri speriate ca o căprioară încolțită.

-Și nici tu nu înțelegi.Ești un bancher,un orășean.Tu...

-Destul,zise Evan amuțind-o cu un sărut atât de dulce și atât de tandru,încât Melinda simți că se topește.Buzele lui se apăsară pe ale ei fără să ceară nimic,: liniștind-o și reconfortând-o,ca un balsam calmant și tămăduitor ce i se infiltra în vene.Își întinse palmele pe spatele ei și îi masă cu degetele mușchii încordați, trecând într-un du-te vino,cu mișcări mângâietoare,de-a lungul fibrelor lor întinse.

-Sunt atât de îngrijorată,atât de îngrijorată,murmură ea când el încheie sărutul și-i sprijini capul pe umărul său.Am obosit să îmi tot fac griji.

-Șș,șș.E-n regulă.Inspiră adânc.Totul e-n ordine.Melinda inspiră profund,reținu aerul în piept,apoi expiră.Și își dădu seama că se afla în brațele lui,

-Mi-e bine acum,zise ea ridicându-și capul.Arăta trasă la față și Evan îi atinse obrazul înainte de a o sălta în brațe îndreptându-se spre dormitorul ei.

-Lasă-mă jos! comandă ea luptându-se să-i sară din brațe.Evan o ținea strâns. Evan,o să țip.

-Nu,n-ai s-o faci.N-am de gând să-ți dau vreun motiv.Pe urmă,o întinse pe cuvertura dantelată-și inima i se strânse la vederea buclelor ce i se învolburaseră în jurul capului.Cu o mișcare îndemânatică îi prinse un picior între copasele lui și îi scoase cizma,apoi procedă la fel și cu celălalt.Se întoarse și i le așeză pe saltea masându-le tălpile,iar zâmbetul lui stins era luminat de umbrele palide făcute de razele lunii,filtrate prin cristalele de la fereastră.

-Vorbește-mi despre Jake,o îmboldi el.Spune-mi absolut totul.

-Evan...

-Spune-mi,insistă el.Descarcă-ți sufletul.Melinda ezită,însă,în cele din urmă, încuviință.Avea dreptate.Trebuia să aibă încredere în cineva.Și,în acele clipe,în liniștea deplină,înconjurată de bunătatea și interesul lui,tentația de a-i împărtăși problemele ei se dovedi prea mare pentru a-i rezista.

-Am continuat să-l țin aici din cauza lui Happy Pappy,spuse ea chinându-se să nu cedeze în fața senzației de slăbiciune provocată de mângâierile lui deliberate. Uneori,încă mai uit că cirul este al meu acum.Am impresia că-l păstrez pentru Happy Pappy,pentru ziuă când se va hotărî să se întoarcă.

-El e cel care ți-a vândut cirul,observă Evan.Melinda încuviință și un geamăt ușor îi ieși de pe buze când mâinile lui porniră în susul picioarelor ei,ca să-i freționeze gleznele.

-Plățile pe care i le faci în contul datoriei reprezintă povara uriașă pe care o porți,continuă el revenind la tălpi.Îi scoase șosetele și își trecu degetele printre cele ale picioarelor ei.Drept răspuns,talpa i se arcui și un șir de furnicături izbucni urcându-i în lungul picioarelor și instalându-i-se între coapse.

-Trebuie să-i plătesc în fiecare lună,mărturisi ea.

-Asta înseamnă că nu-i mai datorezi nimic altceva.

-Nu,nu e vorba despre asta.Cercul este o moștenire.De-a lungul generațiilor, păstrăm și prețuim tradițiile,pentru a le trece mai departe.Happy Pappy a ales să-mi lase mie cercul,deoarece avea încredere că o să am grijă de el.

-Și,într-adevăr,așa faci,o liniști el frământându-i mușchii ca pe lut.

Melinda înghiți în sec.Trupul părea să i se distanțeze de minte.

-Mi-a spus că Jake mă poate ajuta,însă era îngrozitor,continuă ea închizând pleoapele ademenită de adâncă stare de somnolență ce-i invada trupul.Obișnuia să se ducă la sediile unor misiuni de unde angaja vagabonzi.Umblau beți mai tot timpul și se purtau urât cu animalele.Unii dintre artiștii mei n-au mai putut suporta și au plecat.

-Și de ce ți-a trebuit atâta vreme-ca să-i faci vânt? Ea suspină.

-Păi,din cauza lui Happy Pappy.Și mi-era teamă.Aveam contract cu el.

Evan încuviință.

-Da.Știu.Îi lăsă picioarele pe pat strângându-i tălpile pentru ultimă oară înainte de a se apleca și a-i săruta bărbia.Melinda se încruntă.

-De unde știi?

-Sunt bancher,răspunse el.Știu tot felul de lucruri.

-Mi-a fost frică să-ți spun,șopti ea.M-am gândit că mă vei considera o cauză total pierdută.Bărbatul o sărută pe frunte îndepărtându-i părul de pe ea.

-Dormi,șefa Lindy.Încetează să mai încerci să-mi ghicești motivațiile și odihnește-te.Luă,apoi,o pernă zdrențuită de pe canapea și o pătură veche ce zăcea pe un scaun pliant de lângă pat.

-Unde te duci? îl întrebă Melinda ridicându-se și proptindu-se în coate.

Curcubee prinseră a-i sclipi în buclele de culoarea mierii.

-În hambar,răspunse el.Noapte bună.

-Oh,Evan,nu...Imediat își coborî privirea impunându-și să nu-i ceară să rămână.

Era mai bine să plece,deși îi părea rău că urma să doarmă în hambar.

-Noapte bună,rosti ea.Evan o mângâie pe obraz,pe urmă își aruncă pătura pe umăr și plecă.Melinda îi auzi tenișii zdrobind resturile de pe podea,apoi ușa și,în cele din urmă,în rulotă se instala o liniște deplină.Rămase nemișcată,fără a-și mai scoate restul de haine,privind fix în tavan și ascultând bătaia rapidă a

pulsului în tâmples.Cleo sări în pat și i se instala lângă umăr torcând.

-Oh,Cleo,am dat de necaz,murmură Melinda.Cred că încep să mă îndrăgostesc.

Cleo căscă și se cuibări mai bine.

-De parcă ți-ar părea,mormăi stăpâna ei...Pisica flutură leneș din coadă și închise ochii.De-a lungul orelor lungi ale nopții,Melinda rămase într-o stare de agitație, cu ochii larg deschiși,pironind tavanul cu privirea.

CAPITOLUL 5

-Probabil că am visat noaptea trecută,scrâșni Melinda ducând o altă cutie de vechituri spre camioneta lângă care Evan stătea în așteptare,cu mâinile în șolduri și cu picioarele depărtate.Era îmbrăcat cu un șort bej,o cămașă albă și cu tenișii lui pătați,iar părul îi era umed și ciufulit.E imposibil să fi fost atât de drăguț, continuă ea.E un adevărat tiran!

-Cum merg treburile înăuntru? se interesă el.Se vede suprafața biroului? Melinda îi puse în brațe cutia grea ștergându-și palmele pe pantalonii ei scurți, albaștri.

-Nu,răspunse ea îmbufnată.Nu încă.

-Nu-i nimic,ajunem și acolo curând.Evan o așeză deasupra unei duzini de cutii similare și șortul i se ridică în sus,pe picioare,expunându-i partea din spate a coapselor bronzate.

-Ai pus chitanțele în pungile de la băcănie?

-Da.

-Bine,rosti el fără să zâmbească.În spatele lor,Sophia antrena poneii în arena rezervată exercițiilor.Erau șase în total,niște mânze de culoare crem,ce sforăiau și se cambrau când ea pocnea din biciul lung pe deasupra capetelor lor.

-*Bambinas!* le dojeni ea.Pas lateral,pas lateral! Șefa Lindy,copilașii ăștia nu ascultă de Mama!Ca pentru a-i întări spusele,unul dintre ponei se cambra scuturându-și coama și bătând aerul cu copitele din față.După aceea,necheză când Sophia se luptă s-o aducă la ordine trăgând de frâul albstru cu ținte argintii.

-Of,Doamne,oftă Melinda depărtându-se de camionetă.Stai,Sophia,dă-mi voie să încercau.Evan o prinse de braț.

-Nu,n-ai să încerci.Te întorci la rulotă și umpli o altă cutie cu gunoaie.

Melinda îl fixă cu privirea și buzele i se desfăcură simțind înțețirea strânsorii pe brațul ei.

-Poftim?

-M-ai auzit,spuse el cu o voce gravă.

Pe pieptii cămășii lui,transpirația formase o pată în formă de V;când o privi,o

altă picătură i se prelinse pe partea laterală a chipului frumos modelat.

-Scuză-mă,dar eu conduc aici,ripostă ea ridicându-și bărbia.

Încercă să-și smulgă brațul din strânsoare,însă fără succes.

-Nu,nu-i adevărat.Mi-ai predat mie conducerea când ai fost de acord să-mi accepti ajutorul.

-De acord? rosti ea aproape înecându-se.Asta-i bună!

Suspînând,își lăsă capul în jos gîndindu-se la banii de care avea atîta nevoie. Soarele îi străluci în păr poleindu-i bucelele cu aur și aramă.

-Foarte bine.Ai câștigat.Sophia,te voi ajuta mai târziu.

-Așa-i mai bine,zise Evan,însă nu-i dădu drumul,în schimb,o răsuci cu fața spre el; ochii lui albaștri erau reci ca oțelul,iar linia maxilarului,rigidă.

-Ăsta-i doar începutul,spuse el.Până o să termin cu tine,vei avea o șansă în luptă cu comisia de împrumuturi.

-Nu văd cum,îmi va folosi la treaba asta faptul de a-mi face curat în rulotă.

-Mă va ajuta pe mine.Refuz să lucrez într-o cocină de porci.

-Cocină?! se stropși ea,însă Evan o reduse la tăcere punându-i un deget pe buze. Cu cealaltă mână,răsuci niște șuvițe libere aflate în ,spatele urechii.

-M-ai auzit.Cocină.Vreau să fie totul lună până la căderea serii.

-Toată rulota? se răsti ea îndepărtându-i degetul și aruncînd flăcări din priviri.E imposibil și știi prea bine acest lucru.El reflectă numărînd cutiile aflate grămadă în camionetă și privind spre rulotă ca pentru a calcula cîte mai erau necesare, pentru îndepărtarea rămășițelor.

-Prea bine.Atunci,numai partea unde ai biroul.Melinda suspînă.

-Habar n-ai ce-mi ceri,mormăi ea.Nu-mi stă în fire să fiu ordonată.

-Înainte să termin cu tine,faptul ăsta va constitui o a doua natură a ta.

Cu aceste cuvinte amenințătoare,Evan se întoarse la sarcina ce o avea de îndeplinit.Melinda îl urmări,îl auzi gîfîind și-i văzu mușchii brațelor mișcându-se și încordându-se când găsi un loc pentru cutie.Apoi,îl bătu,cu prudență,pe spate.

-Da? întrebă el întorcându-se.

-Nu-i nevoie să faci asta,murmură ea.Dacă-mi lași mie lista,mă ocup eu de toate. Bărbatul zâmbi și pielea i se încreți la colțurile ochilor.Când văzu mina serioasă a Melindei,tensiunea îi dispăru de pe chip.

-Te enetvează să primești ordine de la mine,nu-i așa? Ea ridică din umeri.

-Știu că plănuiseși să pleci în vacanță,asta-i tot.

-Ha! Ești doar un antreprenor de modă veche care vrea să fie lăsat în pace,să dea de belea în felul lui.Ei bine,nu voia chiar să fie lăsată în pace.

Nu de tot:la naiba,habar n-avea ce voia!

-A trecut ceva timp de când n-am mai lucrat cu un proprietar unic,continuă el.M-am obișnuit să dau ordine cuiva care are mai puțină-mândrie investită în colaborarea noastră.Melinda încuviință anemic.Dar nu mândria îi uscă gâtul când buzele lui se destinseră într-un zâmbet de un incontestabil farmec.

-Și mai știi că te simți obligată față de Hanrahan.Ea încuviință din nou.

-O să încerc s-o iau mai încet,spuse el.Bănuiesc că,pur și simplu,m-am obișnuit să preiau conducerea.

-Cred că e o trăsătură de familie,adăugă pe un ton sec.Deci,facem armistițiu? îi întinse el mâna.Fără un cuvânt,Melinda i-o strânse pierzându-se în ea.Cum era scaldat de lumina soarelui și cămașa îi strălucea pe trupul sculptural,reația pe care-o trezi în ea o făcu să vorbească din nou.

-Dar vreau să fie clar că vom fi doar parteneri de afaceri,e-n regulă? Vreau să spun,nu...nimic altceva.Evan se rezemă de camionetă încrucișându-și picioarele la glezne și ținând-o încă de mână.

-Aș spune că ne-am aventurat deja „*nimic altceva*”.Nu e chiar atât de rău,nu-i așa? Un roz delicat i se întinse Melindei pe obraji și pe-frunte și se văzu nevoită să-și dreagă glasul înainte de a vorbi.

-Ar fi...stânjenitor.

-Prostii.

-Nu,vorbesc serios,insistă ea trăgându-și mâna dintr-a lui.

-Asta înseamnă că va trebui să rămân în hambar? Bărbatul făcu o grimasă și își frecă spatele,apoi își întinse brațele deasupra capului fără a-și da seama ce efect aveau mișcările lui asupra ego-ului ei.

-M-am gândit cum dormi de una singură în patul acela imens în vreme ce eu nu am decât o saltea de fân și o pătură subțire,zise el.Și e al naibii de incomod când trebuie să mă duc la baie.

-Oh.Nu se gândise la asta.

-Poți folosi baia mea,spuse ea repede.Privatele nu sosesc decât peste trei săptămâni sau cam așa ceva.

-Private? întrebă el ridicând o altă cutie în bena camionetei.Să presupun că asta înseamnă toalete portabile?

-Da.Jake nu comandase nici una câtă vreme fusese la conducerea circuitului.

Spunea că muncitorii se pot duce în tufișuri.Necazul era că,în jumătate din locurile unde dăduseră reprezentații,nu existgu deloc tufișuri.Cât despre somnul din noaptea trecută,nu prea avusese parte de el.Nici măcar nu se ostenise să mute pernele și păpușile; uitându-se în tavan,ascultase zornăitul lanțurilor de la

picioarele elefanților și sforăitul de felină al lui Rex. Și bătaile neregulate ale propriei inimi de fiecare dată când i se părea că aude pașii lui Evan apropiindu-se de rulotă.

-Ei bine, șefa Lindy, ești tare miloasă, spuse el tachinând-o doar pe jumătate.

Ezită puțin, apoi o întreabă: ...

-Ai găsit...ăă...ceva interesant în rulota ta noaptea trecută?

Numai înțelegerea faptului că-l cunoștea doar de două zile și niciodată nu fusese atrasă de un bărbat la fel de mult pe cât o atrăgea Evan o emoționa. Simplul fapt de a se gândi la el îi făcea palmele să transpire și trupul să i se înfioare. Problema era că, de fiecare dată când o privea, se simțea ca pusă pe jar. Dar, oricât de mult ar fi tulburat-o, instinctul îi spunea să-i facă vânt înainte ca el să poată provoca stricăciuni ireparabile. Asta era tot. Nimic care să zguduie planeta.

-Nu nimic, răspunse ea. De ce vrei să știi?

-Oh, mă întrebam doar. Cu toată curățenia asta radicală, e imposibil că nu faci niște descoperiri arheologice importante. Îi zâmbi strâmb și aranjă altfel două, cutii în camionetă.

-Foarte nostim, Evan. Te anunț că știu unde se află fiecare lucru în rulota aia. S-ar putea să-ți pară puțin probabil... Brusc, își țuguie buzele, fiindcă Timmy se strecură între ei și își îmbrățișă unchiul prinzându-l de talie.

-Hai! O să ne urcăm la trapez! strigă el. Evan clătină din cap zâmbindu-i cu căldură însă ferm hotărât să refuze.

-Nu, morcoveață, avem de lucru.

-Ei, haide!

-Putem merge data viitoare, rosti Evan. Trebuie s-o ajutăm pe șefa Lindy.

-Dar mama n-o să mă mai lase să vin o săptămână întreagă!

Timmy îl trase de cămașă și se uită rugător la el. Melinda îi observă expresia șovăitoare și își aminti cât de aspru și de răutăcios îi păruse prima dată când îl întâlnise. Cât de îndârjit fusese numai cu cinci minute în urmă.

Dur la suprafață și moale în interior asemeni bezelelor prăjite la focurile de tabără-așa era vicepreședintele executiv Kessel, exponent al despotismului.

-Oh, Evan, insistă ea. O să vă ia doar o jumătate de oră sau cam așa ceva. Guido a întins deja plasa, adăugă ea, observând-o pentru prima oară dincolo de arena poneilor, unde Sophia încă se mai lupta cu mânzele ei recalcitrante.

Timmy profită de acest nou asalt asupra rezistenței unchiului său.

-Te rog, unchiule Evan. Cel vizat închise ochii și clătină din cap.

-Foarte bine. Cred că va fi destul timp pentru ambele treburi.

Melinda îl privi radioasă, ștergându-și mâinile pe 'șort. Îi plăcea trapezul, senzația

de a zbura mult deasupra taberei, unde vârfurile copacilor îi gădilau degetele de la picioare.

-Grozav! Mă duc să-mi iau un elastic pentru păr, spuse ea. Evan ridică o mână și o oprească.

-Cred că ai de curățat o rulotă. Melinda rămase cu gura căscată.

-Evan! Doar nu vrei să spui că te duci să te distrezi în timp ce eu muncesc ca o sclavă!

-Eu am o obligație față de nepotul meu, răspunse el. Tu ai o întâlnire cu soarta.

Vino, Tim. Oh, era răutăcios. Melinda își înfipse mâinile în șolduri și îi urmări cu privirea. Timmy țopăia și dansa în jurul picioarelor lungi și zvelte ale lui Evan.

Individul se mișca având grația unei girafe, reflectă ea, incapabilă să nu admire felul în care i se ondulau șoldurile. Fesele lui mici erau încordate, cu mușchi fermi și... of, atât de tari... putea fi sigură de asta.

-Oh, Melinda, pentru numele lui Dumnezeu, mârâi ea intrând cu pași apăsați în rulotă. E un broscoi, așa după cum ai bănuț din primul moment.

Cutiile fuseseră încărcate una după alta cu „comorile” ei-vechituri de care nu se îndurase să se despartă-dar Săgeata de Argint arăta la fel de răvășită ca mai înainte, dacă nu cumva și mai mult. Demoralizată, se trânti pe scaun alungând-o pe Cleopatra și ridică grămezi de hârtii, pixuri și blocnotesuri pe care le lăsă, apoi, să cadă în vreme ce-și rodea buza de jos.

După cum observase el cu justete, o irita autoritatea pe care și-o arogase asupra ei. Cum i-ar fi plăcut lui să dea cineva buzna și să-i spună cum să-și facă treaba?

Păi, probabil că asta ar fi depins de faptul dacă supraviețuirea companiei era amenințată sau nu. Evan era un om rațional și calm care, mai mult ca sigur, nu lua hotărâri sub presiunea emoțiilor. Probabil că nimic nu reușise vreodată să-l facă să se enerveze.

-Probabil că e plăcut, bombăni ea. Dar nu e mai puțin adevărat că nu poți fi rațional când lucrezi la circ. N-ai rezista nici cinci minute.

Trase mai aproape o altă cutie și aruncă în ea un pachet de șervețele *Kleenex* pătate de vopsea. Hmm, pixurile astea ar mai putea fi bune. Găsi o bucată de hârtie și începu să deseneze cerculețe mici pe ea. Of, ce importanță avea? Oricum, el tot îi va spune să le arunce. Omul ăsta era necruțător.

Cum putea suporta munca de birou? se întrebă ea. Ar muri dacă ar trebui să stea pe un scaun de la nouă la cinci închisă într-un spațiu mic ca Rex în cușca lui.

Slavă Domnului că Happy Pappy îi vânduse ei circul. „*Evan are dreptate, își zise ea. Eu ar trebui să stau aici văzându-mi de treabă, iar el ar trebui să se distreze mai mult.*”

Probabil că nu prea avea parte de așa ceva în meseria lui-Dumnezeule,cu ce privire feroce o întâmpinase în aceea primă zi.

Cum era liniște,îl auzi pe Guido încurajându-l pe Timmy și numărând.

-Unu și doi și acum!*Si! Perfect!*Acum dumneata,signor Evan.Înainte și înapoi cum învață Guido.Melinda nu rezistă să nu tragă cu ochiul.Împinse scaunul în spate și se duse la ușă.Ceea ce văzu o făcu să-și țină răsuflarea.Evan își scosese cămașa și cutia lui toracică se dilata în vreme ce se legăna în mâini,cu mușchii pectorali scoși în afară și abdomenul tras înăuntru.Coapsele lui solide îl propulsau tot mai sus,meru mai sus în aer,curbura spatelui fiindu-i accentuată de poziție,iar mușchii superiori ai acestuia mișcându-se în sus și-în afară și lucind din cauza efortului.Guido îi împrumutase o banderolă roșie pentru frunte și o pereche de benzi elastice,negre,pentru încheieturile mâinilor iar,acum,arăta absolut exotic,ca un țigan făcut să zboare prin aer cu cea mai-mare ușurință.

-Acum ne întoarcem,anunță Guido întinzându-și brațele.Stătea împreună cu Timmy pe o mică platformă la capătul sârmei făcându-i semn lui Evan să nu mai mărească balansul.

-Înainte și înapoi,*si,si*,rostea Guido ritmic.Acum,tu ridică picioarele și fii gata sărit unde stau eu.Melinda își ținu respirația.Pericolul era foarte mic într-adevăr. Nu se aflau la prea mare înălțime,însă spera ca,Guido să-l fi învățat cum să aterizeze în plasă.

-Acum,sări! strigă Guido și Evan execută manevra perfect.Făcu un mic salt în aer,își strânse brațele și ateriza pe platformă cu spatele drept și genunchii flexați. Timmy aplaudă și strigă „hop la”.Evan râse scoțându-și banda de pe frunte,iar Guido îi strânse mâna.Avea chipul îmbujorat și părea teribil de mândru de el însuși.

-Așa,primul pas *buno*.

-Guido,vrei să spui că ești plătit să faci asta? îi adresă Evan o întrebare retorică, scuturându-și părul ca un pudel.Melinda zâmbi slab.

-*Si*.Mult,se confesa Guido trăgându-i lui Evan un pumn în coaste.Tu gândești poate îți place să te alături la circ? Eu pot face la tine loc în program.Noi facem șefa Lindy să plătească puțin mai mult și Mama...ea face la tine un costum molto șic.

-Nu știi cât de bine va primi șefa Lindy propunerea asta,zise Evan privind chiar în acel moment în direcția ei.Melinda sări iute,dispărând din pragul ușii și îndesă în cutie un felinar de vânt spart.

-Doar facem șefa-Lindy să plătească puțin mai mult,bombăni ea.De parcă-mi pot permite și ce le plătesc'acum!Totuși,Melinda știa că nu asta îi provocase bruscul

șces de furie.Era doar un mijloc de apărare,o persiflare,un mod de a ascunde mica și ridicola flacără a speranței că Evan ar fi de acord să lucreze cu *Fantasticii Zamboni*.Ei,dar asta ar fi incredibil! îl și vedea pe Evan părăsindu-și stilul de viață ca să se lase în voia unui impuls de moment- ceea ce nu ar fi fost deloc practic! Sau târându-și picioarele prin noroi,mâncând conserve de chili la cină și dând ajutor la ridicarea cortului circului într-o noapte furtunoasă,în vreme ce picăturile de ploaie l-ar lovi cu puterea unor gloanțe.Ce glumă! Parcă-l și vedea!

-Să plece de acasă și să se alătore circului,mormăi ea pufnind,tentată fiind să ridice un capăt al biroului și să lase tot ce era pe el să alunece în cutie.

Dar Evan îi spusese că trebuie să găsească toate chitanțele.Evan,tiranul,care învăța să zboare la trapez.

-Să se alătore circului și să se îndrăgostească de frumoasa proprietăreasă, care avea situația sub control și nu avea nicicând probleme.Astea erau poveștile rezervate spectatorilor care plăteau.Din câte știa ea,Evan Kessel era un om pragmatic,ce nu credea în povești.

Deveni sigură de acest fapt când,trei zile mai târziu,individul o anunță că descoperise cum puteau fi economisiți mii de dolari.

-Nu mai folosi cortul,zise el radios frecându-și pieptul prin tricou.

Pe acesta scria *fantasticii Zamboni! Cuceritorii văzduhului!* iar mânecile lui îi rotunjeau umerii scoțându-i și mai mult bicepsii în evidență.Se plimbau împrejurul taberei în vreme ce Melinda pregătea animalele pentru noapte.Nici măcar nu se uită la el și aruncă un alt cub de zahăr în gura unuia dintre ponei.Se adunaseră în jurul ei ca niște găște,bătând din copite și împingându-se unul pe celălalt,iar conținutul cutiei cu zahăr dispăruse rapid.

-Evan,știi că nu pot face asta,rosti ea chicotind când micile boturi umede îi gâdilară abdomenul dezgolit.Bluză ei roz,de bumbac,era legată imediat sub sâni oferindu-le cale liberă spre una dintre cele mai sensibile porțiuni ale anatomiei ei.Poneii își freacă boturile de șalvarii ei asortați,căutând și alte bunătăți,neștiind că nu are buzunare în care să ascundă morcovi și mere.

-De ce nu? se interesă el.Deodată își îngustă privirea și exclamă:

-Hei,ăla nu e zahărul meu? Melinda privi în jos,la cutie,și buclele i se revărsară în fața umerilor.

-Vai,Doamne.Ăsta era zahărul tău pentru cafea? Am crezut că era cutia aceea de rezervă,cumpărată pentru mine.Evan îi luă,suspînând,cutia din mână și o răsturnă cu fundul în sus.Din ea,căzu pe pământ ultima bucată,repede înhățată de cel mai apropiat ponei.

-Deja ai terminat cutia de rezervă.Nu mai ții minte? Melinda ridică din umeri.

-Oricum,n-ar trebui să-l mănânci.Este dăunător sănătății.Ridicându-și mâinile deasupra capului,adăugă:

-S-a terminat,copii.E vremea de culcare.Prinzând unul dintre frâuri,îl conduse pe poneiul care-l purta spre îngrăditura din aluminiu.

-Cortul,repeta Evan apucând un alt frâu.Îți secătuiește resursele financiare.

-Chiar îți poți imagina un circ de modă veche fără cort? întrebă Melinda lovind pe crupă poneiul ce intră repede în țarc.Ar fi ca un circ fără clovni.

-Nu,nu-i așa.Nici unul dintre rivalii tăi nu-l mai folosește.Toți dau reprezentații pe stadioane și în arenele sportive.Ea suspină îndemnând un alt ponei să intre în țarc.

-Ăla nu mai e circ.Și,oricum,nici unul dintre ei nu vrea să creeze o atmosferă retro.Nici nu discut,Evan.Nu este o alternativă de luat în considerare.

-Ar fi preferabil să fie,spuse el.Altfel îți irosești timpul de pomană...ca și pe al meu,de altfel.Brusc,deveni țâfnos și se încruntă pierzându-și răbdarea cu mâna lui și lovind-o ușor pe crupă.Animalul necheză și intră în goană în țarc.

-Cum? întrebă Melinda zăvorând poarta după ultimul ponei și încruntându-se.Ce vrei să spui? Pe chipul lui se așternuse iar grimasa profesională ce îi subția buzele pline și moi într-o dungă roz-des-chis.Ochii de lapis-lazuli o sfredeliră ca și când ar fi dorit s-o facă să înțeleagă,prin simpla intensitate a privirii,ce anume dorea să-i comunice.

-Vreau să spun că stai mai prost decât mi-am imaginat,Melinda.Dacă nu iei măsuri drastice,vei pierde totul.Eu mă aflu aici ca să te ajut,însă nu vreau să-ți las barca să se scufunde după ce ți-am dat o găleată.Înțelegi ce vreau să spun? Fără să-și dea seama,degetele lui trăgeau de capetele înnodate ale bluzei ei. Melinda își arcui sprâncenele și își ridică ochii spre Evan pe măsură ce pătrundea înțelesul spuselor lui.

-Of,ce știi tu? izbucni ea.Ești aici doar de câteva zile și deja prevestești sfârșitul lumii.

-Melinda,rosti el cu calm.Știu.Îmi pare rău,iubito,dar știu că am dreptate în privința asta.Ea inspiră scurt.

-Sunt...chiar în așa de mare încurcătură?

-Da.

-Oh,oftă ea jucându-se cu capetele bluzei.O,știam că ar trebui să strâng cureaua, dar am crezut...

-Dacă ți-ai fi ținut registrele la zi,ai fi văzut că ai cheltuit mai mult decât ai încasat,zise el.Cu mult.

-Dar am fost foarte atentă, protestă ea. M-am gândit că dacă le-aș putea cere tuturor să le plătesc mai puțin până când plecăm în turneu... Evan clătină din cap.

-Melinda, n-ai prea dat atenție realității. Nu poți conduce afacerea asta cu capul în nori.

-Oh, făcu ea din nou cu ochii pironiți în pământ, părând atât de șocată și speriată, încât Evan se blestemă că fusese nejustificat de aspru. Știa că avusese necazuri din cauza lui Jake și că ultimul sezon reprezentase un coșmar pentru ea. Și că singurul lucru pe care-l mai putea face era să continue să țină circul pe picioare de la o zi la alta. Însă, în același timp, era o femeie de afaceri, iar el încerca să comunice tocmai cu această latură a personalității ei. Comisia de împrumuturi n-avea să umble cu ocolișuri și nici nu avea s-o scuze că făcuse câteva greșeli. Lor nu le păsa că zâmbetul ei se lua la întrecere cu soarele și că avea în inima ei atâta dragoste, încât era de ajuns pentru întreg circul și, în plus, și pentru un băiețel trist. Pentru a o salva de indiferența lor, trebuia să fie necruțător.

Și, totuși, cum stătea acolo zdrobită, cu luna atârând în spate, încât se părea că îi duce povara pe umeri, nu se putea gândi la ea ca la o femeie de afaceri. Ea era Melinda, cea care crea fantezii și vise de circ. Iar el dorea cu disperare s-o ia în brațe și să-i spună că totul era în ordine, că nu trebuia să ia decizii greu de suportat și că nu exista nici un pericol. Poate că ea avusese dreptate când încercase să preîntâmpine orice relații personale ce s-ar fi putut naște între ei.

Poate; dar el știa că ar fi fost imposibil să nu cedeze în fața legăturii ce părea să-i tragă unul spre celălalt, oricât de tare ar fi negat ea faptul. Fiindcă știa că era atrasă de el; vedea acest lucru în felul cum îl privea, îl simțea în vocea ei când îi vorbea. Pur și simplu, știa.

-Melinda, iubito, rosti el întinzând mâinile spre ea. O să te ajut. Dă-mi voie să te ajut.

-Evan, gâfâi ea retrăgându-se și trecându-și o mână prin păr. Evan, mi-e frică.

-Știu, iubito. Vino la mine și lasă-mă să-ți alung temerile.

-Dar mi-e... mi-e frică și de tine. Melinda încercă să zâmbească, însă nu reuși.

-Nu trebuie să-ți fie, hoinaro, șopti el. Se apropie de ea și o luă în brațe. Melinda îngheță vreme de o clipă, apoi cedă în fața atracției inexorabile dintre ei lăsându-se moale în îmbrățișare. Închise ochii și-i simți căldura ce o învăluia, corpul lui masiv reprezentând un scut în calea loviturii pe care tocmai i-o aplicase.

Se lipi de el, oftând adânc și îndelung în vreme ce el o ținea legănând-o ușor.

-Șșt, o liniști Evan și ea încuviință, iar mâinile ei mici îi înconjurară mijlocul agățându-se de tricoul Zamboni. O să se aranjeze totul, murmură el, iar Melinda încuviință din nou în timp ce lacrimile începură să-i alunece pe față.

Bărbatul o conduse spre rulotă. Chiar în acel moment, Boris apăru de după colț cu o sticlă de vodcă într-o mână, fluturând-o pe cealaltă în semn de salut.

-E bună seara, bolborosi el. Șefa Lindy, eu mă întreb dacă...

-Mai târziu, spuse Evan trecând pe lângă rusul ce se legăna. Șefa Lindy nu trebuie deranjată.

-Nu, e în regulă, interveni ea strângându-și ochii. Ce s-a întâmplat, Boris? întrebă ea însă Evan scutură din cap și o forță să-l urmeze.

-Orice ar fi, poate aștepta, zise el. Boris își lăsă capul într-o parte observând obrajii pătați de lacrimi ai Melindei și, mutându-și privirea la Evan, își țuguie buzele.

-E-n ordine să aștept, declară el și porni agale mai departe.

Câțiva pași mai în colo, începu o versiune bizară a cântecului *Bărcile de pe Volga* și Melinda reuși să chicotească.

-Of, Boris, spuse ea suspinând. O parte din rulotă devenise aproape locuibilă.

Eforturile eroice ale Melindei de a-și arunca o parte din lucrurile adunate în timp avuseseră drept rezultat eliberarea suprafeței biroului. Acesta era, acum, acoperit de teancuri ordonate de formulare contabile și de dosare. Jacheta costumului lui Evan, neglijent aruncată pe spătarul scaunului, părea la locul ei în decorul ce arătase, prin comparație, de-a dreptul sărăcăcios și asta, numai cu câteva zile în urmă. Faptul o înveseli oarecum, dar nu suficient ca s-o facă să zâmbească.

Mintea îi era amorțită și șocată de spusel lui Evan. *Aș putea pierde totul, își spuse ea. Chiar aș putea.* Era cufundată în gânduri și nu se trezi din reverie decât când își dădu seama că Evan o conduse în dormitor. Se aflau alături în mica încăpere și razele lunii ce se filtrau prin prismele și cristalurile de la geam aruncau umbre pastelate pe pereți. Deasupra lor, clopoței de vânt cânteau când mai încet, când mai vioi, legănându-se leneș odată cu mișcările lor când Evan o îndemnă pe Melinda să se așeze lângă el, pe pat.

-Nu, rosti Melinda, însă el îi prinse ambele mâini, într-una de-a lui și o cuprinse, cu cealaltă, de talie. Degetele lui lungi îi atingeau mijlocul arzând-o ca un fier înroșit în foc ce-i topeau, parcă, mâna în contact cu pielea ei. Senzația dogoritoare o scoase brusc din trista-i reverie și-l privi cu ochii ei de ambră ce străluceau în întuneric precum ochii unei pisici. Semăna cu o creatură sălbatică surprinsă de farurile unei mașini ce se apropia. Dar nu farurile unei mașini o hipnotizau, ci ochii lui Evan ca niște safire, sclipind în lumina lunii și ademenind-o spre el.

-N-ar trebui, spuse ea cu o voce joasă și răgușită. Eu vreau să păstrez cortul și, mai târziu, ne vom certa din pricina lui,

-E vorba despre clipa asta și nu despre ce se va întâmplă mai târziu, replică Evan lipindu-i mâna de obrazul lui. Acum nu e momentul potrivit pentru discuții.

Clipa asta ne aparține, Melinda. Nouă și dragostei.

-Evan, nu, șopti ea lăsându-și capul pe spate când el o trase făcând-o să i se așeze călare, pe genunchi. Evan! Bărbatul presără zeci de sărutări ușoare pe arcușul întins al gâtului ei, de sub bărbie și până la adâncitura pulsândă de la baza acestuia.

Clopoțeii de vânt prinseră să se legene și să danseze când ea inspiră brusc, apoi expiră cu un geamăt de plăcere, geamătul cuiva care așteptase, privise și...dorise.

-Așa, iubito, o îndemnă Evan. Alungă totul. Lasă-mă să-ți iau toate grijile.

Mâna bărbatului i se strecură în păr ridicându-i capul și ținându-l perfect nemișcat în timp ce-i contura trăsăturile feței cu și mai multe sărutări moi ca mătasea. Buzele lui îi îndepărtară încordarea frunții, linia îngustă dintre sprâncene și tensiunea dimprejurul gurii.

-Destinde-te. Nu te mai gândi la nimic, insistă Evan alungându-i cu buzele lui moi reținerea și neîncrederea. Melinda nu crezuse că va reuși, însă, cu fiecare sărutare, descoperirea noi profunzimi ale relaxării, ale abandonării grijilor și responsabilităților. Când inspiră, genele lui dese îi mângâiară pielea ca niște aripi de fluturi izgonindu-i supărarea ce dispăru odată cu aerul expirat din plămâni.

-Așa. Îngerășule, șopti Evan frecându-și încet nasul de obrazul ei. Era de-a dreptul copleșit de nevoia de a o alina. Nu mai simțise nicicând în suflet o asemenea emoție, cu excepția sentimentelor lui pentru Timmy. Dar, acum, exista o diferență.

Timmy era un copil, iar Melinda o femeie. Îi lipi obrazul de al lui și îi mângâie spatele masându-i mușchii încordați ce începeau să se destindă. Femeia lui...

Cu un geamăt profund, o întinse pe spate dând la o parte câteva perne. Oare ce se întâmplase cu maimuța mecanică? se întrebă el vag, însă Melinda deschise ochii ei imenși și Evan lăsă gândul să se depărteze. În lumina scăzută, observă că obrații ei aveau o tentă de roz întunecat asemănătoare cu cea de pe buzele ei. În el creșu dorința de a-i vedea sfârcurile și celelalte tainice ascunzături ale feminității ei ce-i fuseseră interzise până acum.

-Melinda, am să fiu blând cu tine, promise el apucând-primul nasture al bluzei ei. Dar n-am să plec de aici fără să fi făcut dragoste cu tine.

Chipul ei se coloră și mai tare.

-Evan, n-ar trebui să te las. Din punctul meu de vedere, nu cred că e bine. Dar...dar te doresc, șopti ea. Când trecu la al doilea nasture, rotunjimile sânilor ei începură să se întrevadă din decolteu.

-Te-am dorit tot timpul, continuă ea, dar, pur și simplu, n-am putut... O amuți cu un sărut și-i desfăcu bluza dându-i la iveală sutienul, o piesă confecționată din

dantelă veche ce-i adăpostea sânii de parcă ar fi fost comori nespuse de prețioase.Trase aer în piept cu un șuier scurt și cuprinse în palmă o sferă de alabastru continuând să-i descheie bluza.

-Ești o adevărată zeiță,zise el.

-Nu,doar o hoinară de la circ,răspuse Melinda cu o voce șovăitoare.

Inima îi bătea făcând atâta gălăgie,încât de abia putea auzi vocile lor.Când el îi termină de descheiat nasturii bluzei și o trase de sub ea coborând-o pe brațele-i tremurătoare,zgomotul din urechile ei începuse să,semene cu răcnetele a o mie de lei,ce se apropiau din ce în ce mai mult.

-Doamna mea,spuse el lăsându-și capul pe sânii ei.Țesătura dantelată se văluri, apoi se încreți când Evan descheie singura copcă ce închidea sutienul.

Ridicându-și puțin capul,începu să-l îndepărteze și din fundul gâtului îi izbucni un mârâit surd văzând că Melinda încerca să-și ascundă sfârcurile satinete.Se rușinase brusc,nesigură pe ea,vrând din tot sufletul să-l lase s-o aline și s-o iubească,dar nefiind încă în stare s-o facă.Nu încă.

Zâmbetul lui Evan îi spuse că înțelesese.Întinzându-se,bărbatul îi trase o pernă sub cap și îi acoperi trupul cu al lui îndepărtându-i mâinile și camuflându-i pieptul gol cu torsul lui îmbrăcat.Sânii ei se turtiră sub greutatea lui și sfârcurile i se treziră simțindu-i trupul tare și cald.

Evan o sărută pe obraji și pe umeri,iar Melinda îi simți erecția crescândă.Ce curioasă contradicție exista între buzele lui moi,sărutările ușoare și duritatea fierbinte a masculinității lui,consecință a faptului că o dorea.Și,totuși,el încă zăbovea de parcă n-ar fi avut de ce să se grăbească,zâmbindu-i cu dragoste când o văzu ridicându-și capul și privindul-l.Înțelese că el o va aștepta să se acomodeze,să uite problemele ce se învârteau împrejurul ei asemeni cailor unui carusel și să-l dorească la fel de mult,pe cât o dorea el.Înțelegerea acestui lucru îi trimise prin corp un fior cu mult mai puternic decât ar fi putut provoca el cu mâinile și cu buzele și se lăsă din nou pe pernă întinzându-se după el.

Își împleti degetele în bucelele negre ale părului lui,la fel de moi și de dese ca blana unui leopard.Evan o privi și trăsăturile i se îndulciră.Îi acoperi mâna cu palma lui și își roti capul în cerc bucurându-se cu o plăcere indescriptibilă de senzația mângâierii ei.Apoi,își coborî capul asupra sânilor dulci și îi tortură ademenitor,trecând la câțiva centimetri deasupra lor,rotunjindu-și buzele și suflând peste ei pentru a o înștiința cât era de aproape.Melinda îi simți șoapta respirației,căldura pielii și,fără să gândească,îi ghidă capul spre sfârcurile lor.Îl auzi râzând încet,din adâncul gâtului și suspinând deasupra cârnii ei nerăbdătoare ce-o furnica și spatelul i se arcui ușor,mânat de dorința de a-l

determina să-i sărute.

-Oh,Melinda,spuse el făcând,apoi,un cerc cu limba împrejurul mugurului ce se întărea.Degetele bărbatului se strânsură în jurul pieptului ei,mulându-se pe rotunjimile laterale ale sânilor.

-Evan,te rog,se cutremură ea împingându-și capul în pernă.O senzație de slăbiciune dublată de amețeală se înstăpâni asupra trupului Melindei făcând-o să-și simtă corpul cu mult mai greu și încetinind mersul timpului.

Deasupra lor,clopoței murmurau și lumina curcubeelor reflectate de ei accentua sclipirile negre-albăstrii ale părului lui Evan.Melinda își înfipse degetele în el și atenția îi dispăru din minte centrându-se în sfârcurile înălțate și fierbinți deasupra cărora bărbatul stătea în așteptare.

-Spune-mi ce vrei,rosti el suflând în valea dintre sâni ei.Spune-mi.

-Sărută-mă,murmură ea cu glasul întretăiat.Acolo.

-Prea bine,doamna mea.Mă supun.Își coborî capul și înconjură cu buzele un sfârc tensionat.Fiecare nerv din trupul Melindei se trezi brusc la viață; duse erau lânchezeala și starea de vis în care alunecase.Pe neașteptate,trupul ei fu cuprins de flăcări și îi trase capul spre pieptul ei cuprinsă de o nevoie subită și intensă.

-Te rog,fă-o acum,îl imploră ea fără a-și dea seama ce spune.Oh,Dumnezeule,oh,Evan,te rog.

-Pisică sălbatică,gâfâi el strigând-o cu putere când o simți că se arcuiește sub el. Am prins și doamna și tigrlul.

-Evan,Evan,îl rugă ea,iar rațiunea și îndoielile îi dispărură din minte într-un vârtej.Mai târziu,când se va gândi la aceste momente,nu va mai ști dacă simpla atingere a gurii lui pe sânul ei dezgolit declanșase erupția unei pasiuni atât de violente în străfundurile ființei ei.Nu-și va mai aminti...și,totuși,va ști.

„*il iubesc,il iubesc*”,îi cânta trupul străduindu-se să înlătore orice distanță dintre ei.Însăși carnea ei cerea să se amestece cu a lui,să înlătore absolut orice barieră,până când nu avea să mai existe decât o singură persoană acolo unde,mai înainte,fuseseră două.N-avea importanță că îl cunoștea numai de câteva zile acest gând nu-i mai trecu prin minte pe când se răsuca sub el.Tot ce știa era că îl dorea mai mult decât orice pe lume.Mai mult decât orice...

Și,totuși,el păru să ignore rugămințile ei pasionate și continuă să-i sugă și să-i ronțăie ușor mai întâi unul dintre sfârcurile delicate și sumețite,apoi,pe celălalt.

Dinții lui își vedeau de treabă rozând încet,aproape mușcând carnea ce se înroșea sub asaltul lor.Apoi,își trecea limba peste ridicăturile moi coborând la vale,în deplasarea de la o sferă palidă la cealaltă.Parcă urma fiorii aprinși ai

pasiunii ce-i împânzeau pieptul și se răspândeau spre umeri întinzându-se de-a lungul gâtului ei.

-Ești minunată, rosti el gemând și mâinile îi tremurau pe corpul ei. Vreau să intru în tine.

-Da, suspină ea. Te rog, Evan. Bărbatul se ridică și își scoase tricoul dând la iveală pieptul bronzat și sfârcurile minuscule ce stăteau erectate în desișul de păr cârlionțat, închis la culoare. Se întinse și o sărute pe gură strecurându-și o mână pe sub ea și trăgând-o spre el. Cascada părului ei se revărsă la unirea buzelor lor și focul dădu naștere altui foc înecându-i într-un extaz incendiar.

Melinda își aruncă brațele pe după gâtul lui înfiorându-se toată când limba lui îi pătrunse în gură găsindu-i-o pe a ei. Se cercetară cu rândul gustându-se pe îndelete și amestecându-și răsuflările. Pânțele ei se încorda și Melinda scoase un țipăt pornit din disperare.

-Evan, nu mai pot aștepta, nu mai pot, zise ea gâfâind. Te rog.

-Nu încă, șopti el. Poți merge și mai departe. O sărută iar și iar, până când ea începu să tremure spasmodic, de dorință. Apoi, o întinse în pat și-i scoase pantofii și șalvării.

-Oh, Melinda, murmură el inspirând scurt când îi văzu slipul minuscul. Era aproape transparent, format din două triunghiuri diafane de culoarea lavandei, legate cu panglici în aceeași nuanță.

-Știi că vom face dragoste astă seară? o întrebă el pu ochi strălucitori. Erai pregătită pentru mine? Ea clătină dijp cap.

-Întotdeauna mă îmbrac așa. Bărbatul zâmbi depărtându-i picioarele și trecându-și degetele pe marginea tentantului articol de lenjerie.

-Îmi amintesc acum că, în prima seară, când am venit să-l caut pe Timmy, purtai tot lucruri dintr-astea, miciuțe. Și nu le-am smuls de pe tine atunci. Ce prost am fost că m-am purtat ca un domn și atunci, și în nopțile care au urmat.

Pleoapele i se îngreunară acoperindu-i ochii și adăugă:

-Cu excepția celei de azi. Încet, cu mișcări deliberate, desfăcu panglicile și-i scoase slipul.

-Îngerul meu, șopti el admirându-i trupul în toată splendoarea lui și privirea îi cutreierară în voie de la interiorul coapselor, până la ochii ei luminoși, larg deschiși. Ești perfecțiunea întruchipată!

-Tu, acum, spuse ea și el încuviință. Scăpă, repede de teniși și de șort și o lăsă să-l privească înainte de a îngenunchea pe pat, în fața ei. Era tot numai forță și energie masculină, viril și puternic. Mușchii din josul pântecului erau tensionați la maximum, coapsele flexate și bărbăția pregătită.

Cu toate astea se gândea și la plăcerea Melindei și se așeză cu grijă între genunchii ei.Începu s-o sărute acola învățându-i tainele și penetrând cu limba vâlul de păr moale.Melinda vru să se ridice în capul oaselor,însă el o țintui cu mâinile pe pat,atingând-o cu mișcări de du-te-vino ale limbii,înăuntru și afară, înăuntru și afară,ca un preludiu al lucrurilor pe care urma să i le facă atunci când avea să-și unească trupul cu al ei.

-Evan! strigă ea,vocea înălțându-i-se spre tavan împreună cu sufletul ce-i fusese smuls din corp de atacul sălbatic și incandescent al plăcerii.Acum!

-Da,iubita mea,rosti el sărutând-o încă o dată..Apoi,își propti palmele lângă umerii Melindei,îi depărta și mai mult picioarele și își alunecă trupul într-al ei.

O umplu avântându-se în ea cu mișcări prelungi,tremurătoare,învățându-i adâncimile secrete.Melinda scoase un strigăt de bucurie și îl apucă de încheieturile mâinilor arcuindu-se în întâmpinarea loviturilor lui puternice.

Corpurile lor se ridicau și coborau luându-se parcă la trântă,fiecare luptându-se pentru a prelua controlul și a prelungi clipa la nesfârșit.

-Evan,ești în mine,șopti ea în vreme ce din ochi îi izvorau șiruri de lacrimi prelingându-i-se pe obraji.Sufletul îi deborda de mulțimea emoțiilor și a dragostei ce-o simțea pentru el.Bărbatul acela,reflectă ea,este asemeni circului-substanța din care se plămădesc visurile,speranțele și fanteziile.

-Pot simți fiecare mișcare pe care o faci,continuă ea.

-Îmi pare bine,iubire,răspunse el ștergându-i lacrimile cu sărutări.Nu plânge, Mindy a mea.Nu plânge.Melinda se lipi de el îngropându-și fața în gâtul lui încordat pe când Evan o pătrundea cu mișcări din ce în ce mai adânci și mai repezi.Capul i se lăsă pe spate,iar buzele i se mișcau parcă din proprie voință urmărindu-i ritmul ce se întetea.

-Vreau să-ți placă,reuși.el să articuleze printre dinții încheștați.Corpul îi era acoperit cu o peliculă de transpirație,iar buzele trase înapoi în grimasa unei dulci agonii.

-E atât de bine,oftă ea când loviturile lui îl purtară și mai în profunzime.

-Nu e destul,replică el cuprinzându-i fesele în palme,afundându-și degetele în carnea lor moale și umplând-o iarăși.

-Vino cu mine,se auzi glasul lui răgușit.Acum,Melinda!Ca și când l-ar fi putut comanda după dorință,corpul ei.se supuse.Pielea i se umezi de sudoare și se simți cuprinsă de o fierbințeală urmată îndeaproape de o senzație ce nu dură decât un moment.Apoi,totul fu numai lumină orbitoare,iar el se cambra ca un armăsar în centrul unei imagini de un alb intens.Melinda țipă simțind că se avântă spre înaltul cerului ca o cometă,ca o flacără de extaz pur.

Pluti pe cerul miezului de noapte ca un astru de foc,ca un torent incandescent,de împlinire.În vreme ce se legăna în cețurile nelămurite ale drumului de întoarcere,auzi un zdrăngănit ciudat.”*Clopoțeei de vânt,gândi ea în mod confuz.*

Ei trebuie să fie,ori lanțurile elefanților.”

Apoi,auzi râsul lui Evan.Impunându-și să revină la realitate,deschise ochii tocmai când mâna lui căuta pe sub perne.Chicotind,bărbatul scoase la lumină maimuța mecanică pe care o văzuseră în magazinul universal.Labele acesteia loveau neobosite micile talere.

-Surpriză! spuse el.Mă întrebam pe unde o fi ajuns.Își lăsă capul pe sânii ei și chicoti iar.Pe urmă,suspină și îi sărută un sfârc cuprinzându-i în același timp umărul în căușul palmei cu o mișcare leneșă.

-Mulțumesc,roști ea după ce privise maimuțica.Aceasta continuă să izbească talgerele cu o frenezie pe care știa c-o egalaseră amândoi în urmă cu câteva clipe.Maimuța lovea talgerele cu violență,iar micul ei cap sălta ca reacție la eforturile ei.În cele din urmă,arcul se destinse complet.Melinda îi pipăi chipul cu ochi inexpressivi,iar apoi își împleti degetele în părul lui Evan și zâmbi.

-Mulțumesc,zise ea.Ai fost tare dulce.Bărbatul gemu.

-E prima oară când îmi spune o doamnă că felul meu de a face dragoste este „dulce”.

-Mă refeream la maimuțica,prostuțule! ripostă ea,dându-i o palmă în joacă.

-Mm,făcu el frecându-și fața de scobitura dintre umărul și gâtul ei.

CAPITOLUL 6

Melinda zăcea în întuneric,ascultându-i respirația lui Evan și zâmbind când ghiontul ușor pe care i-l dădu puse capăt sforăitului lui ușor.Deasupra lor,clopoțeei se legănau abia simțit.Auzi zornăitul lanțurilor de la picioarele elefanților și,în depărtare,vocea lui Boris ce cânta versiunea rusească a melodiei *Oh,tu,zi când vine cirul.*

Cirul! Cortul cel mare.Necaz.Când își aminti,brusc,aceste lucruri,zâmbetul îi dispăru și tăciunii satisfacției se răciră transformându-se în cenușă.Evan nu vorbise serios atunci când propusese ca ea să renunțe la cort,nu-i așa?

Oare chiar nu-i înțeleșese intenția? Ea dorea să-și transforme cirul într-o amintire vie a frumoaselor și glorioaselor zile de odinioară,când însuși P.T.Barnum trăsese cele treisprezece salve de tun inaugurând „Cel mai mare spectacol din lume”.Voia clovni în costume victoriene și cai de parșdă cu frâuri împodobite și pa-nașe.Nu voia un simulacru de carnaval cum era cirul domnului Marvelous; genul de circ la care ținuse Jake.

Evan se mișcă și se răsuci,căscând spre ea.Își trecu un braț peste sâni ei,îi sărută tâmpla și o întrebă:

-Ce-i cu tine,scumpa mea? Nu poți să dormi? Melinda clătină din cap fără un cuvânt și el se ridică în capul oaselor.

-Iar ești îngrijorată?

-Da.Evan,poate că ar trebui să mă lași pe mine să mă descurc cu banca,izbucni ea dintr-o suflare.Nu vreau să stea toate astea între noi dacă vom...

Brusc,se opri.Aproape că spusese „*dacă vom avea o legătură*”.Ea nu era genul de femeie care să aibă legături.Ea voia dragoste și un angajament de viitor.Date fiind stilurile lor complet diferite de viață,acest lucru era imposibil.În câteva săptămâni,ea va porni la drum,el se va întoarce la bancă și cu asta,basta.

-Vreau ca totul să fie cum era la început,zise ea îndepărtându-i mâna și încrucișându-și brațele la piept.Cred că asta a fost o greșeală.

El rămase o clipă tăcut.Apoi se ridică aruncând cearceaful deoparte și începu să se îmbrace.Melinda se făcu mică regretând că-l supăraseră.

Dar după ce-și trase pe el șortul și cămașa,Evan îi adună hainele și i le aruncă în brațe.Privirea îi era,blândă și îngrijorată,iar Melinda își dădu seama că se înșelase crezând că el se înfuriase.

-Îmbracă-te! rosti Evan.Mergem să facem o plimbare cu mașina.Trebuie să ieși din mediul ăsta câtăva vreme.

Pe malul golfului Sarasota era frig.Melinda se așeză pe vechiul debarcader de lemn,departe de el; picioarele îi atârnavă deasupra apei în care sclipeau cercuri argintii sub lumina lunii.Își pironi privirea asupra lor imaginându-și un circ marin,cu căluți de mare sărind pe valuri într-unul din cercuri,iar în altul,sirene rotindu-se și dansând.Propriul ei circ avea o singură arenă.”în stil european”,le spunea ea oamenilor,dar la drept vorbind era prea mic pentru a avea mai mult de una singură.

-Dau un ban...,spuse Evan venind grăbit spre ea.Începu să traseze opturi leneșe pe mâneca puloverului ei albastru închis.Melinda se încordă.

-Știi prea bine.

-Oh,iubito,oftă el înconjurându-i umerii cu un braț și trăgând-o la pieptul lui acoperit cu un pulover irlandez.Acesta era mare și lăbărțat,iar Melinda vru să-și îngroape fața în el ascultându-i bătăile calme ale inimii.Stăpân pe sine,încrezător.Așa își imagina ea că se simte Evan acum.Nu ca ea,hărțuită,chinuită și,oricum altfel,numai încrezătoare nu.Cel puțin,nu în acest moment.

-Cum arată viața ta? întrebă ea închizând ochii când plăcerea indusă de mângâierile lui o invada pe neașteptate.Biroul tău...e mare?

Reușind să zâmbească slab,continuă:

-Și secretara ta...e drăguță? El chicoti.

-Încăperea în care lucrez este uriașă.Secretara mea,Dumnezeu s-o

binecuvânteze,e uriașă.Făcându-i cu ochiul,încheie:

-Iubito,tot ce am eu e uriaș.Melinda își dădu ochii peste cap,chicotind în ciuda tulburării ce-o stăpânea.

-Da,Evan,știi.

-Ei bine,e-n ordine,nu-i așa? o întrebă el adunându-și sprâncenele deasupra nasului.Vreau să spun,n-ai fost dezamăgită...

Of,Evan,dacă ai ști,se gândi ea.Nicicând nu-și imaginase că un bărbat poate face dragoste cu o femeie așa cum făcuse el,ducând-o pe culmi ale excitației pe care nu le mai atinsese și transportând-o într-un loc minunat și strălucitor unde nu mai fusese niciodată.Punându-și o mână pe brațul lui,roști:

-Firește că n-am fost dezamăgită.A fost...tu ai fost...extraordinar!

-La fel ai fost și tu.Și noi,împreună.Melinda își eliberă o mână și începu să răsucescă tivul puloverului.

-Evan,nu vreau să renunț la cort.Nici nu-ți dai seama ce-mi ceri.

Un pește sări din apă și razele lunii se reflectară în solzii lui placându-i cu argint.Părea un lucru încântător și magic,iar inima Melindei se stinse când îl văzu.De ce nu putea fi totul la fel de frumos? De ce nu-și putea ține circul pe linia de plutire numai cu visuri? Evan nu zise nimic.

-Evan,vreau doar...

-Nu acum,spuse el.Te rog,Melinda.Stai doar aici cu mine și bucură-te de frumusețea nopții.Ea nu-i răspunse,însă el o simți încordându-se,așa că îi masă ușor brațul și-i spuse:

-Viața mea.Păi,categoric,nu este la fel de-să zicem-excitantă,ca a ta.Sertarele biroului meu sunt pline de dosare și fișe contabile,toate etichetate și aranjate cu grijă...

-De către secretara ta,zise Melinda în mod ostentativ.Bărbatul clătină din cap.

-Fac treburile astea eu însumi.Nimeni nu este mai bun organizator ca mine.Ar trebui să știi că perfecționiștii nu suportă când altcineva face o treabă mai prost decât o pot face ei înșiși.

-Crezi că eu nu știu asta? roști ea târăgănat.

-Și particip la o mulțime de ședințe unde discutăm posibilele împrumuturi și achiziții.

-Cum e cel al lui Franklin? întrebă ea amintindu-și că Evan va fi cel care va face un raport asupra oportunității acordării împrumutului.

„*N-ar fi trebuit să facem dragoste*”, reflectă ea deprimată. El ar fi trebuit să știe că era preferabil să se țină la distanță. Iar ea ar fi trebuit să știe să spună nu.

Probabil că și el se gândea la același lucru, deoarece făcu o pauză destul de lungă înainte dec a admite:

-Da, ca al lui Franklin.

-Cât de multe cereri respingeți? se interesă ea:

-O mulțime. Majoritatea.

-Bancheri fără suflet, spuse Melinda cu un aer mucalit, dar încercarea ei de a face o glumă eșua când își pierdu controlul asupra vocii. Evan o strânse în brațe.

-Melinda, noi avem obligații față de depunătorii noștri. Femeile în vârstă și copiii care au hârtii și titluri de valoare și-au depus banii în banca noastră fiindcă au avut încredere în noi și în capacitatea noastră de a-i investi în mod judicios. Dacă am da bani fiecărui clovn care ni-i cere, am da faliment.

-Mă bucur că nu l-am rugat pe Kookoo să depună cererea la bancă, observă ea. În afară de asta, n-aveți cum da faliment. Sunteți asigurați de guvern.

Evan o privi încruntat.

-Ar fi un act iresponsabil, Melinda. Ea își coborî ochii asupra apei întunecate.

-Știu, Evan. Devin nedreaptă.

-Devino doar ordonată, spuse el sărutându-o pe creștetul capului. De restul mă ocup eu.

Următoarea săptămână trecu în zbor. Evan nu mai aduse în discuție cortul cel mare. De fapt, nu mai menționa nici o schimbare care ar fi trebuit adusă circuitului.

Părea ca și cum planul de redresare al circuitului Franklin ar fi fost rodul imaginației ei. Melinda începu să se relaxeze, încurajată de zâmbetele și afecțiunea lui caldă și animată de nopțile lor de dragoste.;

Totul va fi bine, se gândea ea. La urma urmelor, obținerea împrumutului va fi o treabă-ușoară. La drept vorbind, de-a dreptul minunată! Evan petrecea ore în șir în rulotă verificându-i registrele, înregistrând toate datele omise de ea din neglijență și notându-și diverse lucruri. Ea continua rutina zilnică a vieții de circ. Trupa Schmidt sosi aducând componenta lătrătoare a dresurii lor de câini și ponei.

Melinda avu parte de momente stânjenitoare în ziua întoarcerii voluptuoaselor gemene DuBois, care-și făcură apariția în stil mare, dar Eyan era atât de absorbit de munca lui, încât de-abia le observă.

-El devine prea costeliv, se văita Sophia preparând porții uriașe de spaghetti și, practic, hrănindu-l cu forța. Șefa Lindy, tu măritată cu el *presto*, ori nu rămas nimic din el! Ca pentru a-i întări spusele, Shirley-aliaș Esmeralda Țiganca-o

convinse pe Melisa într-o seară,să-și facă cruce în palmă cu-un ban de argint și ochii aproape că-i săriră din orbite când citi soarta înscrisă acolo.

Stăteau în căruța țigănească,vesel pictată,a lui Shirly,decorată cu postere înfățișând cărți de tarot și comori ale mumiilor egiptene.Ținu mâna Melindei sub lampa atârnată deasupra mesei drapate în roșu și clătină din cap.

-Ai linia inimii la fel de adâncă precum Marele Canion,roști ea trăgând din țigară.Părul ei negru fusese făcut permanent de curând și arăta ca o păpădie întunecată.

-Și la fel de lungă,adăugă ea.Șefa Lindy,ai face bine să-ți alegi rochia de mireasă.Melinda își trase repede mâna,de parcă Shirly ar fi plesnit-o.

-Știam eu că ești o falsă prezicătoare,mormâi ea.Shirley își îndreptă brusc spinarea.

-Fii atentă,șefa! Spiritelor nu le plac astfel de vorbe.O tamburină nevăzută zornăi subliniindu-i cuvintele.Ridicând fața de masă,Melinda aruncă o privire dedesubt.

-Nu știam că ți-ai reparat drăcia asta,zise ea bătând în tamburină.

-Mda.Un tip,pe care l-am întâlnit la Vegas,i-a reparat arcul.Acum,funcționează bine,hm? Împinse o pârghie cu piciorul și tamburina zornăi din nou.

-Vezi numai să nu dai de necazuri cu ea! o dojeni Melinda.Amenda aia de șaptezeci și dinei de dolari,din Virginia,mi-a dat o gaură în pungă.Shirley pufni.

-Practicarea medicinei fără permis.Statul ăla are mai mulți vraci și babe care deseintă,decât un parc de distracții și ei se iau de o sărmană țigancă doar pentru că i-a spus cuiva să-și pună usturoi pe unghii! Și când te gândești că mie mi-a recomandat asta manichiurista.

-Ei bine,fii atentă și nu mai face preziceri care n-au șanse să se adeverească. Shirley îi aruncă o privire atotștiutoare.

-Șefa Lindy,eu n-am nevoie să fiu medium ca să văd ce se întâmplă între tine și bărbatul acela incredibil.Până și Sophia a observat,și ea are harurile oculte ale unei roșii.Melinda își încrucișa brațele la piept simțindu-și obrații în flăcări.

-Vrei să spui că ați stat și ne-ați bârfit? Shirley zâmbi radioasă.

-Bineînțeles!Evan își băgă capul pe ușă și se uită pe după cuvertura de pat cu imprimeu indian,atârnată în fața acesteia.

-Ăă...scuzați-mă.Ai terminat,Melinda? Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Shirley chicoti și își șterse globul de cristal cu marginea feței de masă,ignorând cu stoicism privirea feroasă pe care i-o aruncă Melinda.

-Vin,spuse aceasta ridicându-se.Apoi,o privi pe Shirley și îi șopti:

-E imposibil să se îndeplinească prezicerea ta.

-De ce? E deja căsătorit? întrebă Shirley în gura mare,cercetându-l pe Evan de sus și până jos.

-Shirley! o avertiză Melinda roșind până la rădăcina părului.

În spatele ei,Evan chicoti și o prinse de mână.Aruncând o căutătură ucigașă în direcția prezicătoarei,Melinda se lăsă trasă afară din rulotă.

-O mică discuție ca între fete,dragostea mea? o întrebă el cu viclenie după ce ieșiră afară.

-Doar niște prostii născocite de Shirley.I-am plătit să-mi prezică viitorul,spuse ea adresându-i un zâmbet silit.Presupun c-ar trebui să încerc să-mi recuperez banii.

-De ce? Înainte de a putea scoate vreo vorbă,Evan îi prinse bărbia în palmă și-i ridică gura spre a lui.Buzele lui moi i le acoperiră pe ale ei sărutând-o încet,de parcă ar fi savurat-o.Melinda reacționează lipindu-se de pieptul lui tare și așezându-și mâinile pe umerii lui.

-Ar fi trebuit să-i dai un bacșiș,murmură el.Melinda inspiră scurt.Oare ce voia să zică? Era de acord cu prezicerea nebunească a lui Shirley? Ori doar o tachina? Se uită pe furiș la el nereușind să-i citească expresia feței.Se vedea dorință, amuzament și...ceva în plus.Ceva...mai mult.Ceva care-i acoperi cu sudoare linia inimii din palmă.

-Melinda,șopti Evan sărutând-o iar și apoi privind-o cu capul înclinat într-o parte.Am venit fiindcă vreau să te invit astă seară la cină,acasă,la sora mea. Tocmai au sosit și părinții noștri și va fi,într-un fel,o reuniune de familie.

-Oh,n-aș vrea să deranjez,zise ea clătinându-se.”*Vrea să te ducă acasă,să-i întâlnești părinții,îi spuse o voce.Știi ce înseamnă asta...*”

„*E o conspirație aici,reflectă ea amețită.Sophia și Shirley încearcă să mă facă să înnebunesc.Pentru că e ceva nebunesc în toate discuțiile astea despre căsătorie,*

iar Evan nu-și dă seama că toarnă gaz peste foc invitându-mă,neștiutor,la cină și glumind despre bacșiș.E absolut ridicol! Este...”

-N-aș putea,repeta ea.

-Ba ai să poți.Le-am spus deja că vii și,în afară de asta,vreau să-i cunoști.Și mai trebuie să-l iau și pe Timmy,iar el va fi distrus să afle că timpul pe care ar fi trebuit să-l petreacă la circ va fi redus din cauza bunicilor lui.Dar dacă vei fi și tu acolo,poate că va lua lucrurile mai ușor.Înclinându-și capul,îi aruncă,în glumă,o privire suspicioasă.

-Știi că i-ai căzut cu tronc nepotului meu?

-Ei bine,și el mi-a căzut mie cu tronc,replică ea și,deodată,îi trecu prin minte un gând neașteptat.

„Dacă mă mărit cu Evan, am putea avea un copil exact ca Timmy!”

„Melinda! se muștră ea, ai luat-o razna. N-o să te măriți cu Evan Kessel!”

-Adevărat? îi întrerupse reveria vocea lui profundă.

-Adevărat...ce? întrebă ea stupefiată. Oare îi citise gândurile?

-De ce-oi mai fi întrebat? Firește că așa e, zise el mângâindu-i obrazul cu un deget și trecând pe lângă ea în direcția rulotei. Tocmai atunci, Sophia țâșni din rulota ei ca un obuz, fluturând în mână un costum alb, ție spectacol, complet zdrențuit. Acesta sau ceea ce mai rămăsese din el-era împodobit cu paiete albastre și multe din ele se risipiră pe jos, în vreme ce cobora greoaie scările.

-Eu omor la el! strigă Sophia. Eu rupt la el gâtul *piccolo* al lui.

-Sophia, spuse Melinda apropiindu-se în fugă de ea. Ce s-a întâmplat?

Fața femeii era vânătă de furie. Părul, de obicei strâns cu grijă în coc, îi atârna pe lângă obraji și arăta ca o adevărată *banshee* (Zână prevestitoare de moarte în folclorul irlandez și scoțian)

-Uite ce făcut el! Uite la asta, șefa Lindy! Eu făcut asta pentru Guido și el rupt în bucăți!

-Cine? Timmy?

-Timmy? Ha! El e *caro* al meu. Eu vorbesc de Topo Gigio. Eu dau voie la Rex mănânce la el de data asta. Eu spun serios! Strânse costumul rupt la inimă și se bătu cu pumnul în piept.

-Madonna!

-Vai, Sophia! îmi pare atât de rău! rosti Melinda. Poate reușim să-l reparăm.

-Asta e făcut praf. Eu dau asta la gunoi. Unde e Guido al meu? Eu trimit el cu pușca. Sophia o luă din loc spre hambar călcând apăsat.

-Guido! Guido!

-Of, Doamne! zise Melinda suspinând. Dacă se enervează Guido, există trei posibilități: ori începe să cânte la orgă, ori se supără pe mine, ori ambele în același timp.

-Doar n-o să-l omoare pe Topo, spuse Evan urmărind-o cu privirea pe Sophia care dispărea în hambar. Probabil că i s-a urcat tensiunea până la cer.

Buzele Melindei se curbară în sus, într-un rânjet diabolic.

-Aproape c-au ajuns la închisoare când au trecut prin vamă, deoarece Sophia avea în geamantan un borcan cu marijuana. Parcă o aud, chiar după atâta vreme: Asta condiment! Asta condiment! Evan izbucni în râs.

-Îmi amintesc și eu o chestie similară. Un tip a venit la bancă să ceară un împrumut pentru o „*Companie de transport maritim*” ce făcea legătura între Florida și Columbia. Mi-am dat seama imediat că marfa pe care voia el s-o

transporte era verde, sub formă de frunze și avea darul de a calma doamnele de origine italiană care lucrau la circ. Melinda îl luă, de braț și o porniră agale spre rulotă.

-Și, a obținut împrumutul?

-Vai de mine, Melinda! Ce și-ar fi închipuit toate doamnele acelea în vârstă și copiii?

-Deci bancherii se mai gândesc și la altele în afară de profit, rosti ea oprindu-se brusc și relaxându-se. Shirley era o falsă prezicătoare, iar Sophia voia doar să o vadă măritată cu cineva-cu oricine. Nimic din toate astea nu avea vreo legătură cu Evan. Bărbatul o bătu ușor pe fund.

-Ai face bine să crezi treaba asta, iubito. Intrară în rulotă. Biroul încă mai era curat și aranjat, iar haina lui Evan atârna la locul ei obișnuit, pe spătarul scaunului.

Melinda trecu pe lângă ea atingând cu vârful degetelor stofa țesută din lână merinos. Când va pleca în turneu, haina asta va dispărea, reflectă ea. Iar inerția va face restul-în maximum două săptămâni, locul va arăta iar ca o cocină de porci.

O linie a inimii la fel de adâncă precum Marele Canion...

Afară, orga intră în acțiune. Guido alesese *Marșul funebru* al lui Chopin care nu prevestea nimic bun relativ la speranța de viață a lui Topo Gigio.

Evan veni în spatele, ei și o cuprinse cu brațele de mijloc.

-Îmbracă-te cu ceva mulat pe tine astă seară, zise el necăjindu-i urechea cu limba. Ceva care să-l facă gelos pe tata.

-Cum rămâne cu mama ta? ripostă ea rezemându-și capul de pieptul lui.

-Mama va fi prea ocupată jucând rolul unei doamne distinse, ca să observe.

Melinda făcu o grimasă.

-Și asta ce vrea să însemne? Limba lui continuă să-i distragă atenția.

-Să n-o lași să te intimideze. E o doamnă simpatică, după ce ajungi să o cunoști.

După ce o îmbrățișa încă o dată, o răsuci cu fața la el sărutând-o îndelung și apăsător. „*Dar nu voi ajunge să o cunosc, se gândi vag Melinda clătănându-se amețită de încântătoarea senzație a buzelor lui lipite de ale ei. N-o să am timp.*”

Ploua ușor când porniră la drum. Ștergătoarele de parbriz ale *Jaguar-ului* lui Evans pendulau înainte și înapoi în vreme ce traversară autostrada 41, depășind palmierii și stejarii care se legănau în bătaia vântului. Cerul avea culoarea ardeziei însă Melinda știa că, în câteva secunde, ploaia putea înceta făcând loc soarelui. Se juca răsucind franjurile șalului de lână, al cărui model în violet și negru se asorta cu rochia neagră, de catifea. Decolteul acesteia lăsa la vedere un cristal în formă de lacrimă prins de o panglică de catifea neagră. Obiectul data

din anii '30 și-l găsisese într-un magazin de mărunțișuri din Alabama. Pantofii, din anii '40, arătau ca noi și îi depistase într-o hală de vechituri din New Hampshire. Melinda adora obiectele vechi de îmbrăcăminte.

-Apropo, ți-am spus ce minunat arăți? o întrebă Evan. Ea zâmbi.

-De cinci ori. Evan era de-a dreptul chipeș, într-un costum de trei piese, o cămașă și o cravată gri cu albastru ce se potrivea cu nuanța ochilor săi. Nu mersese niciodată cu un bărbat îmbrăcat la costum, ca să ia cina cu familia acestuia, cu excepția unor ocazii prilejuite de Ziua Recunoștinței.

-Arăți ca un star de cinema, ciripi Tammy ivindu-se printre cele două scaune din față. Aș fi preferat să-ți fi lăsat vopseala albastră în păr. Melinda și Evan chicotiră.

-Și tu arăți de-a dreptul superb! replică Melinda făcând semn spre pantalonii lui scurți, gri, și spre sacoul asortat. Dar mi se pare că stai cam incomod.

-Ți-ar plăcea să vii la mine în poală? Fața lui Timmy luă culoarea părului său în clipa în care sângele îi năvăli cu putere în obraji.

-Cred că da, murmură el și se strecură la ea în brațe. Bătându-l ușor pe cap, Melinda privi pe fereastră și buzele i se întredeschiseră văzând încotro se îndreaptă.

-The Glen? întrebă ea rezemându-se de scaun când Evan dădu afirmativ din cap. The Glen era cel mai exclusivist cartier din Osprey și probabil din tot districtul Venice. Ascunse vederii de arborii înalți, casele din spatele porților și paznicii nu reprezentaseră niciodată pentru ea decât niște siltiete misterioase și atât. Nu intrase nicicând într-o astfel de casă și nici nu se așteptase la așa ceva. Ea și cu oamenii care locuiau în ele nu aveau nimic în comun. Cei de o seamă cu ea dormeau în hambare, beau vodcă și ghiceau în palmă. Aparent, cei din mediul din care venea Evan erau foarte bogați și cultivați. Ca-pentru a răspunde întrebărilor nerostite, Evan își apăsă palma pe genunchii ei.

-Tatăl meu se pricepe! la investiții asemeni bunicului meu odinioară. Cei din familia Kessel au fost întotdeauna atrași de domeniul financiar.

-Și de proprietățile imobiliare, rosti ea fără vlagă.

-Bună, domnule Scrivener! strigă Timmy, iar Evan dădu din cap către paznic în semn de salut. Porțile electrice ale proprietății se deschiseră în fața lor.

-Te pot-vedea locuind într-o casă ca a surorii mele, îi zise Evan Melindei. Ai un rafinament înnăscut. Ea își dădu ochii peste cap gândindu-se cât de rafinată trebuie să-i fi părut muncind toată ziua în noroi și rumeguș, cu părul pătat cu vopsea și având nasul și obraji pudrați cu praf. Părea scoasă exact din paginile revistei Vogue. Trecură de peluze bine întreținute și șiruri de palmieri, precum și

de straturi de flori albastre și liliachii. Aerul era înmiresmat de parfumul portocalilor. Trei lebede majestuoase pluteau pe un lac în miniatură; ce avea un pavilion de vară pe insula aflată în mijlocul lui.

Melinda rămase cu gura căscată, mult prea copleșită pentru a mai încerca să-și mascheze uimirea. Îl auzi chicotind pe Evan și își întoarse privirea spre el.

-Ostentativ, nu-i așa? întrebă acesta.

-E minunat! murmură ea. Sora ta chiar locuiește aici?

-Acum locuim aici, zise Timmy melancolic. Înainte, stăteam cu tata.

-De fapt, este una dintre casele părinților mei. Au convins-o pe Paula să se mute aici când... când a decis că avea nevoie să stea singură ca să reflecteze la situația ei. Mamei mele îi place aici pentru că este aproape de izvoarele minerale calde și vine la băi când o deranjează artrita.

Melinda absorbea tot ce vedea și auzea. Prima casă, pe care o văzuseră, le apărură în fața ochilor. Era o clădire uriașă, în stil Tudor, ai cărei pereți albi ca zăpada aveau ornamente negre de lemn. Bovindourile de la cel de-al doilea etaj aveau geamurile din sticlă cu plumb, de o extraordinară claritate și, prin ele, Melinda văzu un candelabru gigantic.

-Asta e casa părinților tăi? reuși ea să articuleze, deși i se uscaseră gâtul numai la ideea asta.

-Nu, e situată prea aproape de drum pentru ei. Ei locuiesc cu mult mai în spate:

-Casa mea e mare ca un castel, spuse Timmy cu o voce scăzută și gravă. Poți să ascunzi ceva în ea și nimeni nu-l mai găsește niciodată.

-Înțeleg, rosti Melinda ciufulindu-i părul, iar băiețelul se ghemui în brațele ei. Probabil că e distractiv să te joci de-a „v-ați ascunselea”.

Timmy îi apucă tivul rochiei și începu să-l răsucescă între degetele lui scurte.

-Oh, n-am voie. Melinda nu găsi ce să-i răspundă, însă observă că devenea tot mai liniștit pe măsură ce se apropiau de casă. Își dădu seama că el el nu voia să meargă acasă și gândul o întrista. Cotiră pe un drum îngust și continuă să meargă încă vreo cincisprezece minute. Apoi Timmy deveni foarte încordat și în fața lor apărură un conac uriaș, în stil colonial. Era magnific. Coloanele albe susțineau o verandă deschisă, aflată la cel de-al doilea etaj, precum și un portic ce se întindea până deasupra aleii semicirculare din fața casei. Ferestrele arcuite, imense, erau împodobite cu perdele albe și, de la una din ele, o femeie înaltă, care putea foarte bine să fie sora geamănă a lui Evan, urmări din priviri *Jaguarul* ce trăgea sub portic. Evan coborî și îi deschise portiera Melindei. Timmy i se dădu repede jos din poală și alergă spre portbagaj.

-Trebuie să-mi iau hainele murdare, îi zise el lui Evan. Și foarte repede.

Evan îl privi mirat.

-E-n regulă,bătrâne.Dă-mi voie,numai s-o ajut pe Melinda mai întâi.Dragostea mea,murmură el întinzând'mâna.Melinda se prinse de ea scoțându-și picioarele afară din mașină.

-Grăbește-te,îl imploră Timmy.Evan deschise portbagajul,Timmy înhață o sacoșă,iar Evan trânti capacul la loc.Apoi urcară cele șapte trepte până la ușile masive de stejar.Înainte de a le deschide,Evan o sărută ușor pe obraz pe Melinda și îi murmură:

-Nu te neliniști.Sunt aici.

-Dar și tu mă faci să mă simt tot așa,șopti ea.Drept represalii,Evan o pocni în joacă peste fund,în vreme ce intrară în casă.

-Merg să-mi duc hainele,îi anunță Timmy.Începu să urce în fugă o scară spiralată,având balustrada ete lemn sculptat,însă, chiar atunci,femeia care stătuse la fereastră își făcu apariția în holul unde se aflau Evan și Melinda.Purta o rochie bej,de lână,ce nu reușea să-i atenueze formalismul rigid al comportării.

-Bună,spuse ea cu mâinile încleștate una de alta,în față.Ochii ei se ridicară și coborâră cercetând părul,hainele și pantofii Melindei dintr-o singură privire experimentată.

-Sunt Paula Fairfax,continuă ea.Bună,Evan.Timothy,unde te'duci? Nici măcar nu mi-ai dat bună ziua.

-Melinda Franklin,răspunse Melinda cu o voce pierdută,dar observă că era deja ignorată.Timmy se opri pe scară,apoi începu s-o coboare.Evan îl prinse de mână și i-o strânse procedând la fel cu Melinda.

-Unde sunt mama și tata?

-În solariu,spuse Paula arătând pe urmă spre sacoșa pe care Timmy o ținea de parcă ar fi avut rubine și diamante.Dă-i aia cameristei.Cred că e la bucătărie.

Timmy înghiți în sec.Da,doamnă.

Dumnezeule!Nici nu-i de mirare că e atât de trist,reflectă Melinda pe când, împreună cu Evan,o urmă pe Paula prin interiorul vast al casei.Parcă este guvernanta cea bătrână și rea din filmele cu Shirley Temple.

Nici părinții lui Evan nu erau mai grozavi.Când se așezară la masă,după câteva încercări sporadice de a conversa în timpul cocktailurilor,aproape că simțea tensiunea ce plutea prin aer.Mama lui provenea dintr-o veche familie din Boston,iar tatăl lui era descendentul unui lung șir de aristocrați din Florida, împreună formau o pereche teribilă.

-Ține-ți furculița cum trebuie,Timothy,îl muștră bunica pe băiețelul ce părea extrem de mic față de uriașul scaun sculptat.

Melinda privi argintăria de pe masă și se întrebă, în treacăt, dacă serviciul valora cât plata pe care le-o dădea artiștilor pe durata unui sezon. Probabil că da.

Timmy se supuse ascultător, apoi o lăsă cu zgomot pe farfurie, scoțând ceva strălucitor din buzunar.

-Am făcut asta pentru tine, bunico, rosti el dându-i obiectul Melindei, ca să-l treacă bunicului lui. M-a ajutat Mama Zamboni.

Melinda privi obiectul înainte de a-l da mai departe. Semăna aproximativ cu un fluture fiind tăiat dintr-o bucată de fetru și împodobit cu paiete. Timmy folosisese lipici de culoare albă, iar creația era pur și simplu îmbibată în el, ceea ce o făcea de-a dreptul țepăună. Inima ei se strânse la vederea expresiei copilărești, de dragoste, de pe chipul băiatului.

-Ce frumos e! îi spuse ea lui Timmy înmânând obiectul bunicii.

Doamna Kessel îl privi cu un aer critic.

-E simpatic, dragule, dar n-ar fi trebuit să folosești așa de mult lipici. Și, n-ai avut un model ca să poți decupa fluturele ceva mai bine?

Bunicul lui Timmy întinse gâtul cercetând „opera” băiatului cu atenție.

-Da, zise el, mai puțin lipici.

-Dar intenția este singurul lucru care contează, spuse doamna Kessel punându-l lângă șirul ei de furculițe. Mulțumesc, Timothy.

-Da, doamnă, răspunse acesta chinându-se cu furculița lui grea.

Melinda îl compătimi din tot sufletul. Oare cum îl puteau critica în halul ăsta?

-Vorbește-ne despre circul dimitale, doamnă Franklin comandă tatăl lui Evan.

Era bătrân, zbârcit la față și părul argintiu începuse să i se retragă de pe fruntea palidă. Îți venea greu să-ți imaginezi că era tatăl lui Evan.

Începu să vorbească despre circ căutând să exprime dragostea ei pentru el, însă fu întreruptă în repetate rânduri de întrebări, mai degrabă personale, despre felul în care îl conducea. Se părea că fiecare din cele trei rude adulte ale lui Evan știa un mod mai bun de a o face decât ea. Într-un târziu, bătrânul domn Kessel clătină din cap și spuse:

-Nu văd prea multe șanse de obținere a unui profit. Cred că se prea poate să-ți pierzi vremea de pomană, fiule. Evan îi aruncă o privire rapidă Melindei.

-Oh, fac progrese, răspunse el vag.

-Îmi place la circ, anunță Timmy aplecându-se înainte, în scaun. Au ponei, câini și două doamne drăguțe care se urcă pe o prăjină și... Bunica lui îi aruncă o privire reducându-l la tăcere.

-Timothy, mănâncă-ți, te rog, șerbetul. Îți va curăța aerul gurii. Bucătarul așteaptă să ne aducă friptura. Ca la un semnal, aerul fu străbătut de un țipăt îngrozit. Venea

din bucătărie și fu urmat de zgomot de porțelanuri sparte și de tacâmuri căzând pe o podea pardosită cu plăci de ceramică.

-Un șobolan! strigă cineva. Timmy își ascunse fața în mâini.

-Ce s-a întâmplat? întrebă Paula ridicându-se. În acel moment, Topo Gigio dădu buzna în încăpere cățărându-se pe masă. Țipând și clănțănind din dinți, merse în zig-zag spre centrul mesei asemeni unui schior cam sărit de pe fix atacând o cursă de slalom. În drum, se ciocni de farfurioare cu unt, pahare de șampanie și două vase înalte și subțiri, de cristal, pline de bujori.

-Topo! strigă Melinda încercând să-l prindă. Timmy își băgă pumnul în gură urmărind scena neajutorat. Maimuțica o evită pe Melinda și alergă nebunește de-a lungul mesei, aterizând în cupa cu șerbet a doamnei Kessel.

Aceasta scoase un chiot și sări de pe scaun răsturnându-l. Topo îi răspunse pe același ton și sări afară din șerbet. Mici urme de labe înmuiate în zmeură începură să păteze fața de masă de olandă, în vreme ce Topo continua să alerge ținând îngrozit.

-Topo! strigă Melinda agitându-și brațele în încercarea de a-l prinde.

Dar Evan-calmul și impasibilul Evan-fu cel care așteptă până când creatura ajunsese la capătul mesei, apoi îl prinse și îl strânse la pieptul său. Maimuțica începu să vocifereze luptându-se să scape, însă Evan îl cuprinse în palme, scărpinându-l cu o unghie în cap.

-Șș, taci acum, Topo! spuse el cu o voce liniștită. Mâinile lui mari aproape acopereau în întregime animalul, însă îl țineau cu grijă, de parcă s-ar fi putut sfărâma. Maimuțica începu să se potolească, lăsându-se pe spate și ronțându-i degetul.

-Îmi pare rău, îmi pare rău, începu Timmy să murmure ca o litanie cerându-și scuze. Dar Mama voia să-l omoare. Melinda se holbă la el.

-Cum?

-Am auzit-o, zise el ridicându-și ochii spre ea și privind-o cu seriozitate. Voiau să-l împuște. Melinda își apăsă o mână pe frunte.

-Oh, iubitele, n-a vorbit serios. Nu i-ar face niciodată vreun rău lui Topo, Era doar supărată.

-Evan, cum poți pune mâna pe chestia aia? întrebă Paula cu o voce glacială. Probabil că are microbi de turbare. Ochii lui Topo, semănând cu doi nasturi negri, clipiră spre Evan. Își roti capul și clănțăni din dinți spre Paula, ținându-se de cravata lui Evan cu lăbuțele muiate în șerbet.

-Prostii! zise el cu calm, mângâind maimuța. Topo n-are nimic.

La celălalt capăt al mesei, doamna Kessel stătea împietrită de furie, avându-l

alături pe soțul ei, al cătui chip încremenise într-o expresie indignată. Amândoi îi aruncau priviri fioroase Melindei, de parcă ea-și nu Timmy-asmuțise micul monstru asupra porțelanurilor *Wedgwood* și cristalurilor *Waterford* ale fiicei lor. Apoi se uitară în același mod la Evan, aparent fiindcă le adusese o asemenea persoană în casă.

-Îmi pare nespuse de rău, rosti Melinda așezându-și mâna pe umărul lui Timmy, spre a-l încuraja. Dacă îmi permiteți să plătesc pentru stricăciuni...

-Nu va fi necesar, interveni Evan. Doamna Kessel rămase cu gura deschisă, dar o închise repede, la loc. Evan veni lângă Timmy lipindu-l pe băiețel de piciorul lui și strângându-l în semn de solidaritate. Topo îl privi pe Timmy cu capul lăsat într-o parte și scoase un fel de ciripit.

-Ține, Melinda, cred că Topo vrea la tine în brațe, zise Evan. Șterse lăbuțele maimuțicii cu un șervet înmuiat în apă, i-o predă Melindei, apoi, îl ridică pe Tommy în brațe. Băiatul își lăsă capul pe umărul lui și închise ochii.

-Ar trebui să-l duc familiei Zamboni cât de curând, spuse Melinda. Sophia o să fie scoasă din minți. Evan încuviință.

-Adevărat. Bătându-l ușor pe Timmy pe spate, adăugă:

-Mamă, sper că nu te superi dacă nu rămânem la desert.

-Cum doriți, răspunse ea cu un puternic accent bostonian. Timmy își ridică privirile pline de speranță.

-Pot să merg și eu?

-Se spune „am voie ?” și, categoric, că nu ai voie, se amestecă mama lui.

Tommy coborî ochii descurajat.

-O să-l rog pe unchiul tău să-ți aducă neapărat ceva, special pentru tine, zise Melinda mângâindu-l pe obraz. Ceva ce-o să-ți placă. Paula începu să vorbească, dar Evan o amuți cu o mișcare plină de asprime a capului.

-E-n regulă, spuse Timmy înghițind în sec. Mulțumesc. Pe urmă, își aruncă brațele de gâtul Melindei și rosti:

-Tare aș fi vrut să fi fost tu mama mea!

-Tomothy! exclamă bunica lui arătând de-a dreptul șocată. Melinda se degajă din îmbrățișare cu blândețe, lăsându-l jos.

-Și eu te iubesc, Timmy. Ne vedem curând.

Drumul la plecare li se păru mai scurt decât cel de la sosire. Topo se luă la harță cu lamele ștergătoarelor de parbriz; proptindu-se de tabloul de bord, le spuse verde, în față, ce părere avea despre ele.

-Of, Doamne, Evan, îmi pare atât de rău! zise Melinda când bărbatul parcă mașina

lângă hambar.

-Nu, Mindy, iubito, eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze, rosti el încercuindu-i talia cu brațele și sărutând-o pe frunte. Am crezut că familia mea se va mai înmuia puțin în prezența ta, reacționând la bunătatea și generozitatea ta. Dar e limpede că nu se vor schimba niciodată.

-Nu ești puțin cam aspru? îl întrebă ea. La urma urmelor, nu l-au invitat și pe Topo la cină. Ciufulind blana maimuței, continuă:

-Sărmanul Timmy. Chiar a crezut că Sophia o să-l omoare pe Topo. Evan suspină punând frâna și oprind mașina în fața hambarului.

-Chiar așa, sărmanul Timmy. Vrea atât de mult să stea cu tatăl lui. Va trebui să vorbesc cu Paula din nou. Melinda se-nfioră.

-Toate muștrările acelea făcute în mod constant... De-abia m-am stăpânit când mama ta a început să-i critice cadoul!

-Cred că încearcă să-i arate că-l iubește. La fel au făcut și cu Paula și cu mine. Ori de câte ori aduceam acasă o scrumieră de lut sau altceva, unul dintre ei se apuca s-o studieze arătându-mi cum s-o îmbunătățesc data viitoare.

-Probabil că asta te scotea din minți.

-Cred că din cauza asta am devenit așa de încăpățânat, zise el zâmbind. Ori fac totul după voia mea, ori mor încercând. Și, fiindcă veni vorba, mi-ar plăcea să fac ceva după voia mea chiar acum cu tine, drăguța mea doamnă de la circ.

Brațele lui Evan o cuprinseseră ca o menghină, iar sărutul lui fu deosebit de insistent.

-Pentru variație, hai să mergem în dormitorul meu, zise el conducând-o spre hambar. Deși acum petrecea fiecare noapte în rulota Melindei, încă mai glumea în legătură cu zilele de la început când fusese nevoit să-și rezeme tâmplele obosite de un balot de fân.

-N-am făcut niciodată dragoste într-un pod pentru uscat fânul, murmură ea.

-Există un început pentru toate, replică el făcând semn spre scară și ridicând din sprânceană. Nu-i așa?

-Da, cred că da, rosti Melinda urcând treptele. Aflat în spatele ei, Evan îi ridică fusta și se uită sub ea.

-Lenjerie neagră, spuse el fluierând. Șefa, asta face parte din răsplata pentru serviciile mele de consultanță. Melinda își aminti că se temuse gândindu-se că el ar vrea doar să se distreze. În definitiv, plănuise să-și petreacă vacanța cu nepotul lui; dacă acesta voia să se distreze la circ, de ce nu l-ar imita și unchiul?

-Ce glumă bună! rosti ea tăios trăgându-și fusta.

-Hei, zise Evan mângâindu-i glezna. N-am vrut să te jignesc.

Credeam că mă cunoști mai bine.

-Da, se arată ea de acord, dar în sinea ei, reflectă că nu era prea sigură.

O linie a inimii la fel de adâncă precum... inspirând scurt, urcă scările grăbită.

CAPITOLUL 7

În noaptea aceea, fu rândul lui Evan să se trezească la ora vrăjitoarelor. Se ridică în capul oaselor scuturându-și paiele din păr și privi în jos, spre Melinda.

Lumina lunii îi poleia fața cu o iridiscentă perlată. Buzele îi erau depărtate într-un surâs, iar respirația, ușoară și liniștită. Buclele și cârlionții părului ei rebel erau răspândiți pe patul de fân ca un covor de frunze ruginite.

Zâmbi și îi acoperi umerii cu pătura subțire, pe care o găsisese acolo. Ochii ei-de ambră se deschiseră brusc și Evan îi depuse o sărutare scurtă și castă pe buze.

-Evan, rosti ea întinzându-se. Cât e ceasul? Mângâindu-i obrazul, bărbatul își luă ceasul digital și-l privi.

-Aproape unu, îi spuse el. Vrei să mergem la tine în dormitor acum?

-Nu, răspunse Melinda rostogolindu-se pe spate și întinzând brațele către el. Mai vreau! Ochii ei sclipeau în lumina stelelor și inima lui Evan se strânse în fața frumuseții etalate cu atâta dezinvoltură sub privirile pline de admirație. Oricare ar fi fost motivul tulburării ei de mai devreme, când se urcaseră în pod, fusese măturat de forța clipelor de pasiune împărtășite imediat după aceea.

Iar acum, îl dorea din nou și chiar și numai simpla idee îl făcea să simtă cum propria dorință pune stă-pânire pe el. Este atât de chipeș! se gândi Melinda admirându-i trupul ferm și plimbându-și mâinile pe umerii lui, în vreme ce el se propti în coate și începu să-i presare zeci de sărutări mici pe față și pe gât.

Melinda își ridică bărbia mișcându-și încet capul astfel încât el să nu scape din vedere nici un centimetru al pielii ei dornice de dezmierdări.

Apoi Evan coborî acoperindu-i cu sărutări fierbinți gâtul, umerii și, în final, oprindu-se asupra sânilor căroră le supse sfârcurile fremătătoare. Palmele lui cuprinseseră sferele albe și moi în vreme ce trecea de la una la cealaltă, plimbându-și limba peste sfârcurile sensibile. Respirația Melindei devenea precipitată și Evan gemu excitat dându-și seama ce mult îl dorea. Mâinile ei se înfipseră în părul cârlionțat al bărbatului, când el se aplecă și mai mult, explorându-i pântecul plat și ombilicul cu degete tremurătoare și cu limba lui lacomă, iar apoi, coborând mai jos, tot mai jos...

-Oh, Dumnezeule! strigă ea.

-Melinda, femeia mea dulce, murmură el. Aș vrea să fac dragoste cu tine toată noaptea. O întoarse pe burtă și se așeză deasupra ei. Melinda îi simți erecția

cuibărindu-se între fesele ei pe când Evan îi ridică părul în sus sărutând-o pe ceafă. Își arcui gâtul, iar el îi răsuci ușor capul, așa încât să poată ajunge la locul sensibil din spatele urechii. Pe urmă îl lăsă jos și începu să-i maseze umerii și partea superioară a spatelui, degetele lui găsind și ușurând poverile cărate de ea acolo. Melinda se cutremură, apoi oftă. Vru să-i cuprindă coatele cu palmele, însă Evan îi îndepărtă mâinile cu mișcări hotărâte.

-Stai liniștită! îi ordonă el. Acum, eu sunt la conducere. Exact acolo unde voia să fie, reflectă ea vag. Evan se afla mereu la cârmă-mereu șef, niciodată subaltern.

-Nu, zise ea. Lasă-mă pe mine! întorcându-se pe spate, îi văzu privirea surprinsă și îi zâmbi.

-Măcar o dată în viața ta de bancher neînduplecat și zgârcit, o să primești niște ordine de la cineva asupra căruia încerci să-ți impui voința, continuă ea dându-l la o parte. Evan se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate și pieptul i se înalță când Melinda îl încalcă strecurându-și mâna sub capul lui. Aplecându-se deasupra lui, își trecu buza superioară pe deasupra buzei lui mușcându-l ușor de colțurile gurii și gemându-și aprobarea când el își deschise gura permițându-i accesul spre dulceața ei umedă. Mâinile Melindei îi cutreierară pieptul șerpuiind prin părul aspru, găsindu-i sfârcurile masculine și ciupindu-le ușor. Evan icni lăsându-și capul pe spate, iar ea își alunecă buzele de-a lungul coloanei arcuite a gâtului său.

-Melinda, șopti el cu un glas răgușit, lasă-mă...

-Nu, replică ea pironindu-i cu hotărâre mâinile pe lângă corp. Noaptea asta faci cum zic eu. Bărbatul gemu.

-Asta să fie, oare, dulcea ta răzbunare pentru faptul de a fi nevoită să-mi suporti ajutorul?

-Poate. Coborî apoi în lungul corpului său aplecându-se, să-l sărute. Urmări vârtejurile de păr care se răsuceau împrejurul ombilicului înfiorându-se toată când el își ținu respirația și își supse abdomenul. Ținându-l de șoldurile înguste, continuă să-l tortureze ațâțându-i dorința.

-Oh, Melinda, șopti el. Ea se ridică în genunchi aplecându-și trupul înainte și unindu-și carnea cu a lui. Deși se mișcau în același ritm, n-o făceau cu acel abandon sălbatic din noaptea clopoțelilor de vânt. Mișcările lui Evan sub ea erau lente și măsurate, menținându-i pe marginea unei delicioase agonii a așteptării și a luptei pentru eliberare. Tăceau amândoi, liniștea fiind întreruptă numai de sunetul respirației lor găfâite și de lătrăturile unui câine, venind din depărtare.

Îl simțea uriaș înăuntrul ei, umplând-o complet, și Melinda îl atrase și mai adânc în ea de parcă ar fi vrut, într-un fel, să se contopească împreună, devenind o

singură ființă.O senzație de moleșeală însoțită de amețeală începu să pună stăpânire pe ea în vreme ce se împreunau cu mișcări leneșe și fiecare mișcare, împingere sau sărutare amplificau curentul subteran de pasiune explozivă.

Totuși,continuară să se miște până ce,într-un târziu,Melinda ajunse la orgasm.

Țipă o singură dată și își arcui corpul,până ce avu impresia că i se va rupe în două.Apoi plutind pe aripile extazului,își închise strâns ochii simțindu-și pulsațiile și contracțiile acelei părți a trupului ei,care-l ținea captiv.

-Oh,Doamne! Oh,'Doamne! Oh,Doamne! șopti ea printre dinți și,exact în acel moment,când o incandescență roșiatică și copleșitoare începu să-i topească ultimele puteri,trupul lui Evan deveni rigid sub ea.

-Melinda,rosti el cu o voce gătuită,după care ea îi simți contracțiile.Plonja din nou în ea și esența bărbăției lui îi inundă adăpostul secret al feminității.

Bărbatul se ridică și își îngropă fața între sânii moi respirând spasmodic,apoi își răsuci capul sărutând rotunjimile dulci.

-Nu există cuvinte...zise el căutând și găsindu-i una dintre mâini pe care și-o duse la buze trăgând-o,în același timp,pe Melinda deasupra lui.

Rămaseră liniștiți și tăcuți multă vreme.Pieptul Melindei se ridica și cobora sprijinit de trupul lui și îi simțea bătaile inimii sub obraz.Mâinile lui ce-i mângâiau spatele încă mai tremurau și Melinda își închise ochii inundată de un alt val de pasiune.Continuară să se îmbrățișeze cu tandrețe timp îndelungat.

Apoi Evan se mișcă.

-Hai,iubito,spuse el ridicându-se în capul oaselor.Nu e cazul să fim surprinși aici de către cineva mâine dimineață.Trebuie s-o luăm din loc.Îi trase rochia peste cap netezind în repetate rânduri catifeaua ce-i acoperea sânii până ce Melinda îi îndepărtă mâinile.Pe urmă,se îmbracă și el,adună lenjeria și își atâră pantofii ei pe umăr.

-După ce coborâm scara te duc în brațe,îi spuse el.Mi-am întipărit în minte interiorul hambarului.Știu exact unde sunt amplasate grenadele de mână și vasele cu vopsea.Melinda clătină din cap amintindu-și episodul.

-Preia comanda,generale.Când ajunseră jos,Evan se rezemă de scara de lemn și Melinda i se sui în cârcă.Chicotind,își înclină capul pentru a evita un cerc atârnat de o grindă,iar Evan începu să-și croiască drumul,prin întuneric,printre butoaie, lăzi și cutii.

-O să-l curățăm și pe ăsta în curând,spuse el.Acum că am șters și punctul trei de pe lista de redresare a cercului Franklin,pot să mă apuc serios de lucru.

Melinda se încruntă.

-Ce vrei să zici? Credeam că aproape ai terminat.Ce mai e de făcut?

Râsul lui fu scurt și lipsit de veselie.

-Doamna mea,de-abia am scrijelit suprafața.Ca să citez vorbele unui alt finanțist abil: „*încă nici n-am început să lupt*”..

-John Paul Jones era marinar,sublinie ea.

-Care a făcut o groază de bani pe vremea când domnea Caterina cea Mare punându-i flota la punct,ripostă el.Când o să termin cu locul ăsta,nici n-ai să-l mai recu...Brusc,se opri.Melinda se uită peste capul lui și făcu ochii mari.

-Bună seara,spuse Boris.Stătea trântit pe jos,rezemându-se de un perete între doi urși polari de ghips,ce aveau mingii roșii pe rol de nas.În brațe avea o sticlă aproape goală de vodcă.

-Boris,zise Melinda umezindu-și buzele,de câtă vreme stai aici?

Of,Doamne,îi auzise oare când făcuseră dragoste? își apăsă fruntea de capul lui Evan închizând ochii.Lucrurile pe care le spusese.Gemetele.Toate celelalte zgomote.

-Multe ore în Siberia,răspunse rusul sughițând și arătând spre urșii polari.Noi este o troică.Așa cel mai bine pentru băut,da?

-Of,Doamne! gemu Melinda încet.Evan o strânse de picioare.

-Tu ești cum fost Jake? întrebă rusul de-abia ținându-și capul să nu-i cadă în piept și privindu-i cu ochii lui injectați.Tu o să faci cercul în bucațele mici?

-Nu,răspunse Evan.Noapte bună,Boris.

-Da,zise Boris.Eu dorm acum.În clipa următoare,scăpă sticla din mâini și capul îi căzu pe spate.Instantaneu,începu să sforăie.

-Îmi vine să mor,gemu Melinda în timp ce Evan o căra afară din hambar.

-Nu te neliniști,dulceață,rosti Evan urcând treptele rulotei și ducând-o în dormitor.Sunt sigur că n-a auzit absolut nimic.Și chiar dacă ar fi auzit,e atât de beat,încât nu-și va mai aminti nimic mâine dimineață.

-Sper să ai dreptate,spuse ea pe un ton mohorât,aruncându-și pantofii și lenjeria pe podea.

-Nu,protestă Evan,făcându-i cu degetul,la-le de jos!

-Evan o să fac treaba asta mâine dimineață.Bărbatul nu zise nimic continuând să se uite la ea.Melinda pufni punându-și mâinile în șolduri.

-Evan,știi,nu ești mama mea.

-Și,slavă Domnului,nici tu nu ești mama mea,spuse el împăturindu-și lucrurile cu grijă și punându-le într-un sertar.Asta-i singura metodă care te ajută să nu te trezești îngropată sub tot felul de troace,Melinda.Trebuie să faci lucrurile pe rând,cum ai scoate apa dintr-o barcă.O barcă ce se scufundă.Melinda își umezi buzele amintindu-și ce începuse el să spună în hambar.

-Evan,în legătură cu lista aceea...

-Oh,presupun că poți face ordine mâine dimineață.Vino,iubito.E târziu.

-Evan...

-Mâine.Aproape că se luminează.Evita să-i răspundă la întrebare,era sigură de asta.Suspinând,se sui în pat,lângă el,lăsându-l s-o ia în brațe.Ei bine,asemeni lui Scarlet,se va gândi mâine la toate astea.La urma urmelor,mâine era o altă zi.

Se înșelase."Mâine" nu fusese o zi ca toate celelalte ci un adevărat coșmar.

Ziua începuse destul de plăcut.Ea și cu Evan îi cumpăraseră lui Timmy un costum complet de zburător la trapez,incluzând chiar și o capă împodobită cu paiete care flutura când alerga pe peluzele bine întreținute ale casei.

Mama lui Timmy,deși avusese o atitudine glacială,cunoștea prea bine bunele maniere,ca să se poarte necuviincios.Totuși,făcu să fie clar că respectivul cadou n-o entuziasmase la fel de mult ca pe fiul ei și acest lucru era valabil și pentru prezența Melindei.Apoi ziua deveni din plăcută,minunată,când Evan îi spuse că trebuie să meargă la Sarasota să verifice niște registre financiare.

-Ți-ar plăcea să vii și tu? o întrebă el.Doar ca să te desprinzi de toate pentru câteva ore.

-Oh,da,răspunse Melinda în timp ce,în minte,i se contura o idee.O să avem timp să mergem la muzeul circului?

Evan încuviință vrăjit de zâmbetul radios de pe chipul ei.

-Hmm,Melinda,dacă mi-aș fi dat seama că înseamnă atât de mult pentru tine,te-aș fi dus acolo de la prima noastră întâlnire.Ea nu zise nimic,zâmbi doar,și săriră în *Jaguar* pornind în trombă pe autostradă.Atmosfera avea claritatea unui cristal,iar apa,care spăla plajele ca machiajul unui clovn,părea alcătuită din straturi liniștite,argintii și acquamarine.Palmierii se legănau sub briza ușoară,iar deasupra lor,un pescăruș pluti în cerc,se repezi spre valuri,apoi plecă bătând din aripi spre Golful Mexic.Melinda se instala comod în vederea scurtei călătorii zâmbindu-i lui Evan când acesta nu se uita la ea.Dacă ar putea să-l facă să înțeleagă ce anume dorea ea,reflectă Melinda,atunci ar înțelege.Ar simți parfumul istoriei pe care voia ea să-l imprime spectacolșlor.Era sigură că așa ar fi.Afacerile îi luaseră lui Evan numai o oră,timp în care Melinda se plimbă de-a lungul largilor bulevarde ale cartierului comercial St.Armând.Apoi se opriră la o cafenea cu terasă,pe trotuar,unde băură ceai cu gheață sub o marchiză colorată în timp ce el îi ascultă descrierea lucrurilor minunate pe care le vor vedea la muzeu.

-...și recuzita originală folosită de trupa Wallenda la unul dintre numerele lor

celebre,spuse ea sfârâmând gheața între dinți.Îți vine a crede?

Evan râse strângând-o de mână.

-O să cred când o să le văd.Apoi în vreme ce ea îi zâmbea,se întinse și-i strecură un cub de gheață pe spate.

-Evan!strigă Melinda sărind în sus.Nesuferitule! își pipăi spatele căutând cubul,apoi renunță și se uită la el îngustându-și privirile.Își băgă mâna în pahar aruncându-i o căutătură amenințătoare,însă el fu mai rapid.Apucând-o de încheietura mâinii,îi trase degetele din pahar înainte ca ea să aibă ocazia de a-i plăti cu aceeași monedă.

-Când o să ajungem acasă,o să te arunc în cușca lui Rex,zise ea zâmbind în ciuda dărei umede și reci de pe spate.Sau te trimit sus la trapez,fără plasă.

-Hopa,spuse el făcându-i cu ochiul,se pare că a sosit momentul să te îmbunez. Pornim spre Oz,draga mea?

-Prea bine,vrăjitor bătrân.Spre Oz,spuse ea ridicându-se de la masă odată cu el. Somptuoasa proprietate Ringling,Ca'd d'Zan,îl făcu pe Evan să se oprească, uimit,în loc,însă Melinda de-abia îi arunca o privire magnificei clădiri grăbindu-se spre muzeul circului,aflat în celălalt capăt al domeniului.Trecu în viteză pe lângă grădinile cu trandafiri și trunchiurile înalte ale arborilor araucaria ca un copil nerăbdător.

-Evan o urmă îndeaproape savurându-i buna dispoziție,contaminat de entuziasmul ei.Îi părea o făptură magică și plină de viață.Când se afla în preajma ei,era un om cu totul diferit.Dusă era senzația de apăsare resimțită la bancă și orele lungi de frustrare și plictiseală.Cu fiecare zi petrecută lângă Melinda se simea el însuși oarecum diferit-cu sufletul mai ușor și ceva mai tânăr.Era greu de crezut că,doar cu puțin timp în urmă,se hotărâse să-și ia concediu îngrijorat fiind că va sfârși prin a face ulcer,ca tatăl său.

-Evan! strigă Melinda cu mâinile în șolduri.Vii?

-Da,șefa!Se grăbi s-o ajungă din urmă și o luă cu un braț pe după umeri fredonând melodia „*Urmează drumul cu cărămizi galbene*”.

În interiorul muzeului,Melinda se liniști de parcă ar fi intrat într-o catedrală.

Când se aflară în fața vechii căruțe de circ a celor Cinci Grații,îl strânse pe Evan de mână având lacrimi în ochi.Părea hipnotizată de tot ce vedea,deși mai văzuse exponatele de mii de ori până atunci.Când revăzu primul afiș al lui Ringling, recuzitele lui Wallenda și o veche fotografie a lui Emmett Kelly,își simți sângele alergându-i cu putere prin vene și se chină să-și tempereze emoțiile.

-Nu-i minunat? Îl întrebă ea pe Evan.

-Da,aproape la fel de minunat ca tine,răspunse el.

-Mie îmi pare o cu totul altă lume,zise ea suspinând.E lumea în care vreau să trăiesc.

-Dar nu e reală,murmură el încet pentru a nu fi auzit.

„Sau mă înșel?” își spuse Evan în sinea lui.

După ce părăsiră muzeul,hoinăriră pe plajele presărate cu scoici și,la fiecare pas,nisipul alb și zgrunțuros le scârțâia sub tălpi.Găsiră un stand cu gustări și își cumpărară hot dogs și băuturi răcoritoare.Apoi urmăriră cu răsuflarea tăiată apusul de soare ce îmbrăca totul în purpură și aur,cu văpăi ce străluceau asemeni unor metale topite,venite de pe alt tărâm.Melinda își rezemă capul pe umărul lui Evan ascultându-i respirația egală,acordată parcă după clipocitul valurilor și imaginându-și cercul ei de vis.

-Mi-aș dori să pot lua toate lucrurile din clădirea aceea și să le dau iarăși viață,murmură ea.Mi-aș dori ca toți oamenii să privească toate aceste comori cu ochii mei.Evan nu răspunse.Melinda își înălță capul și îl privi.

-Acum înțelegi? Când el tot nu se întoarse s-o privească,în mintea ei răsuna un clopoțel de alarmă.Evan continua să admire apusul de doare cu maxilarul încordat și cu o expresie de nepătruns.

-Evan?

-La naiba,n-ar fi trebuit să venim astăzi aici!roști el pe un ton liniștit.

Melinda,iubito...Ezită o clipă și pe urmă scoase o hârtie din buzunarul jachetei.

-Speram să putem discuta ca lumea dacă ne aflam câtăva vreme departe de circ.Am adus cu mine o listă revizuită...

-Revizuită? zise Melinda depărtându-se de el.Evan,ce pui la cale?

-Vreau doar să fac unele îmbunătățiri,roști el cu prudență,luându-i mâinile între ale lui.Vreau doar ca spectacolul să devină mai eficient,atâta tot.Mâinile Melindei zăceau inerte în strânsoarea lui.

-E vorba despre cortul cel mare? Bărbatul oftă.

-Da,printre altele.

-La dracu'! strigă ea.Ți-am spus că subiectul este închis!

-Dar,Melinda...

-M-ai manipulat,îl acuză ea retrăgându-se și cuprinzându-și corpul cu brațele.

M-ai lăsat să merg mai departe,ai făcut dragoste cu mine,iar azi,m-ai adus aici...Acum vrei să faci stânga-mprejur! Așa e? Evan fu surprins de vehemența reacției ei.

-Melinda,încerc doar să te ajut.

-Să mă ajuți? Iar o luăm de la capăt! Am crezut că ajutorul tău consta în punerea registrelor la punct.Acum vrei să...să...Brusc,umerii i se încovoiară.

-Of,la naiba! încheie ea,habar n-am ce vrei să faci.

-Evan o privi cu un aer grav și ochii lui arătau la fel de întunecați ca adâncurile unei mări zbuciumate.

-Iubito,renunță la cort.E prea costisitor.N-o să fie o diferență așa mare.

Melinda își trecu o mână prin păr.

-Nu; pentru tine n-o să fie.Ce știi tu despre circuri? Doar ești un orășean! Am crezut că după muzeu,vei înțelege.Dar nu înțelegi.Vrei să-l distrugi.Nu pot permite așa ceva.

-Melinda...Evan își tracu și el mâna prin păr fără a-și da seama că-i preluase tical nervos.Ea își încleșta pumnii.

-Evan,cercul ăsta e viața mea.E tot ce am.Nu mi-l lua.

-Iubito,rosti el apropiindu-se și întinzând brațele.Melinda însă dădu înapoi.

-Nu,bolborosi ea,fără asta.Nu-mi pot susține punctul de vedere când mă supun dorințelor tale.

-Te supui? zise el cu amărăciune.Așa simți tu? Am crezut că îți face plăcere.Sau totul a fost doar o fațadă ca eu să-mi petrec vacanța aici rezolvându-ți problemele? Acum,ai decis că nu-ți mai sunt de folos?

Melinda rămase cu gura căscată.

-Cum poți spune una ca asta?

Evan o privi încruntat,încrucisându-și brațele le piept.Femeile nu sunt singurele care se întreabă dacă nu sunt folosite și mințite pentru atingerea anumitor scopuri.

-Oh,Evan,rosti ea înaintând un pas,apoi oprindu-se.Vezi? continuă ea cu tristețe, lată de ce n-ar fi trebuit să depășim anumite limite.

-N-am fi putut împiedica acest lucru,replică el.Am știut amândoi treaba asta de la început.

-Ei bine,putem renunța,ripostă ea rănită de asprimea lui.Buzele lui Evan se strânseseră într-o linie subțire.

-Rahat!Folosirea unui cuvânt atât de tare o ului.

-Văd că te prostești,zise ea,tot învârtindu-te pe lângă mine și ceilalți oameni de la circ.

-Iar tu te străduiești al naibii de tare să îți supărarea!răspunse Evan împlânzindu-și tonul.Melinda,te rog.Putem continua discuția ca doi adulți civilizați? Știi bine că nu fac toate astea ca să te rănesc.O fac pentru că-mi pasă.

-Vrei să-mi impui ideile tale,pe pentru că ai putere asupra mea,rosti Melinda chinuindu-se,după cum bine observase el,să rămână supărată.Evan expiră cu năduf.

-Doamne,îmi doresc să fi fost tipul ăla de la departamentul sănătății.Cum ai spus că-l cheamă?

-Domnul Brown.Și ar trebui să fii fericit că nu ești.Aveam de gând să bag furca în el.Zâmbetul lui nu i se reflectă în ochi.

-Oricum ar fi,tot mă doare.Oricum ar fi fost,și ea suferea.

Ajunseseră într-un impas.Problema cortului fusese iarăși adusă în discuție.Deși nu se putea spune același lucru și despre legătura lor,între ei domnea o încordare care-și punea amprenta pe tot ce făceau împreună.Nu mai făceau dragoste;zăceau unul lângă altul în întuneric fără să se atingă.În fiecare noapte,ochii Melindei se umpleau de lacrimi iar,ziua,era obosită și trasă la față.

Într-o noapte,Evan înjură în șoaptă și se îmbracă repede.

-Nu măi suport,mârâi el când Melinda se rezemă într-un cot să vadă ce făcea el pe întuneric.Ești rea ca gheața cu mine când tot ce voiam...își trase cămașa peste cap și își luă perna.

-Noapte bună,doamnă Franklin,rosti el și ieși din rulotă călcând apăsat.

-Evan,șopti ea îngenunchind lângă fereastră și privindu-l cum mergea spre hambar.Emmett Kelly apăru în fața lui mieunând jalnic.Îl auzi înjurând din nou,apoi,îl văzu aplecându-se și luând motanul în brațe.

Melinda se rezemă de perete cu inima grea.Nu voia să fie rece ca gheața; voia să se topească în brațele lui și să simtă bucuria aceea amețitoare și electrizantă pe care i-o dădea simpla lui atingere.Dar de fiecare dată când voia să întindă mâna spre el,se gândea la cercul ei și renunța.

Asemeni uriașei cupole a cortului,problemele lor aruncau umbre asupra legăturii dintre ei.Totul pornea de la faptul că el deținea puterea asupra viitorului ei; și,din acest motiv,ea nu era în stare să-l iubească din tot sufletul fără să-și facă griji în legătură cu ceea ce se va întâmplă când se va reuni comisia de împrumuturi.Dacă,după toate astea,nu va obține banii? Va da vina pe el? Se va simți trădată?

Întrebările îi torturau mintea în vreme ce se chinuia să adoarmă.Cuprinzându-și genunchii cu brațele,pironi cu privirea maimuța mecanică aflată pe măsuta de toaletă,care stătea cu lăbuțele pregătite pentru o sărbătorire zgomotoasă.Încercă să zâmbească însă,în schimb,lacrimile prinseră a-i șiroi pe obraji.

-Asta nu e bine,șefa Lindy,se muștră ea.Fetele de la circ nu trebuie să plângă.

Sub cupola cercului nu trebuie să existe decât fericire.Cortul cel mare.Închizând ochii,se rostogoli în partea de pat a lui Evan și se cuprinse cu brațele într-un gest protector.

Și, în cele din urmă, când zorii zilei se infiltrară în rulotă, reuși să adoarmă.

Dimineată, Evan veni să facă duș și o salută cu un gest scurt, din cap. Melinda își încălzea pe sobă apa pentru cafea. Auzi zgomotul dușului și simți aburul și mirosul de săpun ce invadară încăperea. Parfumurile se împletiră cu aroma cafelei, fapt ce o făcu să inspire brusc. Oriunde o vor purta drumurile în sezonul acesta, va asocia cele trei mirosuri cu Evan. Dacă va exista vreun sezon.

Bărbatul apără îmbrăcat cu o pereche de blugi decolorați și mulați pe el și o cămașă de rugby. Picături ca de cristal atârnavă în vârful și șuvițelor părului său negru, cu reflexe albastrii; sub ochi, avea cearcăne întunecate. Melinda înghiți în sec și ridică o ceașcă de cafea întrebându-l, fără cuvinte, dacă voia și el.

Evan încuviință și se așeză la birou punându-și mâinile una peste alta. După ce Melinda îi așeză ceașca în față, el o prinse de încheietura mâinii și o privi în ochi.

-Stai jos, spuse el cu o voce răgușită. Trebuie să stăm de vorbă. Inima ei fu străbătută de un junghi. Evan arăta așa cum arătau bărbații când se aflau pe picior de plecare. Strângându-și ceașca în ambele mâini, se așeză pe scaunul șubred, de cealaltă parte a biroului observând, cu ironie, pozițiile lor inversate. Acum, el stătea pe scaunul șefului.

-Nu să aduc în discuție problema cortului, rosti el pe un ton egal. Oricum, nu de această dată. Vreau să-ți vorbesc despre o abordare în trei etape a problemei și propun s-o urmezi. Trebuie să facem trei lucruri: în primul rând, trebuie să eliminăm lucrurile de prisos care te trag înapoi. Asta include lucrurile pe care va trebui să le înmagazinezi sau să le iei cu tine și, în același timp, salariile și personalul. Melinda își mușcă buza de jos. Știa că unii dintre oamenii ei erau plătiți prea mult față de ceea ce făceau; de asemenea, știa că Boris nu-și îndeplinește sarcinile. Dar, dacă Evan își închipuia că va părăsi vreun membru al „familiei” ei...

-În al doilea rând, continuă el, trebuie să recondiționezi lucrurile pe care le păstrezi. Zâmbind slab, remarcă:

-Asta ar trebui să fie punctul tău preferat. Iar cea de a treia problemă o reprezintă înnoirea. Trebuie să ne gândim la niște lucruri inedite și realizabile, pentru ca neapărat cercul tău să reprezinte o atracție și mai mare. Melinda își lăsă capul în jos urmărind aburul ce se ridica din cafeaua ei. Nu plecă, reflectă ea. Nu încă.

Dintr-o dată, nu-i mai pășă de lucrurile pe care o puneau să le facă atâta vreme când nu pleca înainte... înainte ca ea să o pornească la drum.

-Mie îmi sună bine, răspunse ea înălțându-și capul. Expresia lui arătă în mod clar că era surprins.

-Atunci e perfect. Hai să trecem la treabă.

Ferm hotărâtă, Melinda începu să trudească alături de Evan care se apucă, fără milă, să reorganizeze totul în continuare. Asemeni biroului ei, și hambarul era sortit să suporte criticile și asaltul reformator al unui individ excesiv de ordonat. Cum era ticsit de relicve ale unor vremuri glorioase din istoria cercului, depozitate peste tot, Evan se năpusti asupra lui asemenea unui uliu necruțător care se repede după vrăbii.

-Pariez că măcar jumătate din lucrurile de aici sunt pur și simplu niște aiureli numai bune de aruncat, zise el într-o după-amiază deschizând o ladă plină cu marionete.

-Iar eu pariez că jumătate din-punctele de pe lista ta de redresare a cercului sunt doar niște aiureli, ripostă ea strângând la piept o păpușă Punch (Punch and Judy show-teatru de păpuși) aproape dezmembrată. Câteva clipe se înfruntară din priviri. Ochii lui aruncau flăcări și simpla lui prezență avea un aer amenințător. Imediat, Melinda se simți dezorientată și neajutorată.

-Este exact așa cum ți-am spus mai înainte, Evan, rosti ea fără vlagă, încercând să-și ascundă starșș de agitație. Însă el stătea mult prea aproape radiind o forță eminent masculină care o tulbura ridicându-i perii fini de pe ceafă.

-Tu... ție îți place, pur și simplu, să faci pe șeful cu mine.

-Câteodată, spuse el luându-i păpușa din mână și așezând-o pe o ladă. De exemplu, chiar în clipa asta, când lumina soarelui îi încadrează fața semănând cu haloul unui înger, vreau să-ți ordon să mă săruți. Melinda își uită instantaneu supărarea, temerile și motivele de îngrijorare. În vreme ce ochii lui electrizați o hipnotizau atrăgând-o ca o rază spre magia îmbrățișării sale, nu-și mai aminti decât moliciunea buzelor lui. Sărutul lui Evan fu blând la început însă deveni, rapid, tot mai insistent. O zdrobi la pieptul lui și-i desfăcu buzele cu ale sale asaltându-i cu limba colțurile ascunse ale gurii.

Cum tremura în brațele lui și avea un gust nespus de dulce, Evan se simți cuprins de o frustrare ce i se reflectă în gesturi. O sărută cu și mai multă forță immobilizându-i capul și făcând ravagii asupra buzelor ei. *"Vreau doar să te ajut, fir-ar a dracului să fie de treabă! o certa mintea lui. De ce nu vrei să mă lași să te ajut?"*

Însă știa de ce. Fusesse rănită mai înainte de către cineva care voise s-o „ajute”. Îi înțelegea motivele. Avea sens. Dar acest fapt nu-i atenua suferința pe care o simți când ea începu să-l împingă.

-Mă doare! strigă ea și Evan îi dădu drumul imediat. Melinda respira cu dificultate, iar pielea gâtului și a pieptului i se înroșise. Evan o privi cu atenție, apoi, ridică păpușa aflată pe cale de a se desface în bucăți.

-Chiar o vrei? întrebă el cu chipul lipsit de expresie.

-Da, rosti ea luându-i păpușa. Mâna lui i-o prinse pe a ei și Melinda icni simțind fiori pe,șira spinării. Trupul îi reacționa la atingerea lui; întotdeauna reacționase și așa urma să fie mereu.

-Atunci poți s-o ai, zise el. Oricând dorești.

Melinda se ținu la distanță, dar nu se putea abține să nu-l urmărească pe Evan cu priviri flămânde, adirn-rându-i corpul sculptural în pofida oricărei rațiuni, îl dorea. Voia să-i simtă brațele înconjurând-o, voia să-i vadă zâmbetul. Și totuși, și totuși...

-E dragoste, îi spuse Boris când o găsi într-o zi în hambar plângând din cauza frustrării.

-Ah, amore, fredonă Sophia cu sentiment în vreme ce-i dădu farfuriile cu ravioli pe care să li le ducă lui Evan și Timmy.

-Hm, zise Melinda, fiind tentată să trântescă pastele făinoase în capul lui Evan.

În acea zi încercase să-i arunce vechiul cal de carusel. După ce-i spusese ce valoros era, voise să-l vândă. Însă ea rezistase cu încăpățânare și, în cele din urmă, rămase hotărât să-l vopsească. Îl puteau pune afară, lângă casa de bilete, ca să atragă atenția. Melinda îi găsisese pe el și pe Timmy în hambar. Evan o privi cu prudență; atenția îi fu distrasă de ceva ce spusese Timmy și își luă ochii de la ea.

-A sosit cina cu complimente din partea Sophiei, îi anunță ea plină de vervă, pentru a contracara tristețea ce radia dinspre Timmy. Nu se simțea deloc în largul lui fiind prins la mijloc între ea și unchiul Evan. Scurtă vreme, fuseseră foarte apropiați. Iar acum...

-Mulțumesc, zise Timmy înhățându-și porția și începând să se îndoape.

-Timmy, poartă-te civilizată, spuse Evan cu nonșalanță. Obrajii băiețelului se făcură ca para focului și începu să mănânce mai încet. Întorcându-se cu spatele, Melinda își luă pensula și începu să lucreze la calul de carusel adăugând funde roșii în coama neagră ca abanosul. Cizmele ei de cowboy răscoliră rumegușul când se retrase câțiva pași să admire efectul.

-Tim, folosește furculița. Așa, morcoveață.

„Dumnezeule, de ce nu i-o fi dând pace băiatului? reflectă ea. Mereu le spune tuturor ce să facă. O să-l înnebunească pe Timmy. Și eu care credeam că ține la el cu adevărat.” Dar chiar ține la băiat. Gândul aproape c-o făcu să scape pensula din mână. Părinții lui îl învățaseră să-și exprime dragostea în acel mod. Își aduse aminte de fluturele lui Timmy și de modul în care bunica lui încercase să-l „îmbunătățească”. Asta era felul lor de a fi. Și văzu, în cele din urmă-cam târziu,

ce-i drept-că Evan făcea toate acele lucruri fiindcă ținea la ea.Încerca să-i îmbunătățească cercul din același motiv pentru care îi corecta manierele lui Timmy.Era de partea ei.Voia ca ea să reușească.Iar ea se luptase tot timpul cu el gândindu-se că era la fel ca Jake; și că,asemeni lui Jake,îi va distruge visurile cu lipsa lui de înțelegere.Nu se gândise să-și lase jos pavăza și să coopereze cu el-nu se gândise niciodată cu adevărat la acest lucru.Dar dacă ar munci împreună, dacă le-ar da o șansă ideilor lui...dacă i-ar da o șansă iubirii ei pentru el...

Inima ei făcu o tumbă și reîncepu să lucreze cu atâta zel,încât își prinse o șuviță de păr în pensulă și o vopsi cu roșu.Zâmbind pentru prima oară după mai multe zile,puse pensula jos și se răsuci spre el pregătită să vorbească.Dar,înainte de a spune ceva,Evan se uită la Timmy și-i zise:

-Vrei să-i duci farfuriile Sophiei,morcoveață?

-Sigur.Timmy se ridică,luă farfuria și furculița lui Evan și o luă din loc.

-De-abia așteptă să se joace cu Topo,rosti Melinda simțind că pocnește de nerăbdare să-i spună lui Evan ceea.ce tocmai descoperise.La urma urmei nu l-a văzut de vreo cincisprezece minute.

-Melinda,o întrerupse Evan.Trebuie să stăm de vorbă.Ea încuviință,însă fața i se lungi văzându-i expresia sumbră.Cum stătea pe jumătate în umbră,trăsăturile chipului i se ascuțiseră și Melinda se simți cuprinsă de frică.

-Despre ce? întrebă ea cu o voce nesigură,înfundându-și mâinile în buzunarele blugilor.

-Despre noi. Mi-am dat seama ce mult am greșit.

-Oh,Evan.Și eu voiam să-ți spun același lucru.

-Am greșit de la bun început.Te-am împins în toată afacerea asta și îmi pare rău.N-aș fi deloc surprins dacă m-ai urî.Știu că ai face orice pentru cercul ăsta și nu te învinovățesc absolut deloc; e o trăsătură pe care ar trebui s-o aibă orice bun antreprenor.Regret numai că te-am făcut să suferi.

„Of,Doamne,se gândi ea ascultându-l.*Am ajuns amândoi simultan la concluzii complet opuse.Probabil că e un fel de coincidență mai ciudată.*”

-Evan,greșești,începu ea cu o voce oarecum stridentă din cauza stării de surescitare.Bărbatul clătină din cap.

-Nu face nimic,Melinda.Voi continua să te ajut.

-Dar,Evan...însă el se ridicase și tocmai ieșea din hambar.

La naiba!își zise ea uitându-se după el.Bărbații pot fi uneori îngrozitor de obtuzi.Suspînând,își privi cizmele și văzu că își picurase vopsea roșie pe partea lor laterală și pe vârfurile rotunjite.Nu era nimic nou în asta.Nu se va schimba niciodată,oricât de mult se va strădui Evan.Ei,dar acesta era felul lui de a arăta

că-l interesează.Acum,că se convinsese pe el însuși că Melindei puțin îi păsa de el,venise rândul ei să-i demonstreze că se înșela.Dar cum?

CAPITOLUL 8

Shirley se rezemă de peretele căruței ei țigănești alături de Bobbi DuBois și o bătu pe Melinda pe umăr.

-Vrei un elixir de dragoste? o întrebă ea pe un ton sec.Melinda sări în sus, speriată; îl urmărea pe Evan ce se afla în arena pentru exerciții și nici măcar nu își dăduse seama de prezența celor două femei.

Evan arăta superb,îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri și un tricou fără mâneci care-i etala musculatura armonios dezvoltată.Călărea unul dintre cei mai buni murgi ai trupei de călărie pe deșelate și chipul lui ascuțit era expresia vie a concentrării.Deși dispozitivul de siguranță era stricat,Evan o convinsese,prin lingușiri,pe Mărie de la Chevalier să-l învețe niște manevre simple,iar aceasta fusese în cele din urmă de acord legându-l în talie cu o funie de ancorare.

Acum,Marie ținea celălalt capăt al frânghiei și striga: „*Alors,mon ami!*

(Hai,prietene) Sus acum! Sus!” în vreme ce Evan încerca să se ridice pe spinarea calului din poziția șezând,într-una ghemuită.

-Nu-ți fie teamă! îi spuse Marie.

-Nu mi-e teamă,sunt doar neîndemnic,replică el râzând.

Își aduse piciorul drept în față,se aplecă înainte,apoi,își pierdu echilibrul rostogolindu-se înapoi.Fu gata să cadă,însă coapsele lui solide strânseseră flancurile calului exact la timp.Cu toate acestea,Melinda inspiră brusc și începu să-și răsucescă tivul bluzei sale de voal purpuriu,ce avea mâneci în formă de clopot și se lega în jurul taliei.Ținuta îi era completată de niște blugi tăiați deasupra genunchilor și niște balerini trecuți cu mult de prima tinerețe.

-Gâl,gâl,gâl,făcu Bobbi în șoaptă.Melinda le privi pe cele două femei cu un aer buimac.

-Șefa Lindy,te-am întrebat dacă nu vrei un elixir de dragoste.Cea interpelată își trecu mâna prin păr.

-Of,mai scutește-mă,Shirley.

-O să te scutesc pe naiba,zise Shirley pufnind pe nas.Știi bine că nu poți ascunde nimic de mine.Sunt medium.

-Mda,și tot așa e și tamburina ta,ripostă Melinda.

-Efecte speciale,spuse Shirley cu aplomb.Toată lumea face uz de ele în zilele noastre.Bobbi o atinse pe Melinda pe umăr.Chiar și când era îmbrăcată în blugi și un tricou se făcea reclamă vestitului circ Franklin,era o apariție voluptuoasă-și

avea un aer de „dormitor” pe care Melinda îl invidia teribil.

-Trebuie să te duci după el dacă-l vrei șefa,zise Bobbi cu tonul unui expert.

-Și ce crezi că am făcut până acum? o întrebă Melinda.Zâmbesc,râd,mă port cum trebuie.Iar el îmi spune că e bucuros că ne-am împăcat.

-Probabil că este teribil de prudent,presupuse Shirley.Poate că a avut o experiență nefericită cu o femeie.

-Da,a avut,roști Melinda pe un ton afectat.”Cu mine.”

-Ei bine,eu cred că în cazul ăsta ar trebui să ai o atitudine agresivă,continuă Bobbi examinându-și unghiile.Vreau să spun că,toată săptămâna trecută,mi-am tocit farmecele pe el și n-am ajuns nicăieri.

-Tu...începu Melinda fiind însă nevoită să sară în lături când Bluto Uriașul trecu prin apropiere purtând niște bare lungi de fier aruncate neglijent pe un umăr.

-Scuze,șefa Lindy,zise el aproape decapitând-o pe Sophia ce se apropia de Melinda cu o grămadă de costume sclipitoare în brațe.

-Eu gândit,șefa Lindy.Dacă Evan angajează la circ,poate vrea folosește câteva costume vechi de la Guido.

-Oh,se gândește să vină cu noi? întrebă Bobbi entuziastă.

-Fii atentă,o avertiză Shirley bătând-o pe umăr.Șefa are întâietate la el.

-Nici nu se gândește,răspunse Melinda.Este un brășean înrăit.

-Hmm,făcu Bobbi.Aș zice că e decis să-și înceapă ucenicia.Uitați-vă.

Cele trei femei își întoarseră capul exact în momentul în care Marie începu să aplaude.

-Așa! strigă ea.*Oui!* Acum,sus!Evan reușise să stea ghemuit pe spinarea calului,ținându-și brațele întinse lateral.Se clătină în mod periculos,apoi,reuși cumva să-și găsească echilibrul.Calul continua să meargă în același ritm.

-Eu aduc Timmy,roști Sophia îndepărtându-se grăbită.Ar trebui să vadă pe unchiul lui.

-Sus! comandă Marie.Nu te gândi la asta,*M'sieur* Evan.Fă-o doar.

-Nu pot să nu mă gândesc,răspunse acesta fără a-și întoarce capul.Sunt un tip eminentemente cerebral.

-Eminamente cerebral? repetă Marie.Habar n-am ce vrea să însemne asta.Știu numai că,dacă te ridici,vei reuși.

-Hai,hai,spuse Melinda în șoaptă.Fă-o.

-E un novice,zise Bobbi.

-Aș! interveni Shirley.Nou-veniții nu devin cu adevărat niște novici până nu intră prima oară sub cupola circului.

-Dă-i înainte! *Alors!*

Evan se ridică încet. Trioul feminin începu să aplaude spontan, urmat de ovațiile pițigăiate ale lui Timmy ce alerga spre arenă.

-Unchiule Evan! Ai reușit! țipă el bătând din palme și sărind ca pe arcuri. Vreau și eu! Vreau și eu.

-Ăă, aș vrea să mă dau jos acum, rosti Evan cu grijă. Marie?

-Există două moduri, spuse aceasta. Ori sări jos, ori te ghemuiești înapoi. Ai mai putea sări și în spatele calului, dar nu cred c-ai reuși să execuți bine saltul.

Melinda îi observă expresia șocată a feței.

-Să sar de pe cal? repetă el.

-Tu ești cel care a vrut să încerce treaba asta fără „mașinărie”, îi aminti Marie.

Însă e foarte simplu de sărit. Și un copil ar putea-o face.

-Eu! pleda Timmy. Evan privi terenul care se mișca, apoi, copitele calului și chipurile pline de speranță ale femeilor și ale nepotului său. Își dezveli dinții într-un simulacru de zâmbet și zise:

-Presiunea exercitată de spectatori învinge ca de obicei. Pe urmă, inspiră adânc și sări de pe cal.

-Bine! strigă Marie când Evan se rostogoli, oprindu-se la picioarele ei încălțate cu cizme. Aplecându-se, îi întinse o mână și-l întrebă:

-Nu te-ai lovit, nu-i așa?

-Ba da, gemu el chinându-se să se ridice în picioare. Cred că mi-am rupt piciorul. Melinda icni.

-Nu chiar, le asigură el. Dar hai să spunem că prefer trapezul.

-Atunci, putem merge sus? îi rugă Timmy. Te rog.

-Guido este ocupat, îi zise Evan, însă asta nu-l descurajă pe băiat.

-Dar tu te pricepi la trapez! Ne putem urca numai noi doi!

Evan își scutură praful de pe spate și ridică din umeri.

-Îmi pare rău, morcoveață, dar cred că avem nevoie de un expert alătrui de noi.

Bobbi îi trase un ghiont Melindei.

-Du-te, îi șopti ea. E o ocazie perfectă.

-Dar... Shirley îi dădu brânci în față.

-Șefa Lindy. Gândește-te la linia inimii tale.

-Voi, două, încetați imediat, le zise ea printre dinți. Sophia îi zâmbi lui Evan și o arătă cu degetul pe Melinda.

-Evan, șefa Lindy poate ajuta la voi, rosti ea monoton, cu vocea plină de inocență.

Uneori, la spectacol, urcă sus cu băieții și cu Guido al meu.

-Uraa! urlă Timmy. O rupse la fugă spre Melinda și începu s-o tragă spre trapez.

-Hai să-i dăm drumul. Melinda îi aruncă o privire lui Evan.

-Te încumeți? El ezită o clipă înainte de a-i răspunde înfruntându-i privirile.

Ochii lui o ardeau și Melinda își simți inima bătând-cu furie.

-Mă încumet,îi răspuse.Începură toți trei să urce pe scară;întâi Melinda, apoi, Timmy, iar Evan închidea șirul.De îndată ce se aflară toți trei pe platformă, Melinda dezlegă cele două bare ale trapezului și aruncă bara de prindere care începu să se legene.

-Știți amândoi cum să cădeți în plasă,nu-i așa?

-Capul la piept,zise Timmy începând să numere pe degete.Îndoaie genunchii.

Guido ne-a pus s-o exersăm de nu știu câte ori.

-Paula ar face o criză de isterie,îi spuse Evan peste capul lui Timmy.Am făcut un pact ca între bărbați,să nu-i povestim nimic din toate astea.Privirile li se întâlniră iar și inima ei făcu din nou un triplu salt mortal,în vreme ce prinse bara și îi făcu vânt încă o dată.

-Hai să încercăm prinderile,rosti ea smulgându-și privirea de la Evan și zâmbindu-i nepotului său.Tu și cu Timmy.

-Oh,Doamne! țipă Timmy.

Cu palmele umede de transpirație,Melinda îi arătă lui Evan cum să stea atârnat cu capul în jos și cu brațele întinse ca să-i prindă încheieturile mâinilor lui Timmy când acesta sări spre el.La prima încercare,Timmy nu reuși întoarcerea, așa încât Evan îi dădu drumul și băiețelul o porni ca o ghiulea către plasa de siguranță, strigând încântat.

-Vrei să mai încerci o dată? îi strigă Melinda de sus.

Privirea ei le înregistra pe Shirley și pe Bobbi care-i făceau semne de încurajare.

-Poate că ar trebui să-i arate cum să facă întoarcerea,ca să-i prindă rostul,spuse Shirley.

-Mda,zise Timmy.Fă-o tu.Lasă-l pe unchiul Evan să te prindă.

Ce metaforic spus,se gândi Melinda urmărindu-l pe Evan cum înalță capul și se uită la ea cu răbdare.Din ziua aceea,în hambar,nici măcar nu o atinsese pe umăr. Și acum,să-i simtă încheieturile puternice ale mâinilor lângă ale ei...își șterse palmele,pe pânza groasă a pantalonilor.

-O să te descurci? întrebă el străduindu-se să își ascundă tremurul din voce.Sunt mai grea decât Timmy.

-Nu cu mult,rosti el făcându-i cu ochiul.Doar cu vreo două tone.

-Foarte amuzant.Melinda inspiră adânc urmărind ritmul barei de prindere și ascultându-și bătăile inimii în vreme ce se pregătea să-și ia zborul.

Găsi tempoul,ridică bara trapezului deasupra capului și sări în gol.Se avântă în sus apoi în jos,atârând în mâini.Coborându-și privirile,observă că bluza îi

împingea sâni în sus și închise ochii. Se părea că, de fiecare dată când ajungea în apropierea lui Evan, hainele ei deveneau niște creaturi lascive, înzestrate cu o voință proprie. Mereu se desfăceau ori cădeau. Sau poate că el era genul acela de bărbat care te dezbrăca din ochi atât de eficient, încât limbajul corpului tău te determina să te supui.

-Ești gata? întrebă ea roșind când văzu că și atenția lui fusese abătută de la numărătoare, la decolteul ei. Evan încuviință atârând cu capul în jos, ștergându-și mâinile pe tricou și îndesându-l în cingătoarea șortului.

Pentru o clipă, se fixară cu privirea. Chipul lui se mări, apoi, se îndepărtă odată cu legănarea barei ei. Încercă să-și mute privirea, însă ochii lui i-o reținură forțând-o să-i studieze fiecare centimetru al chipului atât de cunoscut. Pielea bronzată, colțurile maxilarului, scobiturile obrazilor. Și ochii aceia... înghiți în sec impunându-și să fie atentă la ceea ce făcea. Fapt care, propriu-zis, însemna să se arunce în brațele lui.

„Oh, Melinda, nerușinată ce ești, își zise ea. Într-o zi vei ajunge exact la asta!”

-Atunci e perfect, bolborosi ea. Iată-mă!

Dădu drumul barei împingând-o cu mâinile și îmbătându-se cu senzația aproape imponderabilă a libertății de a zbura prin aer. Mâinile lui Evan îi apărură în fața ochilor mărimându-se din ce în ce mai mult și Melinda le prinse de încheieturi.

Urmă senzația unei plesnituri puternice, după care, degetele lui se strânsură în jurul antebrățelor ei. Carnea i se încinse sub atingerea lui și închise ochii pentru a înăbuși răspunsul acela sălbatic ce prinse viață în ea.

-Bravo, spuse ea lăsându-și capul pe spate.

-Trebuie să încetăm modul acesta de a ne întâlni, răspunse el.

Îi văzu privirile iscoditoare, pline de dorință, și înțelese că totul era în regulă. Și el voia să fie mai mult decât prieteni. Și, exact în clipa în care observă acele lucruri, zâmbi și-i spuse:

-Ai perfectă dreptate, Evan... iubitule. Încordându-și brațele, se trase în sus și îi depuse o sărutare pe buze. Sub ei, se auziră strigăte și aplauze. Însă Melinda de-abia le auzea; nu era conștientă decât de inspirația rapidă și scurtă a lui Evan, iar, apoi, de răspunsul la invitația ei. O sărută apăsător, trăgându-o și mai aproape și săgetându-i gura cu limba lui. Strânsoarea în jurul brațelor ei deveni și mai puternică amortindu-i brațele, iar respirația lui deveni anevoioasă, în vreme ce se legănau prin aer.

-Iartă-mă, șopti ea. M-am înșelat. Acum știu că totul a fost din vina mea.

-Nu, nu, protestă el, după care, ochii i se măriră de surprindere. Alunec.

-Hai să coborâm cum a făcut Timmy, propuse ea. Putem sta de vorbă mai târziu.

-Foarte bine,iubito.Melinda se uită în jos pentru a se asigura că Timmy coborâse din plasă.Nu se găseau tot atât de sus cum se urcau cei din trupa Zamboni în timpul spectacolelor,dar greutatea lor l-ar fi putut vătăma pe băiețel.

-E-n regulă,zise ea și Evan îi dădu drumul lăsându-se și el să cadă de la înălțime. Aterizară unul lângă celălalt și impactul corpurilor lor făcu plasa să salte și să se încline.Aterizară amândoi în șezut,izbucnind în râs,și Evan o sărută din nou.

Timmy se cațără pe un stâlp și se avântă spre ei sărind de parcă s-ar fi aflat pe o trambulină.

-Grozav!Grozav!strigă el aruncându-se de gâtul Melindei.Te-am văzut sărutându-l pe unchiul Evan.

-N-ai fost singurul,roști Evan zâmbind mânzește.Secretul nostru a fost dat la iveală.Melinda le zâmbi Sophiei,lui Shirley și lui Bobbi care aplaudau fără zgomot.

-Ăsta,da,secret,spuse ea.Nici măcar nu știam de el.

-Uau! strigă Timmy sărind în sus.Evan încercă să se ridice însă căzu la loc.

-Iartă-mă,Melinda.Pur și simplu n-am vrut să mai fac presiuni asupra ta.

Zâmbi diabolic și continuă.

-Totuși,mi-a fost greu să-mi țin mâinile departe de tine.Apoi,se puse vitejește în patru labe în vreme ce plasa sălta asemeni unui cal sălbatic.Agățându-se de ea, porni să se târască spre Melinda.

-Dar,acum,te-am prins! strigă Evan,aruncându-se în direcția ei.Melinda își îndepărtă discret glezna din calea lui și Evan se prăbuși pe burtă fără a-și atinge scopul.

-Mai vedem noi,îl tachina ea întrebându-se totuși în gând „Pentru câtă vreme”?
Incluzând și recuperarea timpului pierdut,printre alte lucruri,Evan se oferă s-o ajute la corvezile de zi cu zi.

-Ai mult prea multe treburi de făcut,îi spuse el în vreme ce zăceau în pat dezbrăcați,dezmierdându-se unul pe altul.Mâinile lor se plimbau când leneș,când cu lăcomie,rotunjindu-se pe sâni sau pe umeri,ori alunecând pe abdomenele plate,vrând-parcă-să recupereze timpul prețios pe care-l pierduseră.

-Nici nu-i de mirare că nu-ți poți menține echilibrul financiar.Melinda suspină unduindu-se când mâna lui Evan acoperi delta de păr blond,ca mierea,dintre coapsele ei.Cum de abia făcuseră dragoste,trupul încă îi mai tremura ușor.

Totuși,venise timpul unei discuții serioase,înțelegea asta din tonul vocii lui și ascultându-și intuiția.Așa încât îi îndepărtă mâna fără a-i da drumul și se răsuci pe spate.

-Tot mă aflu într-o încurcătură serioasă,nu-i așa? zise ea.

De fapt,era mai mult o constatare.

-Chiar dacă am vândut recuzita care ne prisosea,furgoneta și chiar dacă mi-ai mai găsit niște contracte în plus? continuă Melinda.

Multă vreme,Evan nu zise nimic.

-Da,iubito, așa e.Cu toate astea,situația arată mai bine.Spectacolele acelea vor fi de mare ajutor,i-am convins pe creditorii să-ți reprogrameze datoriile fără a mai face apel la justiție.Faptul ăsta va face o impresie bună asupra comisiei de împrumuturi.

-Mă bucur că Happy Pappy a înțeles situația,adăugă el.A fost drăguț din partea lui să-mi trimită afișul acela vechi al lui Branum.Muzeul Ringling i-ar fi plătit o mică avere pentru el.

-E un om bun,zise Evan.Acum îmi dau seama de ce te-a influențat așa de mult. Melinda începu să-și roadă buza de jos.

-Mă tot gândesc că ar trebui să le spunem tuturor,Evan.La urma urmelor,ăsta e mijlocul lor de subzistență.Dacă se află în pericol...

Bărbatul o sărută pe obraz mângâindu-i chipul cu degetele.

-Iubito,am mai discutat despre asta.Nu putem sufla o vorbă sau cei care au reținut locuri la spectacole se vor retrage.Arțiștii tăi ar putea intra în panică și reprezentațiile s-ar duce pe apa sâmbetei,după cum te-ai exprimat tu atât de plastic.Deocamdată,nimic nu este sigyr.Trebuie să pari cât mai puternică în fața comisiei.Dacă va trebui să...dacă se întâmplă ceva,te voi ajuta să găsești o cale de a plăti tuturor cea mai mare parte din ceea ce le datorezi.Melinda se simți străbătută de un fior rece,ca gheața.

-Dacă se întâmplă ceva.Vrei să spui...dacă dau faliment?

-Nu cred că se va întâmpla una ca asta,ocoli el răspunsul.

-Dar,totuși,există această posibilitate.Evan nu răspunse.Pe urmă,coborî din pat și se întinse.

-A venit vremea ca omul tău bun la toate să-și câștige existența,rosti el.Ce vrei să fac,șefa Lindy? Melinda zâmbi strâmb.

-O să fie distractiv.Evan o privi cu un aer resemnat.

-Credeam că o să-ți placă.Deci,care-s ordinele.Să le fac baie elefanților? Să antrenez poneii?

-O,nu;nimic amuzant,îl asigură ea.Poți începe prin a curăța țarcul poneilor.

Apoi,poți spăla rulota.

-Să spăl...Bărbatul o privi fix.

-De când a început să-ți pese cum arată rulotă?

-O-ho! strigă ea împungându-l cu degetul,în joacă.Acum s-a schimbat roata!

Îl văzu cutremurându-se brusc.

-Te gâdili! exclamă ea atacându-i subrațul și părțile lateralele ale corpului.

Evan se zvârcoli încercând să-i prindă mâinile.

-Melinda! Oprește-te! Ea chicoti, apoi, scoase un țipăt strident când, dintr-un salt, el se aruncă în pat, țintuind-o pe saltea.

-Acum să te vedem, puicuțo, spuse el. Te gâdili la tălpi?

Îi înhăță laba unui picior și începu, s-o gâdile. Melinda se zbatu încercând să se elibereze.

-Nu, Evan, nu! Mă predau!

-Ia să vedem cum stai cu burta. Se apropie de țintă și își începu atacul.

-Evan! Te rog!

-Dar... aici? spuse el acoperindu-i, iar, cu palma, triumghiul de păr blond.

Gâfâind, Melinda se liniști și privi în sus, spre el, ambra întâlnindu-se cu turcoazele, ochii lor sclipind ca niște pietre prețioase.

-Trebuie să ne apucăm de treabă, murmură ea. Chiar trebuie. Evan suspină.

-Știu. Sunt la ordinele tale. Ea rânji.

-Țarcul poneilor.

-Dumnezeule, dacă m-ar vedea prietenii, gemu el.

-Îmi place să cred că unii dintre membrii familiei mele de aici sunt prietenii tăi, replică Melinda. Evan îi zâmbi cu dragoste, și începu să se îmbrace.

-Așa e, iubito. E foarte adevărat.

-Cum se face că Boris are parte numai de treburi distractive? mormăi Evan,

ajutându-l pe Bluto să încarce scaunele pentru spectatori într-o furgonetă mare.

Aruncă o privire spre hambar, unde Boris o ajuta pe Sophia să le pună lui Marcel și Marceau bonetele noi cu clopoței. Marcel avea deja pe cap o bonetă roșie, de clown și se vedea clar că era încântat de ea. Acum sărea pe loc clătănându-și capul pentru a face clopoțeii să sune. Apoi, trase de elasticul de sub bărbie, care-l plesni, țipă și își scutură iarăși capul. Marceau se întinse să-i ia boneta, dar Sophia îi îndepărtă laba.

-Tu, bambino rău! Eu altoiesc la tine dacă nu porți cum trebuie.

Boris stătea pe un balot de fân cu gura plină de ace cu gămălie. Le scotea pe rând, câte unul, pe măsură ce i le cerea Sophia.

-Cum se face? repetă Evan cu sudoarea curgându-i șiroaie pe tâmple în vreme ce ridica de capătul unui șir de scaune. Bluto le trase lesne în interiorul camionetei.

-Boris are vechime, zise Melinda ridicându-i brațul lui Evan, ca să se poată uita la ceas. Hai să-i dăm zor, Kessel. Mai ai de vopsit balansiera gemenelor DuBois.

Bărbatul scoase o eșarfă din buzunar și se șterse pe față cu ea.

-Te distrezi de minune,nu-i așa? pufni el.

-Hai să spunem că,după părerea mea,este foarte cinstit să-i plătești cuiva cu aceeași monedă,răspunse ea pe un ton satisfăcut.Îl pocni peste fund salutând-l din cap și merse să urmărească trupa Youngers care avea un număr de jonglerii combinate cu sărituri și care părăsise în sezonul trecut circul lui Marvelous.

Dar cu toate bombănelile lui,Evan petrecea mai bine ca oricând.Munca fizică grea îl făcea să se simtă tânăr și puternic limpezindu-i,în același timp, mintea,astfel încât se putea gândi mai eficient la problemele financiare ale Melindei.Îi plăceau și extravagantele acestor oameni excentrici: Sophia cu macaroanele ei, Guido și orga lui și chiar și Melinda. O surprinsese, într-o zi, îndesând o cutie cu vechituri sub canapea,iar ea roșise ca un copil prins cu lingura în cheseaua cu dulceață."Vechile obiceiuri mor greu" murmurase ea trăgând cutia afară cu un aer trist.Aceasta conținea vechi perechi de pantofi pentru mersul pe sârmă, care aparținuseră-sau,poate,nu-lui Charles Siegrist.

Vechile obiceiuri mureau, într-adevăr, foarte greu. Jumătate din timp se afla pe punctul de a-i spune Melindei că singura ei cale de ieșire era să vândă circul și să-și lingă rănile. Nu existau sorti de izbândă și Evan nu știa cum să procedeze.

Chiar dacă ea ar fi fost de acord să se dispenseze de cort,tot ar fi rămas îngropată în datoriile care fuseseră făcute în mare măsură-din câte constatase el-de vechiul ei partener de afaceri,Jake.Îi înțelegea visul.Un circ de modă veche ar fi fost ceva minunat.Iar Melinda avea recuzita necesară-faninoane și drapele,veșminte decorative pentru elefanți,și căruțe de circ.Avea simț artistic și era inventivă,iar circul ar fi fost unicul de acest gen.Înțelegea perfect acest lucru.Dar era total ineficient-și asta,cu indulgență fiind spus.Chiar dacă ar fi făcut economii la fel ca toată lumea,cu greu ar fi reușit să se mențină pe linia de plutire.

Și,totuși,se agăța și el de visul Melindei-atât de dragul ei,cât și de al lui.Înainte de a o întâlni,în lumea lui,frecventată de bancheri,nu existase loc pentru visare.

Aceasta nu era o trăsătură caracteristică familiei Kessel.Acum însă avea impresia că reușise să regăsească o parte a copilăriei,o parte a lui caracterizată prin naivitate,ce hibernase și se trezise din nou.Acesta fusese efectul circului.

Melinda mai trezise în el și sentimentul minunat de a iubi pe cineva.Acesta fusese efectul ei asupra sa,efect care o caracteriza totodată.Pe furiș,se apropie prin spate de Melinda care întorcea fânul pe furcă.Îi lipi o bere rece de ceafă și o sărută pe obraz spunând:

-Hei!Melinda se sprijini în furcă și bău recunoscătoare.

-Da.Ăsta e fân

-Ha,ha,făcu el,și luându-i furca,aruncă o grămadă consistentă în ladă.

Era o zi călduroasă.Melinda mai luă o înghițitură admirând trupul bărbatului.În vreme ce înfîgea furca în clăia de fân,spatele i se îndoia și se răsucea,iar mușchii i se mișcau sub tricoul Zamboni.Fesele i se încordau sub șort și,zâmbind, Melinda întinse mâna și-l mângâie pe fund.

-Un trup de zburător,îi spuse ea când se întoarse s-o privească.Mi-a fost teamă că toate spaghețele acelea,cu care te-a îndopat Sophia,se vor transforma în șunci pe burta și spatele tău.

-Nu și cu munca asta silnică,mormăi el bine dispus.Apropo,adăugă el încărcând furca din nou,ce faci diseară?

-Nu știu,răspunse ea.Credeam că voi avea,ca de obicei,o întâlnire fierbinte cu registrele contabile.

-Nu.Seara asta e specială.Spectacolul va începe-la ora cinci.Melinda îi adresă o privire răutăcioasă.

-Dacă te referi la o reprezentatie de un anume fel în rulotă,nu se poate.E și Timmy aici.Evan își dădu ochii peste cap.

-Melinda Franklin,să-ți fie rușine.Mă refer la Reprezentatia specială Kessel”*Din deliciile circului*”.La ora cinci să stai pe treptele rulotei.Ne-am înțeles?

-Sigur,răspunse ea trăgând încă o dușcă de bere și oferindu-i-o.Ține aici.După cum arăți,nu ți-ar strica nici ție.Evan clătină din cap.

-Nu beau niciodată înainte de reprezentatie.

-Reprezentatie?

-Ai răbdare,spuse el amenințând-o cu degetul.Ce-ar fi să te duci să vopsești calul acela de carusel? Termin eu treaba aici.

-Mulțumesc.Brusc,își ținu respirația observându-i mișcările.În curând; va pleca, reflectă ea cuprinsă de tristețe.Vacanța lui era pe sfârșite.Apoi,îi va prezenta cazul în fața comisiei de împrumuturi și soarta ei va fi pecetluită.

-Mulțumesc pentru toate,zise ea așa de încet,încât el,probabil,n-o auzi.

Pe urmă,se îndepărtă agale.

Era cinci fix.Melinda ieși din rulotă,cu părul încă umed de la duș,purtând pantaloni bleu,de catifea reiată,și o bluză asortată.Își răsucise părul într-un coc în creștet,își pusese niște cercei lungi,vechi și valoroși și se parfumase discret,cu Chanel.Primprejur nu se vedea nimeni.Nu mai fusese atâta liniște din seara în care ea și cu Sophia îl căutaseră pe Topt Gigio.În ultima vreme,cum artiștii începuseră să sosească,peste tot era un du-te vino permanent prezidat de Guido și de orga lui infernală.Dar,în seara asta,putea auzi păsărelele și zornăitul... Zornăitul.Melinda privi spre locul unde erau ținuți elefanții.Aceștia dispăruseră.

-Elefanții! strigă ea sărind în picioare.Cineva a lijat elefanții?

În acel moment,Timmy scoase capul din hambar.Fața lui era acoperită cu fard maroniu și purta un turban.

-E-n regulă,șopti el ceva mai tare.Noi i-am luat.Înainte de-a mai putea scoate un cuvânt,o mână mare,pe care Melinda o cunoștea foarte bine,apăru din hambar și-l trase înăuntru.Apoi,apăru Guido arătând de-a dreptul impresionant în costumul lui mulat,de culoarea smaraldelor,colanți,cizme și o mantie verde-smarald cu alb,ornamentată cu paiete.Se înclină în fața Melindei și se așeză la orgă trosnindu-și încheieturile degetelor.

Pe urmă,se ivi Evan,cu mâinile ridicate în semn de salut.Melinda își lăsă capul pe un umăr și observă că era îmbrăcat în ținuta clasică a unui maestru de manej-haină roșie,pantaloni albi,strânși pe picior,cizme și joben.

-Doamnelor și domnilor! strigă el cu fața spre Melinda.Copii de toate vârstele! Permiteți-mi să vă prezint spre a vă binedispune,uimi și amuza,representația inagurală al celui de al cincilea sezon al incredibilului și vestitului Circ Retro Franklin! Și acum,să'înceapă spectacolul!Melinda aplaudă încântată.Dădeau o reprezentație numai pentru ea.Guido începu să cânte *Marșul triumfal* al lui Cezar,cântec pe care Melinda îl folosea întotdeauna la parada,artiștilor,care deschidea spectacolul.Evan pocni din bici și apăru Pinky condus de Gypsy King îmbrăcat în costumul de rajah indian,urmați îndeaproape de Kukla,Fran și Toto, în spinarea căruia stătea Timmy.Acesta își aranja turbanul și jacheta impecabilă, și-i făcu semn cu mâna Melindei.

-Eu sunt! strigă el.Timmy!

-Bună! chicoti ea răspunzându-i la salut.DeeDee,Bobbi,și alți câțiva tineri din ansamblul circului ei se iviră în pas de dans și parurile lor uriașe,confectionate din pene,tresăltară când se înclinară în fața Melindei.Sophia îi aduse pe Marcel și Marceau care arătau adorabil cu bonetele lor cu clopoței; iar Boris îl prezentă pe Rex care mârâia și se întindea extaziat de a fi fost scos din cușcă.Trupa de la Chevalier aduse caii,iar clovnii veniră cu poneii care nechezară și tropăiră la vederea cailor mai mari.Melinda aplaudă în vreme ce toți dădeau ocol în fața ei,îndreptându-se,apoi,spre hambar.Evan stătea în centru pocnind din cravașa, prezidând parada cu autoritatea și demnitatea unui adevărat maestru de manej. Zâmbetul Melindei începu să pălească în clipa în care își aminti,brusc,că el avea să plece în curând.Se certă în sinea ei pentru toate dățile când fusese arțăgoasă; pentru neîncrederea ei și discuțiile în contradictoriu.Timpul pe care-l mai aveau de petrecut împreună îi aluneca printre degete și nu avea de gând să mai piardă nici o secundă.Evani zâmbea radios,cu pieptul scos în afară,mândru nevoie

mare,în vreme ce parada se îndrepta spre hambar.Înainte să-i poată observa tristețea,Melinda se forță să-și revină.

-Bravo! strigă ea sărind în picioare.Bravo!Evan făcu o plecăciune adâncă.

-Iar acum,pentru încântarea dumneavoastră,de dincolo de Alpi,din câmpiile bătute de vânturi ale Africii,vă prezentăm animalele venerate de marele Hannibal și de însuși hunul Attila! Uimitorii elefanți.

Gypsy King și elefanții își făcură din nou apariția,Timmy aflându-se în continuare în spinarea lui Toto.Cu toții prezentară o versiune prescurtată a numărului lor,Timmy-în calitate de ajutor al lui Gypsy King.Când se înclină în fața elefanților pentru a-i face să danseze în cerc,aproape rămase fără turban.

Apoi,spuse „Hop” către Toto,cu cea mai bună imitație a vocii unui adult și „bobocul” îi permise să se suie din nou în spinarea lui.În final,elefanții se depărtară cu pasul lor greoi.Sophia ieși din hambar îndreptându-se spre orgă și luându-i locul lui Guido ce aștepta să fie anunțat de Evan.

-Și acum,curajul și priceperea-zburătorilor în înfruntarea cu moartea.Fantasticii Zamboni! răcni Evan,iar Guido făcu o plecăciune.Apoi,se îndreptă spre scară în ritmul Marșului regal al domnișoarelor de cnoare,gesticulând spre Timmy întorăcat acum în costumul de zburător dăruit de Melinda.Împreună,își aruncară mantiile cu un gest spectaculos și se urcară la platformă.Se legănară,se rotiră rapid executând,în final,o singură prindere,Timmy agățându-se la încheieturile puternice ale mâinilor lui Guido.Băiețelul reuși chiar și întoarcerea.

-Allez-hop! comandă Evan cu intonația tradițională a unui maestru de manej.

Melinda strigă:

-Bravo!Spectacolul continuă:cimpanzeii;Rex sărind prin cercuri;gemenele DuBois;trupa de la Chevalier; poneii și clovni.Melinda râse și aplaudă dar,în tot acest timp,inima ei se sfârâma puțin câte puțin.Pentru că acesta urma să fie singurul spectacol al circuitului la care avea să participe Evan vreodată.În curând, mult prea curând,va redeveni un orășean.Și,cu voia Băncii Populare a Floridei,ea va porni la drum încercând să-l uite.Evan dirija parada de sfârșit a spectacolului. Timmy purta costumul de zburător și părea foarte serios,ca un gladiator,până ce o văzu pe Melinda.Atunci,îi zâmbi și își flutură mantia.

Când reprezentația luă sfârșit,începuse deja să se întunece.Melinda se duse repede în hambar să-i felicite pe toți,râzând împreună cu ei de greșeli și felicitându-i pentru noutățile învățate în timpul sezonului de iarnă.Sophia,mai ales,era foarte mândră că reușise să prindă melodia Nunta vânturilor,ce reprezenta tema numărului lui Guido.

-Eu cumpăr orgă electronică!anunță ea împreunându-și mâinile în fața pieptului

de parcă s-ar fi rugat. Una care face notele pentru tine. Tu doar apeși un buton și tu primești tango! Apeși altul, primești rumba!

-Minunat! exclamă Melinda. Splendid. Acum, ciroul ei va fi singurul dotat cu tărăboi hi-fi stereo marca Zamboni. De-abia aștepta.

Artiștii plecară unul câte unul să se relaxeze, să cineze sau să-și ducă hainele la spălătoria din Osprey. Timmy plecă alături de Sophia, ca să-i testeze spaghetetele și să se joace cu Topo Gigio. Melinda și Evan rămaseră singuri în hambar. El încă mai purta jobenul și învârtea un pai în gură.

-Deci, cum ți s-a părut? o întrebă.

-Ai fost minunat, zise ea îmbrățișându-l și sărutându-i bărbia. Pur și simplu, minunat.

-Îmi cer scuze, rosti o voce în spatele lor, însă plăcerea asta îmi aparține.

Melinda se răsuci iute. Învăluită de umbre, în prag, se afla silueta înaltă și subțire a unui bărbat. Când se apropie și umbrele îi accentuară scobiturile din obraji și ochii înfundați în orbite, Melinda inspiră scurt.

-Hector, ce cauți aici? îl întrebă ea pe un ton lipsit de căldură.

Domnul Marvelous făcu o plecăciune în stil victorian, însoțită de o fluturare grațioasă a mâinii și, când își înălță capul, Evan se gândi că arată ca răufăcătorul clasic, cu înfățișare sinistră, prezentat în filme și cărți. Exact ca domnul Dark din *Something Wicked This Way Comes* al lui Bradbury, decise el, cercetându-l cu atenție de sus, până jos. Purta o vestă veche din piele neagră peste o cămașă albă și pantaloni din poliester, închiși la culoare, care începuseră să se deformeze la genunchi. Melinda își încheșta pumnii pe lângă corp, gata de luptă. Întotdeauna se ajungea la așa ceva când își făcea apariția domnul Marvelous.

-Ce cauți aici? repetă ea înaintând spre individ.

Ca să-l poată privi, era nevoită să-și dea capul pe spate și asta o irita și mai mult.

-Am venit să te salvez, doamnă Franklin, spuse acesta arătându-și dinții galbeni și inegali. Am de gând să-ți salvez ciroul.

CAPITOLUL 9

Încremenită de uimire, Melinda îl privi pe Marvelous cu gura căscată, întrebându-se de câte ori avea să i se mai întâmple așa ceva. De câte ori vor mai încerca diverși indivizi să-i ia ciroul?

Imediat, se pregăti de luptă. Își îndreptă umerii, își puse mâinile în șolduri și zise:

-Și ce te face să crezi că am nevoie să fiu salvată, domnule Marvelous?

Bărbatul avansa spre ea împrăștiind rumegușul cu mocasinii lui italienești, lustruiți.

-Putem sta de vorbă undeva? Se întoarse spre Evan și-i întinse mâna:

-Sunt Hector Jordan,zise el.Evan îi strânse mâna cu o lipsă de entuziasm vizibilă.

-Iar eu sunt Evan Kessel.

-Noul maestru de manej?

-Bancherul doamnei Franklin,îl corectă Evan.Apoi,îi indică o ladă având două scaune puse de-o parte și de cealaltă.Oficial,era locul unde obișnuia să bea Boris în clipele mai fericite.

-Luați loc,vă rog.Fără a-i arunca nici măcar o privire insului ce reprezenta pentru ea o curioasă întruchipare a zeiței neîndurării,Melinda se așeză cu brațele încrucișate la piept,extrem de încordată.În ciuda atitudinii ei,bărbatul luă loc făcând un adevărat spectacol din acest simplu gest,de parcă n-ar fi avut nici o grijă în cele trei arene ale uriașului lui circ.În acest timp,umbra lui alungită se profila pe perete asemeni celei ce preceda apariția răufăcătorului în vechile melodrame.

-Te-am întrebat,spuse Melinda pronunțând silabele precis și sacadat-fapt ce-i trăda teama,ce te face să crezi că am nevoie să fiu salvată.

Așezându-se comod,Marvelous se uită la ea cu un zâmbet artificial.

-Toată lumea știe că,practic,ești legată cu lanțuri de șinele trenului,rosti el.Și toți știu că eu nu sunt.Evan veni în spatele Melindei stând foarte aproape de ea.Putea simți anxietatea ce-o invadea ca o maree și se stăpâni cu greu să nu-i maseze umerii pentru a o calma.Era bucuros că Marvelous nu insistase să discute despre afaceri în rulotă;acolo,se aflau răspândite peste tot o mulțime de materiale semnificative care aveau legătură cu ceea ce știa „toată lumea” despre vestitul Circ Retro Franklin.Inclusiv Melinda.

-Ce dorești? întrebă Melinda cu un glas tăios.Se relaxa puțin simțind căldura corpului lui Evan.Faptul de a-l ști aproape îi dădea sentimentul de a fi protejată. Curios:doar cu câteva zile în urmă,prezența lui ar fi nemulțumit-o și i-ar fi dat senzația că se amestecă în afaceri ce o priveau numai pe ea.

-Vreau cincizeci la sută,replică Marvelous.În schimbul salvării tale.

-Un parteneriat? întrebă Melinda inspirând încet.Omul ăsta era nebun dacă credea că va fi de acord cu așa ceva.Știa cu siguranță ce vrednic de dispreț îl găsea ea.

-Da.Și câteva condiții.

-De dragul conversației-reuși ea să spună deși,în sinea ei,de abia își putea stăpâni indignarea-care sunt acestea? Nu că aş avea vreo intenție să le iau în serios.

Marvelous își ridică degetele lungi și începu să-și enumere pretențiile pe ele.

-Franklin va deveni o parte a cercului meu.Eu voi fi directorul general care va face angajările și concedierile.Tot eu voi ține contabilitatea.Nu vom mai utiliza cortul cel mare și vom avea un parc de distracții complet,având curse cu senzații tari și jocuri de îndemânare.Melinda îi adresă un zâmbet subțire trecându-și o mână prin păr.

-Vrei să spui jocuri de îndemânare pentru complicii tăi.Am auzit de necazurile pe care le-ai avut cu legea.Individul își întinse mâinile cu palmele înainte.

-N-am putut dovedi nimic.Afacerile mele sunt la fel de curate ca o școală duminicală.

-Hm.Mai bine zis,dubioase.

-Oricare ar fi părerea dumitale,doamnă Franklin,trebuie să recunoști că sunt extrem de profitabile.Ți-aș putea cumpăra toată partea dacă aș avea chef.

-Asta în cazul în care aș avea vreun interes să vând,sublinie ea pe un ton inexpressiv.Bărbatul își împreună mâinile sub bărbie.

-Sunt sigur că tribunalul care va înregistra falimentul ar aprecia o sumă de bani pentru creditori.Nu-i așa,domnule Kessel?

Melinda păli.Evan îi atinse spatele amintindu-i că era acolo,dar nu spuse nimic.Ea se ridică în picioare.

-Știi bine că nu sunt de acord să amestec parcurile de distracții cu cercul.

-Aceeși micuță snoabă dintotdeauna,o persiflă Hector Jordan.Și asta face parte tot din doctrina „cercului pur”? Zău,Melinda,am crezut că ai abandonat prostiile astea până acum.

-Nu dau deloc faliment,roști ea cu fermitate,dregându-și glasul.

Inima îi bătea cu putere,împingându-i sângele spre gât și față,și făcându-le s-o furnice.Se simțea de parcă ar fi împins-o cineva,legată la ochi,în cușca unui leu, scoțându-i apoi legătura de la ochi și închizând-o înăuntru.Se gândi la minunata căruță de circ cumpărată de la el și se întrebă cum de reușise să ducă tranzacția la bun sfârșit.Individul declanșa orice clopoțel,sonerie și buton conectat la terminațiile ei nervoase.

-Nu dai faliment?repetă Marvelous cu șiretenie.Zvonurile spun cu totul altceva. Creditorii tăi sunt încă răbdători dar,cum umblă vorba despre situația ta șubredă...Melinda înainta un pas străduindu-se să pară calmă,deși se simțea deopotrivă de furioasă și neajutorată.Chiar știa toată lumea? Oare contractele pentru spectacolele ei vor fi reziliate? O vor părăsi angajații?

-Ei bine,Hector,a fost distractiv,însă cred că ți-ai dat seama că nu mă interesează propunerea ta.Bărbatul își scărpină bărbia absent,legănându-se pe picioarele

dinapoi ale scaunului.

-Dacă aş fi în locul tău,aş deveni rapid interesată.Cincizeci la sută din ceva este mai bine decât cincizeci la sută din nimic.

-Nu ştii nimic despre circuri,îi azvârli ea.

-Ei,dar ştiu o mulţime despre obţinerea de profit.

-Traficul de droguri este foarte profitabil.De ce nu te-ai apuca mai bine de aşa ceva? Se potriveşte mai bine cu stilul tău.Evan îi puse o mână pe umăr,s-o liniştească.

-Doamnă Franklin,o întrerupse Marvelous,nu eşti deloc chibzuită.

-Are dreptate,Melinda,rosti Evan pe un ton neaşteptat de aspru,înţeţindu-şi strânsoarea pe umărul ei.Melinda încremeni.Inima ei încetă să mai bată.Nu-i venea să creadă ce-auzise.Evan,spunându-i să-şi vândă circul? Evan? Deschise gura,dar nu reuşi să articuleze decât:

-Ei...eu...Se răsuci şi-l fixă cu privirea.Evan i-o susţinu fără să clipească.

-Evan,cum ai putut...?

-Pentru că are o judecată sănătoasă,zise Marvelous.Ar fi preferabil să te împaci cu situaţia şi să faci tot ce poţi,pentru a te menţine pe linia de plutire,fată dragă.Se simţi cuprinsă de fierbinţeală,aşă încât avu impresia că îngheţase şi ardea în foc în acelaşi timp.Evan.După mica reprezentaţie de circ,după ce o ajutase şi o îndemnase să nu le spună nimic artiştilor ei,îi zicea acum să se dea pe mâna lui Marvelous? Imposibil! Probabil că visa!

-Cel puţin,mai reflectează la asta,adăugă Evan.O bătaie de inimă.Două.Trei.Smucindu-şi umărul,Melinda îndepărtă mâna lui Evan de acolo şi îşi înălţă bărbia.

-Cred că Marvelous are dreptate,răspunse ea.Aş face bine să mă împac cu situaţia.Vocea ei era plată,inexpresivă,ascunzând agonia şi durerea resimţite în faţa trădării lui.

-O hotărâre înţeleaptă,rosti Marvelous în vreme ce Melinda se răsuci pe călcâie şi părăsi hambarul cu un mers greoi.O să revin mâine după-amiază cu un contract.Melinda nu zise nimic.Chiar dacă îşi dorise satisfacţia de a avea ultimul cuvânt,gâtul i se contractase din cauza şocului şi era incapabilă să scoată vreo vorbă.Intră în fugă în rulotă cu lacrimile şiiroindu-i pe faţă şi trânti uşa cu putere.În hambar,Evan îi făcu semn lui Marvelous să-l urmeze afară.

-Mâine după-amiază vom avea un răspuns pentru dumneata,îi spuse el.La ce oră ţi-ar conveni să treci pe aici? Marvelous se gândi un moment.

-Cum ţi se pare ora patru? Evan îşi lăsă capul pe un umăr.

-Este perfect.Dar îţi dai seama că nu eu iau hotărârea.

-Desigur,spuse Marvelous întinzându-i mâna.Evan ezită o clipă,apoi,i-o strânse.

-Dar sunt sigur,continuă celălalt,că o poți face să vadă ce drum trebuie să urmeze.Știu că Melindei îi este greu să vadă partea profitabilă a acestei afaceri adăugă el pe un ton plin de superioritate.

-Oh,înțelege prea bine cum stau lucrurile,răspunse Evan încrucișându-și brațele la piept.Marvelous se sui în mașină și plecă.Evan îl urmări supărat pentru lucrurile pe care le spusese și făcuse.Știa că,acum,Melinda îl considera un trădător și că,în acel moment,vărsa lacrimi amare din cauza duplicității lui.

Dar aceasta ar fi putut reprezenta singura ei cale de scăpare.Cel puțin; nu avea să fie nevoită să renunțe complet la circ.Iar Marvelous avea dreptate: practic,se afla într-o situație disperată.Erau de ajuns niște spectacole cu încasări slabe în câteva orașe și circul să fie nevoit să-și întrerupă activitatea.Dacă transpira secretul,se putea aștepta la anularea unor contracte și nu-și putea permite așa ceva.În cele din urmă,i s-ar fi pus poprire pe circ,s-ar fi numit un administrator din oficiu și ar fi fost împiedicată să plece mai departe,spre a-și onora următorul contract,în cazul în care nu mai avea lichidități.Asta,desigur,în eventualitatea unui refuz din partea Băncii Floridei.Însă aceasta ar privi cu bunăvoință existența unui partener de afaceri plin de bani.Poate că ar găsi o cale de a-l manevra,între timp,pe Marvelous,de a lua banii și de a reveni,apoi,asupra contractului.Poate...

Când se apropie de rulotă,își trecu mâna prin păr.O putea deja auzi plângând și fiecare suspin adânc și plin de disperare îi sfâșia inima.La dracu',doar nu-i spusese să-i vândă circul lui Marvelous.Îi spusese numai să reflecteze asupra propunerii,de a-l lua ca partener.Era o propunere suficient de rezonabilă.

Ei,dar această regină a circului nu era întotdeauna o persoană rațională.Dar poate că tocmai acest fapt reprezenta una dintre însușirile care o făceau atât de fascinantă.Urcă dintr-un salt treptele rulotei și răsuci mânerul ușii.Îl încuiase pe dinafară.Mă rog,se așteptase la una ca asta.Însă trebuia să stea de vorbă,să vadă dacă ar fi fost mai bine pentru ea .să ajungă la o înțelegere cu Marvelous,decât să se zbată singură.Singură? „Dar eu sunt aici”,se gândi el încruntându-se.O voce mică îi răspunse.”*Acum,dar însă,în curând,vei pleca.*”

Scuturându-și capul pentru a o face să tacă,bătu în ușă.

-Melinda,iubito,deschide,spuse el cu blândețe.În rulotă se auziră trosnete, pocnete și zgomot de porțelan spart.Auzi o bubuitură grozavă,apoi,încă una și încă una și mulțumi cerului că nu lăsase nimic valoros înăuntru.

Cu excepția Melindei,se gândi el mohorât.

-Iubito.Alte lovituri,alte trosnete.Melinda îi arunca hainele pe jos.Scotea sertarele și le răsturna conținutul pe podea suspinând de zor.

-Evan,Evan,șopti ea,cum mi-ai putut face așa ceva? Afară,Evan bătut în ușa.

-Melinda,te rog!

-Scuză-mă,e vorba de un caz de urgență? întrebă Bluto Uriașul trecând prin apropiere.Pot scoate ușa din țâțâni dacă vrei.

-Nu mă tenta,mormăi Evan.,Shirley,îmbrăcată în ținută completă de prezicătoare,se opri din plimbarea ei de seară.

-O ceartă între îndrăgostiți? întrebă ea zâmbind.Din întâmplare,tocmai am pregătit mai multe sticlute cu elixirul dragostei.

-Și așa sunt angrenate prea multe sentimente aici,răspunse Evan.Scuză-mă,te rog.Fără să se uite,izbi cu pumnul în ușa.Shirley ridică din umeri și trecu mai departe.În dormitor,înconjurată de urmările accesului ei de furie,Melinda privea maimuța mecanică pe care i-o cumpărase Evan.Vlăguită,îi întoarse arcul,

urmărind micile talgere care se pocneau întruna,dând naștere unei melodii pline de veselie,în contratimp cu loviturile stăruitoare ale lui Evan,în ușa rulotei.O antichitate.Poate că și visul ei era antic și lipsit de sens în lumea contemporană.

Poate că Evan și Marvelous aveau dreptate; poate că era oarbă la schimbările pe care trebuia să le facă pentru a supraviețui.Poate că fusese naivă crezând că în inima lui Evan se mai găseau și alte lucruri în afara șirurilor ordonate de cifre și a deciziilor dictate de computer.Sau îndoindu-se că el ar fi putut chiar și numai sugera,ca ea să-i permită unei jigodii ca Marvelous să se apropie de cercul ei!

-Melinda! Dă-mi drumul!Insistențele lui deveneau tot mai zgomotoase:Lacrimile reîncepură să-i șiroiască pe obraji,însă rămase neclintită pe poziție.Cu mâini tremurătoare,se dezbracă de haine aruncându-le peste o grămadă de lenjerie a lui Evan.Distrusă,se trânti pe pat ghemuindu-se și plângând.

Trecu multă vreme până ce Evan renunță.Dar,în cele din urmă,se așternu o liniște tulburată doar de clinchetul clopoțelilor de vânt,de zornăitul lanțurilor elefanților și de câte un suspin ocazional al Melindei care plânse până ce adormi.

Dimineață,Melinda făcu duș și își prepară cafeaua,îi luă câteva minute,ca să recunoască față de sine că spera ca aroma ei să-l aducă,din nou,pe Evan la ușă.Dar el nu veni.În cele din urmă,își agăță degetele în găicile blugilor și porni spre hambar.Trebuiau să stea de vorbă înainte de sosirea lui Marevelous,chiar și numai pentru a discuta răspunderile penale pe care și le-ar atrage dacă ar înfige furca în el...Dar Evan nu era acolo.Se încruntă privind în jos,la Boris,ce zăcea trântit pe două baloturi de fân alăturate,împrejurul lui,pe podea,se aflau împrăștiate albume cu tăieturi din ziare și altele cu fotografii iar,la picioare,o sticlă aproape goală de scotch.

Scotch? Boris? Melinda culese sticla,o mirosi și, chiar în acel moment Boris se frecă la ochi și mormăi:

-Da,Eugeny Milayev.Eu înțeleg.Melinda se încruntă iar.Milayev fusese profesorul de acrobații al lui Boris,din Rusia.Bătrânul nu-l mai menționase de ani întregi.Rusul clipi,o văzu și se ridică în capul oaselor.

-Bună dimineța,șefa Lindy.Melinda îi arată sticla.

-De când ai trecut pe scotch? Și ce caută albumele mele cu tăieturi din ziare în hambar? Boris îi răspunse masându-și tâmplele:

-E scotch pentru tovarășul Evan și vodcă pentru Boris.Întinzându-se în spatele lăzii și al scaunelor,scoase o sticlă de vodcă,pe jumătate plină.Trase o dușcă din ea,sughită și bătu sticla cu palma.

-Mai bine,roști el.Mult mai bine.Capul meu oprește bubuiturile.Eu nu gândesc cu așa ciocănituri pe creier.

-A stat treaz toată noaptea și-ai băut cu Evan? Privi din nou sticla goală de scotch' și făcu ochii mari.

-Ai băut-o singur pe toată? adăugă ea.Boris o amenință cu degetul dojenind-o:

-Tu faci la el să plângă.Dar eu înveselit la el cu multe fotografii de circ.

-Evan...a plâns? întrebă ea cu o voce mică,simțind că-i iau foc obrazii.

-Ceva înainte,mult după scotch.Melinda își umezi buzele; inima îi bătea puternic.,,*Ei bine,atunci suntem chit'*",îi șopti o voce răutăcioasă din mintea ei. Dar,de fapt,îi părea foarte rău.Îi venea greu să-și imagineze un bărbat atât de solid ca Evan plângând.Era...înduioșător.

-Unde e el? Boris își deschise larg brațele.

-Eu nu sunt soție.De ce spus el la mine? Melinda se simți cuprinsă de frică și aruncă priviri cercetătoare împrejur; apoi,clătină din cap când își dădu seama că toate hainele lui se aflau în rulota ei.Grămadă,pe podea.Dacă plecase de-a binelea,nu avusese cum să-și facă bagajul.

Atunci,va fi nevoit să se întoarcă,reflectă ea cu optimism.Va fi nevoit.

Dar orele treceau și el nu apărea.Fără tragere de inimă,Melinda se ocupă de treburile care reprezentau rutina ei zilnică.Dădu o mână de ajutor la scoaterea lui Tot din noroi;croi unul dintre noile costume în stil victorian-un tutu din satin, având forma unui clopot și o pălărie în trei colțuri pentru numărul de balet aerian al trupei spaniole; îl luă pe Timmy și-l aduse la circ.Și pierdu,găsi,apoi pierdu din nou,cheile de la cușca celor doi cimpanzei.Tocmai le căuta-pentru a doua oară-când sosi Marvelous în automobilul lui,Triumph Spitfire,vopsit într-un portocaliu orbitor.Numărul de înmatriculare,de Florida,era fixat de un cadru argintiu,pe care scria: „*Așa de multe femei...atât de puțin timp*”.

„la mai scutește-mă”, se gândi Melinda îndesându-și, cu degete tremurânde, tricoul cu Rolling Stones în biugi.

-Bună, Melinda. Marvelous coborî din mașină făcând mare caz de faptul că lăsa mașina neînchisă și cu geamul deschis.

-Încredere; îi explică el chicotind când văzu că nu-i întoarce zâmbetul.

Bluto și Tony Perraro, unul din membrii trupei de acrobați Frații Perraro, trecură printre ei, cărând o cortină de la începutul secolului, pe care era pictată o casă în flăcări, cortină ce îi obtura vederea lui Marvelous timp de câteva clipe. Melinda profită de prilej să-și aranjeze părul în vreme ce i se roteau nebunește în cap două întrebări: unde era Evan și ce anume ar trebui să-i spună lui Marvelous?

Se gândi că deja se hotărâse să-i spună să-și ia adio de la circul ei. Noaptea trecută, când plânse până ce adormise, fusese sigură că se decisese. Dar, acum, nu mai era atât de sigură. Dacă trebuia să se dea bătută pentru a salva circul, poate că era bine să-i accepte oferta. Of, dar ar fi îngrozitor. El îl va distruge la fel cum ar fi făcut-o Jake dacă ar fi avut destul timp. În vreme ce trecea prin fața ei cărând celălalt capăt al cortinei, Bluto îi aruncă o privire alarmată și o întrebă ritos:

-Ca caută asta aici? Melinda își lăsă ochii în jos așteptându-l să treacă, apoi, și-i ridică, pentru a-i înfrunța pe cei ai vechiului ei adversar.

-Chiar vrei să mergi până la capăt cu tematica asta retro? zise în derâdere Marvelous făcând semn cu degetul peste umăr spre Bluto care se depărta.

Zău, Melinda, nu ți se pare o prostie? Tot ce vei reuși va fi să pierzi și mai mulți bani.

-Încerc să evoc trecutul circuitului, rosti ea fără intonație, întrebându-se de ce avea impresia că trebuia să-i dea explicații.

-Trecut, strâmbă el din nas. Cui îi pasă de trecut? Draga mea, ai face un lucru foarte înțelept dacă mi-ai vinde mie totul și te-ai mărita cu noul maestru de manej.

-Ei bine „noul maestru de manej” este, în același timp, și bancherul doamnei Franklin, trâmbiță vocea lui Evan, surprinzându-i pe amândoi. Purta un costum bleumarin sobru, care-i accentua liniile masculine ale trupului. Radia putere și autoritate, iar Melinda observă că Marvelous reacționează imediat. Zâmbetul lui impertinent păli. Evan se apropie asemeni unui cavaler hotărât să-și apere doamna și se interpușe între cei doi.

-O sfătuiesc să nu faci nici un fel de afaceri cu dumneata, o anunță Evan cu vocea lui profundă și răgușită. Și nici cu partenerul dumitale, adăugă el criptic.

Marvelous păli și mai mult.

-Prin urmare, bănuiesc că e cazul să-ți vezi de drum, încheie el.

-Ai spus că batem palma,îi azvârli Marvelous.Ochii albaștri,electrizanți, înfruntară privirea feroce a acestuia.

-N-am spus așa ceva și o știi prea bine.Dispari,domnule Jordan,sau o să spun tuturor cele aflate azi dimineață despre afacerile dumitale..După cum ai menționat chiar dumneata ieri,zvonurile pot reprezenta un mijloc eficace de a desființa o activitate cu o situație financiară îndoielnică.Marvelous începu să scoată niște sunete nearticulate aruncând scânteii din ochi ca o linie de înaltă tensiune căzută la sol.

-Nu știi nimic,bolborosi el.Evan zâmbi triumfător.

-Păi,hai să vedem:cum e cu cele două împrumuturi cu care ai realizat spectacolul *Imigranți la New York*? Sau cu asociatul dumitale care stă în umbră fără să ia parte la afacere? Aruncându-i o privire Melindei,îi zise:

-Ai avut absolută dreptate,Melinda când ai spus că Marvelous nu este deloc... minunat.

-Ți-o plătesc eu pentru asta,îl amenință Marvelous pe un ton tăios.Evan râse.

-În locul dumitale,m-aș abține.Noi,bancherii,avem filiera noastră de zvonuri.Tot ce-aș avea de făcut ar fi să le povestesc la vreo doi colegi despre dumneata și te vei trezi fără banii de care ai nevoie pentru următorul sezon.

Marvelous păli,se îndreptă cu pași apăsați spre mașină și deschise portiera.

Marcel se afla pe scaunul șoferului.Își trăsesese pe cap,în chip de turban,o pereche de chiloți de ai lui Evan și se delecta mâzgălind volanul și bordul mașinii cu spray-ul negru dat de Melinda Sophiei.Plasticul portocaliu era brăzdat de dâre negre ce păleau spre cenușiu în apropierea compartimentului pentru mănuși.

Marvelous scoase un urllet.Evan chicoti discret și porni să recupereze animalul neascultător.

-Nu,rosti Melinda iute.Nu cu hainele astea frumoase.Alergă spre Marcel,îi smulse spray-ul din mână și îl trase jos din mașină.

-Băiat rău ce ești! strigă ea încercând să-i ardă una la fund.Marcel se ridică și o sărută pe genunchi.

-Răule! îl muștră Melinda pe Marcel smulgându-i chiloții lui Evan din labe.

Cimпанzeul și-i luase de pe cap și începuse să-i sărute cu pasiune.

-Ține,îi spuse ea lui Evan predându-i obiectul de lenjerie.Colțurile gurii ei mici se curbaseră într-un zâmbet care-l molipsi și pe Evan când luă chiloții de la ea și îi împături punându-i sub braț.

-Oh,Doamne,ai văzut ce mutră a făcut? întrebă ea și-izbucniră amândoi în râs.

Marcel țipa și sărea,iar Melinda îl luă în brațe.

-N-ar trebui să te recompensez după ce ai făcut o prostie,reuși ea să spună

printre hohotele dezlănțuite de râs,dar,la dracu' cu toate.Încă răsând,îi trânti o sărutare zgomotoasă pe buzele lui curate.Cimpanzeul îi înlănțui gâtul cu labele răspunzându-i cu aceeași monedă.

-Hei,pot să iau și eu parte la acțiune? întrebă Evan înconjurându-i talia Melindei cu un braț.

-Cavalerul meu viteaz,spuse ea suspinând.Ai venit chiar la țănc.

Buzele lui le zdrobiră pe ale Melindei și o strânse cu putere,dar Marcel scoase un urlat de gelozie și îl împinse.Melinda chicoti.

-Hai să-l ducem înapoi,în cușcă.Tare aş vrea să știu cum a ieșit de acolo.

Îl băgară în cușcă și tot atunci dezlegă și Melinda misterul cheilor dispărute.Îi căzuseră când hrănise cimpanzeii și unul din ei le găsisse.Marceau încerca să le ascundă de ea ținându-le cu înverșunare în palma piciorului.Melinda,însă,îl ademini cu un biscuit crocant și cimpanzeul i le înapoie.

-În fine,zise ea privind peste umăr și surprinzându-l pe Evan ce încerca să mascheze un căscat.

-N-am mai ajuns în pat,îi mărturisi el luând-o de braț și ducând-o spre rulotă.

Melinda se opri și îl privi.

-De ce? întrebă ea.Evan nu-i răspunse;o conduse doar în rulotă și închise ușa.

Zgomotul din exterior se auzea mult diminuat și,în liniștea din încăpere,Melinda își auzi bătăile inimii așteptându-i răspunsul.Însă Evan rămase tăcut.O fixa cu ochii lui minunați cercetând-o cu atenție,de parcă atunci o vedea pentru prima oară.Intensitatea privirii lui aproape că o ardea făcând-o să se miște agitată și să rostească pe neașteptate:

-De ce te-ai răzgândit în privința ofertei lui Marvelous? Și despre ce vorbeai cu el?

-Din două motive,spuse el ridicându-i părul în mâini și lăsându-l să i se reverse pe umeri.Motivul numărul unu: ieri și azi am făcut niște mici săpături.

Zâmbind strâmb,rectifică:

-De fapt,am făcut o mulțime de săpături.Am stat într-un birou de la bancă încă din zori dând telefoane și apăsând tastele computerului.Am descoperit că are un partener secret,care îi pune la dispoziție banii necesari „salvării” tale.

Marvelous n-o duce chiar așa grozav.N-avea nici măcar suficienți bani ca să-și salveze bordul mașinii din ghearele Prințului Kong.Deși zâmbi la auzul glumei,Melinda era încă nedumerită.

-Atunci,cine avea banii? Evan își răsuci pe deget,ca un inel,o șuviță din părul el privind-o în lumina soarelui.

-Vechea ta cunoștință,Jake,spuse el.

-Nu! exclamă Melinda și ochii ei,de culoarea chihlimbarului,prinseră să arunce scânteii.

-Da.Știam că n-ai putea îndura să ai iar de-a face cu tipul ăla?

-Ai avut dreptate,roști ea cuprinzându-l cu brațele pe după gât.Evan,eu...Îmi pare foarte rău.Ieri,pur și simplu,m-am pierdut cu firea.Bărbatul o sărută.

-Știu.Și mie îmi pare rău.Noaptea trecută a fost un iad pentru mine știind ce simțeau.Dar eu sunt bancher.Trebuie să iau în considerare toate alternativele.Și acceptarea ofertei lui Marvelous era una dintre ele.

-Am văzut sticla de scotch din hambar,zise ea amintindu-și că Boris îi spusese că Evan plânsese.El făcu o grimasă.

-Mi-am limpezit capul cu cafea.N-a fost prea plăcut.Vocea ei luă un ton seducător și începu să i se unduiască în brațe asemeni Doamnei Șarpe,contor-sionistă.

-Ai trecut prin atâtea din cauza mea,domnule Kessel.Dă-mi voie să mă revanșez.Privirile lui se aprinseră,apoi,reveniră la normal.

-Mi-ar plăcea,iubito,dar nu cred că sunt în stare de ceva.Sunt epuizat.Și mai am și câteva corvezi de făcut.Mai e niște fân de pus la uscat,i-am promis Katyei Martinova că am s-o ajut să se descurce cu cămila,și...

-În privința corvezilor,șefa spune că mai pot aștepta,șopti ea trecându-și limba în susul gâtului lui și ridicându-se pe vârfuri,pentru a-i ajunge sub bărbie.Dar șefa nu poate aștepta,adăugă ea.

-Măcar,lasă-mă să fac un duș,roști el gemând de plăcere.

-Hai să-l facem împreună,propuse Melinda punându-și mâna pe catarama curelei lui.Evan îi zâmbi.

-Melinda,ești plină de surprize încântătoare.Nu știu cum am putut trăi înainte de a te cunoaște.Cuvintele lui o mișcară până în adâncul sufletului și,în vreme ce-i cerceta fața colțuroasă,ochii ei luară culoarea aurului topit.

-Vorbești serios,Evan? șopti ea.

-Da.Bărbatul se aplecă și îi trase tricoul peste cap.Începu să-i dezmierde sânii prin dantela fină a sutienului și suspinul lui fu o muzică dulce pentru urechile Melindei.

-Atunci,lasă-mă să te încânt,murmură ea ducându-și mâna la spate ca să descheie fragila piesă de lenjerie.În același timp,Evan îi desfăcu blugii,coborându-i pe picioare.Când se ghemui pentru a-i trage până jos,ajunse cu fața la nivelul slipului bleu,diafan,pe care-l purta Melinda.Agățându-l cu degetele de laterale îl coborî și pe acesta,apoi îi depărta coapsele inspirându-i mireasma seducătoare.

-Oh,Doamne,gemu Melinda aplecându-se și îngropându-și mâinile în părul lui. Era moale și des,un adevărat covor de plăcere senzuală pentru degetele ei sensibile.

-Evan,oh,Evan!Bărbatul îi cuprinse în palme fesele tari depărtându-le ușor și căutând cu degetele cel mai tainic loc al trupului ei.Adâncurile acestuia începură să zvâcnească în ritm tot mai alert.Melinda prinse să se balanseze urmând cadența pulsațiilor,iar Evan își continuă neabătut dulcea tortură.

-Evan,te rog,îl imploră ea respirând spasmodic,dar el se ridică pe neașteptate și începu să se dezbrace.

-Dușul,rosti el și,complet gol,o conduse în cabina acestuia.

-Mă înnebunești,făcu ea țuguindu-și buzele îmbufnată.Evan rânji.

-Exact asta și vreau.Doamnă,asta va fi cea mai lungă seducere din istoria vestitului Circ Retro Franklin.

-Evan,asta s-a întâmplat deja,zise Melinda roșind.Cum el nu părea să înțeleagă,îi strânse mâna ușor.

-Deja...m-ai sedus pentru multă vreme.

-Da? Bine,rosti Evan și ea observă că era mulțumit.Melinda se întinse după săpun însă el fu mai rapid.Ținându-l sub apa ce curgea în cabina strâmtă,o lipi cu spatele de faianța rece și începu să-i săpunească sânii.

-Lasă-mă să te fac eu pe tine,spuse Melinda cu o voce joasă și răgușită.

Prin vene îi curgea un fluid leneș și dens,de pură plăcere.Însă el zâmbi număr și continuă s-o săpunească peste tot,făcând cercuri largi pe pânțele ei și altele,mai mici,pe coapse.Tot corpul Melindei cânta.Palmele lui moi și alunecoase îi explorau fiecare centimetru al pielii.Când se mișca,jetul de stropi calzi ricoșa de pe corpul lui,pe umerii și pieptul ei.Mâinile lui Evan se mișcau în sus și în jos,'în cercuri repetate și,apoi,înăuntru...

-Evan,șopti ea în cele din urmă,te rog,pentru numele lui Dumnezeu.

Bărbatul încetă să-i mai tortureze trupul și îi spală părul.O șamponă cu îndemânare și îi masă pielea capului în timp ce carnea ei tânjea după a lui.Își aruncă privirea în jos,spre bărbăția lui,al cărei păr sârmos era împânzit cu mici balonașe de săpun și începuse să-l atingă cu degetele.

-Înapoi,femeie,ordonă el.O să-ți intre săpun în ochi.

Dar Melinda nu-l ascultă și,când el reuși să-i clătească tot șamponul din păr,era la fel de pregătit ca și ea.Evan închise robinetul cu degete tremurânde,o înfășură într-un prosop și o duse în brațe în dormitor,lăsând dăre de apă în urmă.

Actul iubirii lor fu complet diferit de toate celelalte.Evan o posedă cu o forță și o înfrigurare de care ea nu știuse că era capabil.Se dezlănțuise ca un sălbatic,

literalmente devastându-i trupul cu loviturile fulgerătoare care se repetau la nesfârșit. Melinda se lipi de Evan amețită în vreme ce el pulsa deasupra ei, în ea... În final, ea atinse zenitul, plutind sau zburând, iar sufletul i se împrăștie printre sori și stele în acel unic moment de extaz pur, când se simți total consumată de dragoste.

Îl iubea! Îl iubea cu adevărat! Ajungând la climax în brațele lui, simțindu-i răsuflarea fierbinte pe frunte, Melinda permise forței sentimentelor ei s-o copleșească asemeni unui val uriaș. Apoi, îl auzi strigându-i numele iar și iar și devenind rigid în brațele ei. Trupul i se convulsiona, apoi, se înmuie și se prăbuși cu fața pe perna pe care-și sprijinea Melinda capul. Nici unul dintre ei nu vorbi.

Melinda îl ținu în brațe savurându-i greutatea, umplându-și plămânii cu aroma de săpun a trupului lui, combinată cu mireasma atât de pământească a clipelor de dragoste, îi simțea părul ud lângă obraz și îi inhală mirosul curat și tulburător.

Corpul lui încă mai era înfierbântat, de parcă se agăța de amintirea extazului împărțit reacționând la aceasta., „*il iubesc*”, se gândi ea și închise ploapele în calea unui șuvoi de lacrimi care vorbeau atât despre bucuria, cât și despre suferința ei. Pentru că el avea să plece în curând.

-Am stat toată noaptea cu Boris, spuse Evan cu glasul înăbușit de pernă. Mi-a arătat albumele tale cu tăieturi din ziare.

-Știu, rosti ea ștergându-și lacrimile. Mi-a spus.

-Ți-a spus despre ce am vorbit? întrebă el ridicându-se într-un cot și rostogolindu-se de pe ea. Pierzând contactul cu trupul lui, Melinda simți și mai acut tristețea și se întinse să-l prindă de mână.

-Nu chiar, recunosc eu ea. Evan îi zâmbi și o strânse de mână.

-Am vorbit despre timpurile când Boris era acrobat. Habar n-am avut despre asta.

-Și-a rupt brațul, spuse Melinda mângâindu-i dosul palmei lui puternice cu vârful degetului mare.

-Da, dar oasele rupte se vindeca. De ce nu a mai revenit la vechea ocupație când s-a făcut bine?

-Presupun că și-a pierdut curajul, zise ea după câteva clipe de gândire.

Deseori, se întrebase același lucru.

-Oricare ar fi motivul, de asta bea. Dar mi-a spus că, probabil, ar muri dacă n-ar lucra pentru tine. Zicea că, „*nu e bine fără circ*”.

-Așa e, vorbi Melinda fără vlagă. Nu e bine.

-Ești cu adevărat o persoană care trăiește și respiră prin intermediul cercului, murmură Evan jucându-se cu o şuviță din părul ei. O ridică la buze și o sărută adăugând:

-El e toată viața ta.

-Da.

-Melinda,îți spun sincer că n-am înțeles lucrul ăsta până ce n-am stat la palavre cu Boris noaptea trecută.Ăsta a fost ce de-al doilea motiv pentru care i-am făcut vânt lui Marvelous.Ea chicoti încet.

-Văd că începi să prinzi jargonul nostru.

-Da,dar vorbesc serios,iubito.Și îmi pare nespus de rău că ți-am sugerat să-i vinzi ticălosului acela o parte din visul tău.O cuprinse cu un braț pe după umeri și începu să-i mângâie sfârcurile cu atingeri ușoare,ca de fulg.

-Vom reuși,iubito.Îți promit.Noi? Melinda simți un fior pe șira spinării.Oare acel „noi” însemna el și ea? împreună?

„Ușor,Melinda,se atenționa ea.*La fel de bine ar putea să însemne el și banca lui.*”

-Crezi că ar trebui să mergem după împrumuturi și la alte bănci? Întrăbă ea.Dacă numești sigur că pot obține banii de la Banca Populară a Floridei,poate că a venit timpul să căutăm în altă parte.Acum,că mă aflu într-o situație ceva mai bună,poate că unele bănci care m-au refuzat s-ar putea răzgândi.

-Nu,nu face asta.Sunt mai optimist ca niciodată,îi spuse el.Am verificat câteva lucruri când am fost la bancă.

-Ce lucruri? întrebă ea încercând să se ridice.Evan o opri.

-Nu vreau să-ți spun nimic până nu sunt sigur.Nu uita,încă mai sunt un bancher rațional și conservator.Încă mai era bancher.Nu un om din lumea circului.

-Acum se poate spune că ești un novice în circ,murmucă ea încercând să-și ascundă tristețea.El o sărută.

-În clipa asta,mă simt mai degrabă ca un rege.

-Evan,rosti ea atingându-i umărul.Evân,o să duc dorul...în ușa se auzi o lovitură puternică,urmată debitele mai repezi și la fel de tari.

-Unchiule Evan! țipă Timmy afară.Unchiule Evan!

-Sfinte Dumezeule.Timmy? strigă Evan.

-Unchiule Evan!Bătăile în ușa deveniră frenetice.

-Vin.Evan sări din pat,se duse repede spre comodă,își văzu hainele răspândite pe podea și se uită la Melinda.Pe urmă,își trase un șort pe el,alergă la ușa și deschise.Timmy stătea în fața lui cu un cățel în brațe.Acesta îl lingea pe băiețel oriunde putea ajunge.Brațele,cămașa și degetele deveniseră ținte ușoare pentru limba mică și roz.

-Mi l-a dat Mama Schmidt! țipă el.Pot să-l țin aici? Evan îi zâmbi nepotului său aruncându-i,în același timp,o privire năucită.

-De unde ai știut că sunt aici? întrebă el.Melinda ciuli urechile.Și ea ar fi vrut să afle.

-Simplu,spuse Timmy fără ocolișuri.Rulota se zgâlțâia.Evan rămase cu gura căscată.În dormitor,Melinda se trânti pe saltea și își acoperi fața cu o,pernă.

-Îți mai aduci aminte când eram mic și am venit să te văd în Miami? continuă Timmy.Îți amintești când am mers la *Războiul Stelelor* cu tine și cu doamna aceea franțuzoaică și eu m-am dus la culcare după ce am mâncat înghețată? Ei,mai târziu m-am trezit pentru că patul tău făcea mult zgomot.Nu sunt chiar așa de prost,încheie băiatul mângâind și alintând cățelul..

-Nu,nu ești,răspunse Evan suflându-și părul de pe frunte.Timmy zâmbi.

-Deci,pot să-mi țin cățelul aici? Știu că mami nu mi-ar da voie să-l țin în casă. Coborându-și vocea,adăugă:

-Dar tati mi-ar da voie.Din dormitor,Melinda strigă:

-Desigur,Sherlock.

-Cine e Sherlock? întrebă Timmy radiind.Sunt doar eu,Timmy.Mulțumesc.

Acestea fiind zise,se întoarse și coborî în goană scările,ținând în brațe cățelul care lătra și se zvârcolea.Evan își frecă pieptul dezgolit și se întoarse în dormitor.Când se așeză pe marginea patului,Melinda îl privi cu reproș.

-Paturi zgomotoase.Evan,desfrânatule,îl acuză ea în zeflema.

Bărbatul își lăsă capul în jos și se gârbovi cu mâinile atârdate între genunchi.

-Îmi pare rău,Melinda.Știu că ți-ai închipuit că sunt virgin,dar...

-Bunuri folosite,rosti ea cu tristețe.Evan se întinse și-i acoperi un sân cu palma,iar ochii lui se aprinseră când o surprinse icnind.

-Bine folosite,nu ești de acord? zise el pe un ton insinuant.

-Ba da,sunt? murmură Melinda sărutându-l zgomotos.

CAPITOLUL 10

O săptămână mai târziu,Evan apăru în ușa rulotei și flutură lista de redresare a cercului Franklin spre Melinda care-și făcea rondul de seară.Era îmbrăcată în chimono și șlapi,iar părul îi era strâns în creștet.Afară se făcuse frig și cerul se înnora promițând o ploaie mocănească.Când o strigase Evan,tocmai își strângea veșmântul mai tare,pe ea.

-Am terminat,șefa Lindy.Tocmai am tăiat de pe listă punctul cu tipărirea litografiilor.Melinda se opri în loc.

-Afișele sunt ultimul punct de pe listă,spuse ea încet plimbându-și degetele pe una dintre mânecile lungi și mătăsoase ale chimonoului.

-Exact.

Se vedea clar că era emoționat,mândru și satisfăcut dar,pe lângă toate astea,ea simțea și multe alte lucruri.Din mai multe puncte de vedere,acesta era începutul sfârșitului.Sfârșitul temerilor constante și agonizante în privința viitorului cercului ei și sfârșitul legăturii lor.Un sfârșit și un început.

Răgetul lui Rex reverberă prin aer; la depărtare,în rulota familiei Zamboni,se auzea zgomotul unei dispute aprinse.

În vreme ce-l privea,Melinda se simți copleșită de nevoia de a-l îmbrățișa și de a-l ține lângă ea cât mai mult cu putință.Evan,Evan al ei stând acolo așa de mândru cu blugii care i se mulau pe coapsele și gamba lungi și cu cămașa care i se întindea peste piept,închise ochii memorând atât clipa cât și felul cum arăta el.Apoi,alergă spre el cu ochii plini de lacrimi.Pe lângă ea,treceau în fugă diferite imagini.Căruțele pictate care aveau să transporte materialele cercului; Bluto și Kookoo care își disputau un clește patent;Boris,ce avea o discuție animată cu Barnum,cămila,în vreme ce trăgea din greu animalul spre hambar.

Nina,cea cu dinții scoși în afară,care se ocupa de concesiuni și care purta un tricou imprimat cu cuvintele „*Nu sunt soția lui Tom Selleck*”.Niciodată nu va mai fi cercul ei un loc atât de fericit.Iluziile Melindei fuseseră sfărâmate...sau urmau să fie,de îndată cu Evan pleca.Trebuie să-i distrugă visul,pentru a i-l salva.Evan coborî sărind treptele și o prinse în brațe rotind-o în aer.Totul prinse a se învârti în fața ochilor ei într-un curcubeu de culori spălate de lacrimi.Evan se opri și își îngropă fața,râzând,în curbura gâtului Melindei.

-Am reușit!

-Da,răspunse ea amorțită.Bărbatul se încruntă și îi ridică fața spre el.Degetele lui erau calde și,ici colo,locul pielii catifelate fusese luat de bătăături.Iar amintirile altor clipe,în care muncise alături de el,o făcură să-și aplece capul și să-i sărute palma.Evan îi zâmbi cu blândețe.

-E o zi mare,zise el de parcă ar fi presupus că acesta era motivul reacției ei la aflarea noutăților.Acum ești pe drumul cel bun,hoinaro.

-Da,șopti ea încercând să se binedispună.Foarte curând această hoinară își va împacheta cuibul și își va lua zborul.El o îmbrățișă.

-Și va avea cel mai bun sezon.

-Da.Oare lui nu-i păsa deloc de faptul că o părăsea în curând? Nu suferea și el-măcar puțin? În noaptea aceea,când făcură dragoste,se agăță de el cu disperare.Știa că va fi nevoit să plece; știuse asta de la început însă momentul despărțirii păruse atât de îndepărtat...Acum,în'câteva zile în loc de săptămâni,va ieși din viața ei.Și se va întoarce la Miami să-și zgâlțâie patul,reflectă ea posomorâtă când,satisfăcut,Evan îi dădu o ultimă sărutare pe obraz înainte de a adormi.

Melinda nu reuși să adoarmă. Toată noaptea se răsuci și se zvârcoli și, doar când prima geană de lumină viorie a zorilor sclipi în cristalul și prismele înșirate în fața ferestrelor, închise ochii și ațipi. În cele din urmă, absența lui din pat fu cea care o trezi. Se rostogolise să-l cuprindă în brațe însă el nu se mai afla acolo.

Încruntându-se, deschise ochii și văzu lumina soarelui ce se revărsa în încăpere.

Evan lăsase un bilet în care scria că se duce la Osprey cu niște treburi. Melinda împături biletul suspinând și gândindu-se că asta era un fel de repetiție cu costume a momentului când el nu se va mai întoarce după un scurt drum la oraș; când nu va mai reveni deloc.

Îmbrăcându-se repede, o ajută pe Mama să antreneze poneii în vreme ce Guido cânta la orgă „*Dragostea face pământul să se învârtească*”. DeeDee și Bobbi trecură pe acolo valsând împreună, aruncând bezele și suspinând: „*Ah, iubirea! Iubirea!*” Guido le aruncă o privire feroasă și continuă să cânte cu un aer demn.

O oră mai târziu, aveau surpriza s-o vadă pe sora lui Evan, Paula, sosind într-un *Mercedes* argintiu. Timmy, aflat pe bancheta din spate, coborî geamul fluturându-și mâinile în timp ce mașina frâna.

-Șefa Lindy! țipă el încântat. O să locuiesc cu tăticul meu.

Paula coborî din mașină și înclină capul spre Melinda, cu un gest regal.

-Unde e fratele meu? strigă ea peste vaietele orgii.

-S-a dus în oraș, îi răspuse Melinda pe același ton, apoi, fu gata să cadă când Timmy alergă spre ea îmbrățișându-o.

-O să stau cu tăticu! strigă el. Tăticu', tăticu! Melinda o privi întrebător pe Paula..

-Evan m-a convins să fac o încercare, deși nu văd de ce are impresia că Charles poate avea o influență pozitivă asupra lui Timothy.

-Mă duc când se termină școala! anunță Timmy. Tatăl meu locuiește în Georgia.

Melinda zâmbi spre chipul încântat al băiatului.

-Asta-i minunat, Timmy. Noi trecem prin Georgia. Poate vei reuși să vii la un spectacol. Paula pufni pe nări și privi împrejur cutremurându-se. Guido îi făcu, prietenos, semn cu mâna și ea își mută repede privirea. Melinda se gândi că arată la fel cum arătase Evan în prima zi când venise la ei, cu aerul acela posac, și aproape că izbucni în râs. Poate că tot ce-i trebuia Paulei Fairfox era să-și tragă pe ea niște colanți și să facă niște salturi la trapezul zburător. Poate că va crede din nou în basme... dacă crezuse vreodată.

-A fost foarte nerăbdător să-i povestească lui Evan despre această...

schimbare, continuă Paula. Dumnezeuule, există pe aici un loc unde putem merge și unde nu vom fi nevoiți să țipăm? Înainte ca Melinda să poată propune rulota, Paula ridică din umeri și vorbi mai departe:

-Ei,dacă Evan nu-i aici,am să-l las pe Timmy să-i dea veștile bune.

Înclinând scurt din cap,se îndreptă spre refugiul mașinii ei,se urcă la volan și o luă din loc.

-Vreau să-i spun lui Mama.Depunând un sărut umed pe obrazul Melindei, Timmy o rupse la fugă spre rulota ramiliei Zamboni.Melinda zâmbi în urma lui,dar nostalgia îi umbrea fericirea pe care o simțea pentru el.Aducea foarte mult cu Evan.Orice copil al lui Evan i-ar semăna foarte mult-avea trăsături foarte pronunțate-numai unghiuri și plane.Și ochii aceia.Copilul lui ar fi minunat.Își trecu o mână prin păr și seduse în rulotă descoperind că suna telefonul.Nu-l auzise din cauză orgii.Grăbindu-se spre birou,apucă receptorul și rosti:-Alo?

-Doamnă Franklin? Nu știu dacă îți amintești de mine.Sunt Helen Wordsworth. Melinda zâmbi în telefon.

-Firește că îmi aduc aminte.Dumneata ești cea care mi-a ținut partea la *Banca Populară a Floridei*.Îmi pare bine să te aud.La celălalt capăt al firului se auzi un oftat adânc.

-Ei bine,e drăguț din partea dumintale să spui așa ceva,dar având în vedere circumstanțele,știu că nu poate și adevărat.

-Aă...circumstanțele? Melinda aruncă o privire exasperată prin fereastră spre locul unde Guido îi dădea înainte.Nu era prea sigură că auzea tdt ce-i spunea Helen.

-În legătură cu împrumutul,continuă aceasta.Tocmai am citit raportul domnului Kessel.Îmi pare rău însă a dat un aviz nefavorabil.Am crezut că,stând la fața locului atâta timp...Ascultă,te-ai gândit să încerci iar la *Banca de Vest a Floridei*? Se pare că au acum un surplus de lichidități și...

Melinda nu mai auzi și restul.Camera prinse a se învârti și urechile îi fură asurzite de un urlat pe care îl recunoscuse,în cele din urmă,ca fiind sângele ce-i alerga prin corp.La depărtare,îl auzea pe Guido cântând.Ce ironie,se gândi ea buimăcită.Dragostea care face pământul să se învârtească...ce prostie!

Guido mai cântă opt măsuri întregi înainte ca Helen să spună:

-Alo? Alo?

-El...când a trimis raportul? întrebă Melinda simțind că i se înmoaie genunchii. Se prăbuși pe scaun ignorând mieunatul de protest al Cleopatrei și încercă să înghită în sec.

-L-am primit săptămâna trecută.Doamnă Franklin,cred că ți-a spus el însuși,nu-i așa? A spus că deja te-a informat și că ai fost de acord cu hotărârea lui.

-El...a recomandat să nu-mi fie acordat împrumutul?

Buzele îi erau amortite.Își atinse fața și observă că și aceasta era la fel.Mai târziu,reflectă ea.Mai târziu voi face criză de nervi.

-Da.Of,Doamne,deci eu am fost norocoasa care ți-a dat veștile proaste,spuse Hellen râzând cu nervozitate.Doamnă Franklin,am fost complet lipsită de tact.Te rog să accepți cele mai profunde...

-Nu face nimic,răspunse Melinda și-i închise telefonul în nas.

O trădare.De ce? De ce? Izbucni în lacrimi,apoi în suspine și în final,în bocete amare.Dar pe măsură că umbrele se alungeau și Guido se plictisi de orgă, disperarea ei făcu loc furiei.Lua-l-ar dracu! se gândi ea încleștându-și pumnii.

Fire-ar al dracului să fie!

-Ar fi trebuit să-mi folosesc furca atunci când am avut ocazia,bombăni ea stropindu-și fața umflată cu apă rece.Apoi,ieși afară să-l caute pe Evan.

Fusese plecat toată ziua.Toți angajații circului sosiseră și tabăra zumzăia de emoția de a porni iar la drum.În timp ce-și croia drum printre ei,Melinda își mușcă degetul pentru a se împiedica să plângă.Clovnii își reparau pompa lor de incendii miniaturală; cei doi Schmidt își îmbăiau câinii chihuahua.Toate chipurile familiare se aflau acolo zâmbind și făcându-i semn șefei Lindy.

Se agăță de balansiera gemenelor DuBois și se șterse la ochi.Probabil că acesta era ultimul sezon al lui Franklin-dacă urmau să-i ajungă banii-iar ea nu putea împiedica desființarea propriului circ.

-Dacă nu l-aș fi ascultat,murmură ea.Dacă nu l-ar fi ascultat,ar mai fi încercat iar la alte bănci sau cel puțin și-ar fi avertizat angajații că-i așteptau vremuri grele.Dar Evan continuase s-o asigure că va avea ea grijă de toate.

-Așa se întâmplă când te bazezi pe cineva,zise ea și ochii ei,ce nu vedeau nimic, priveau drept prin Gypsy King care-i spăla dinții lui Rex.

Melinda închise pleoapele.Balansiera se legănă sub greutatea ei.Brusc,deschise ochii.Nu-i mai rămânea decât o singură alternativă,oricât de jalnică părea.

Consumată de furie,aruncă toate registrele contabile în camioneta roșie.Apoi,își puse rochia neagră de catifea și își perie părul până începu să-i strălucească în valuri,pe spate.

-Tu mergi undeva? o întrebă Boris când deschise portiera dinspre volan.

-Da.Mă duc în oraș câteva ceasuri,minți ea.

-Ah,tu cauți pe Evan? Eu am nevoie de el pentru o ședință cu vodca,zise Boris făcându-i cu ochiul.Melinda ezită.De fapt plănuia să meargă în Sarasota,să-l caute pe Marvelous și să-i spună că-i accepta oferta de parteneriat.Cel puțin atunci; oamenii ei vor avea siguranța zilei de mâine.Dar nu le va conveni; nu le va plăcea câtuși de puțin.Totuși n-avea chef ca Boris s-o determine să renunțe.

-Dacă se întoarce înaintea mea, te rog, spune-i că știu de Helen și că nu-l voi ierta niciodată, rosti ea privind aiurea pentru a-și ascunde suferința de Boris.

Acesta îi puse o mână pe braț.

-Altă femeie? întrebă el manifestând îndoială. Dar el iubește pe tine!

-Ba nu, răspunse Melinda băgând cheia, cu putere, în contact. Nu m-a iubit niciodată. Spune-i doar atât. Boris îi scutură brațul.

-Șefa Lindy, mai mare greșală. Eu Boris, știu precis!

Melinda inspiră adânc și porni motorul.

-Ai dreptate, Boris. Mare greșală.

-Dar, șefa...

-Mai târziu, mârâi ea. Boris, lasă-mă să plec acum. Te rog, doar, să-i spui ce ți-am zis.

-Da, eu spun, replică el privind-o cu atenție.

-Și păstrează-mi niște vodcă. La întoarcere, o să am nevoie de ea.

Boris se îndepărtă de camionetă și Melinda porni dorindu-și s-o oprească cineva sau ceva din drum. Se simțea de parcă era pe cale să facă un pact cu diavolul însuși. Apoi, se îndreptă în scaun gândindu-se că îl făcuse deja.

Camioneta se târî pe drumul nisipos cu ducea spre autostradă. Apăsă pe accelerație și mașina începu să capete viteză. Deși n-avea nici un chef o să dea ochii cu Marvelous, era nerăbdătoare să termine o dată cu toată povestea.

Apoi, se întâmplă. Cauciucul din față pocni, iar camioneta o luă clătinându-se la dreapta și se opri într-un șanț de pe marginea drumului.

În același moment, înaltul cerului se despică și începu să plouă.

-La dracu'! strigă ea lovind volanul cu pumnii. La dracu'! Sări jos prin partea mai ridicată a camionetei și merse, adusă de spinare, prin ploaia torențială, să vadă ce s-a întâmplat.

-Oh, Evan, mârâi ea. Dacă ar fi trecut „*ai grijă de mașina ta*”, pe lista de redresare, asta nu s-ar fi întâmplat. Cauciucurile ei erau șterse. De fapt, erau atât de uzate, încât modelul anvelopei devenise concav. Aproape că-și putea vedea imaginea în cauciucul neted și ud.

-Of, la naiba! exclamă Melinda. Rochia de catifea atârna pe ea, părul i se lipise de cap și, până la tabără, era mult de mers pe jos. Însă drumul până la autostradă era mult mai scurt și, zece minute mai târziu, Melinda se afla pe marginea șoselei încercând să oprească o mașină sau un camion. Dar vremea cavalerismului apusese. Nu opri nimeni. Cu excepția lui Evan care venea dispre Osprey. Cu o expresie de consternare pe față, acesta trase *Jaguar-ul* pe marginea drumului, sări afară din el și o cuprinse în brațe.

-Sfinte Dumnezeule,Melinda! Ce s-a întâmplat? Ea se trase înapoi cu inima strânsă la vederea îngrijorării de pe chipul lui.”Nu-ți pasă ce mi s-a întâmplat!” ar fi vrut ea să țipe.”Nu ți-a păsat niciodată.”Ploaia continua să cadă în rafale și zgomotul pe care îl făcea pe asfalt înăbuși pocnetul palmei ei pe obrazul bărbatului.

-Melinda!Evan fu atât de uluit încât îi dădu drumul.Melinda alergă spre mașina lui,se strecură la volan și porni în trombă.

-Melinda! strigă el ținându-se de falcă.Melinda!Dar ea alerga pe autostradă practic depășind viteza sunetului în încercare de a pune cât mai multă distanță între inima ei și Evan.

Iarna fusese mai umedă decât în mod obișnuit.În urma unei alunecări de teren, autostrada fusese blocată și apăruse un indicator de ocolire.

Doar cu câteva săptămâni în urmă merseseră împreună în Sarasota,își aminti Melinda părăsind autostrada în vreme ce picăturile de ploaie i se reflectau în obraji,în cele două pârlăiașe gemene de lacrimi.Cu săptămâni în urmă,el îi împărțisese visul,râseseră și se sărutaseră.Și se certaseră,își aminti ea.Chiar și atunci,avuseseră țeluri opuse.De ce nu avusesse harul previziunii ca să-și dea seama ce urma să se întâmple? Coti din nou trecând pe lângă o pădurice de pini.Apoi,deodată,realiză că se pierduse.Ocolirea o dezorientase.În starea ei de agitație,nu dăduse atenție șerpuirilor și cotiturilor drumurilor secundare.

-Proasto! se muștră ea.... Nu erau chiar atât de multe șosele spre oraș.

Drumul până la Sarasota se asemena cu spălatul elefanților-o dată ce-l făceai,știai cum să-l repeți.

-Chiar și Evan poate spăla un elefant,bombăni ea apăsând pe frână.

Jaguar-ul hurui și încetini.Se gândi un moment revăzând în minte drumul parcurs și începu să dea înapoi.Apoi,privi în oglinda retrovizoare și scrâșni din dinți văzându-l pe Evan care oprea lângă *Jaguar* în zgomot de frâne,aflându-se în mașina break a trupei de la Chevalier.Până să aibă ea prezența de spirit să încuie portiera,Evan apucase deja mânerul acesteia deschizând-o.

-Fire-ar să fie,ce te-a apucat? o întrebă.Ploaia se revărsa peste ei îndepărtându-i părul de pe fruntea lată.Ochii lui aveau o culoare plumburie,asemănătoare cu a cerului și deasupra sprâncenelor păreau să se rostogolească nori de furtună.Melinda se trezi că se face mică în fața lui,a furiei lui violente și a privirii încruntate ce o intimidă.Apoi,își reaminti ce făcuse Evan și propria mânie îi dădu curaj să-l înfrunte.Coborând din *Jaguar*,îl împinse cu degetul în piept făcându-l să se retragă.

-Cum ai fost în stare să-mi faci una ca asta? urlă ea.M-ai sabotat!

Evan rămase cu gura căscată.

-Eu? întrebă el.Nu eu te-am lăsat eșuată în șanț.

-Ceea ce ai făcut tu a fost și mai rău și o știi prea bine,Evan Kessel.

Îl împunse iar cu degetul și el se retrase din nou.Melinda observă pentru prima oară că era îmbrăcat într-unul dintre costumele lui elegante și costisitoare din care,acum,picura apă din belșug.Arăta de parcă se bălăcise în iazul elefanților.

-Și ce am făcut,mă rog? Ce? o întrebă el și Melinda se cutremură de furie.

-Nu mai nega! Mi-a telefonat Helen.Slavă cerului sau probabil aș mai fi și acum leșinată după tine considerându-te cavalerul meu salvator,în armură strălucitoare!

-Helen...Vocea lui se pierdu și un zâmbet slab,de înțelegere,prinse a-i îndulci trăsăturile în timp ce ridica mâinile.

-Iubito,ascută-mă.Pot să-ți explic totul.

-Naiba să te ia,Etan! Sunt sătulă de explicațiile tale!,M-am săturat de nimicurile tale!

-Dar,Melinda...

-Să nu îndrăznești nici măcar să-mi mai spui ceva,șuieră ea strecurându-se-iar la volanul *Jaguar-ului*.Nici măcar să nu mai suflă în direcția mea,adăugă pornind motorul.Evan se întinse după ea însă Melinda trânti portiera,înjurând în șoaptă, alergă în fața mașinii întinzând mâinile în fața lui,parcă pregătindu-se pentru o coliziune.Cum Melinda nu porni mașina spre el,sări pe capotă și bătu în parbriz.

-Oh,Doame,gemu Melinda învinsă.O va ține toată ziua aici dacă nu vorbește cu el.Enervată,opri mașina și întrerupse contactul.Evan îi făcu un semn de pace și merse spre portiera din partea pasagerului.Melinda ridică siguranța,iar Evan se urcă lângă ea.

-Idioată fermecătoare ce ești,rosti el.

-Nu mă face idioată pe mine,zise Melinda aproape scuișând cuvintele.Știi foarte bine că tu ai recomandat băncii să-mi refuze împrumutul.Helen credea că mi-ai spus deja.Și,desigur,a trebuit să...Evan se aplecă spre ea și îi astupă gura cu palma.

-Șșt.Ascultă-mă doar cinci secunde,'bine? Numai cinci secunde și,dacă tot nu vei fi convinsă că am acționat în interesul tău,te las să-ți vezi de drum-în mașina mea,dacă îmi dai voie să remarc.Melinda pufni sub palma lui,apoi,încuviință fără prea mare tragere de inimă.Ochii ei sclipeau ca doi aștri aurii și Evan își retrase mâna cu prudență.

-Ți-am făcut rost de finanțare suplimentară,spuse el și ochii.

Melindei se deschiseră larg.N-ai nevoie să-ți atârne deasupra capului spectrul rambursării unei sume uriașe de bani,asta în cazul în care îți transformi circul într-o instituție nonprofit.

-Cum? Inima ei începu să bată în neștire și se forță să reziste impulsului de a-și arunca brațele de gâtul lui.Pe moment,nu înțelegea ce spunea Evan însă puțin îi păsa.Nu vorbea ca un trădător și asta era tot ce conta.

-Având garanții de la guvern,și de la un...grup de filantropi pe care i-am cultivat, vei porni la drum ca un muzeu istoric itinerant.Lângă Savannah,Georgia,există un teren pe care-l vei folosi drept cantonament pe timpul iernii și unde va exista clădirea permanentă a muzeului pe care-l vei supraveghea în afara sezonului.Așa încât,după cum vezi,te vei descurca foarte bine fără banii de la Banca Populară a Floridei.Am să mă asigur personal de acest lucru..

-Dar mie îmi trebuie banii acum...înghiți în sec încercând să stăvilească valul emoțiilor ce se ridicau în ea în vreme ce Evan trecu peste schimbătorul de viteze și o luă în brațe.Era atât de puternic și atât de cald,încât faptul de a fi în brațele lui era asemănător alunecării într-o baie fierbinte și savurării unui pahar de coniac.

-O să mă ocup personal...repetă el.Apoi,cu privirile încețoșate i se uită drept în ochi și adăugă:

-...asta dacă mă vrei,șefa Lindy.Plănuiam ca banii de care ai nevoie să reprezinte...hm...zestrea mea.Trecură câteva minute bune înainte ca Melinda să-și regăsească vocea.

-Evan?

-O să-mi lichidez posesiunile,îi spuse el studiindu-i chipul.Am deja un agent imobiliar,iar tipul care se ocupă de finanțele mele stă gata să intervină la semnalul meu.Din vânzarea apartamentului meu din Miami vei avea bani mai mult decât suficienți pentru deschiderea sezonului.Iar terenul acela,din Georgia, îmi aparține.Înainte ca Melinda să poată scoate un cuvânt,continuă:

-Timmy va merge să locuiască împreună cu tatăl lui în Savannah.În felul ăsta,nu va trebui să călătorească prea departe,ca să se alăture circului.Melinda își umezi buzele nedorind să facă nimic altceva decât să-i acopere fața cu sărutări însă trebuia să se asigure că l-a auzit corect.Era prea frumos totul pentru a fi adevărat.Prea perfect.Îl va privi și,remarcându-i expresia mulțumită și plină de speranță a feței,simți că ametește.

-Dar ce se va întâmpla cu tine,îl întrebă ea vrând,de fapt,să spună „noi”.

Evan o privi pe sub gene,aranjându-i părul umed în jurul feței.

-Cunoști înțelesul cuvântului „zestre”? Melinda inspiră brusc.

-Tu...tu o să vii cu...dar cum rămâne cu cariera ta de la bancă?

Inima ei o luă razna și își trecu o mână prin părul ud.

Evan o prinse de încheietura mâinii și îi alunecă un diamant imens pe inelar.

-Au existat trei generații Kessel în domeniul financiar,murmură el,și sper că vor exista cel puțin trei la circ.Dar asta e un lucru pe care nu-l pot realiza singur dacă mă înțelegi.

-Oh,Evan!Acum,Melinda îi acoperi fața cu sărutări înconjurându-i gâtul cu brațele,iar Evan începu să râdă și își ascunse fața la pieptul ei.

-Deci,ce spui doamnă Franklin? Vom zbura împreună pe aripile vieții?

-Fără plasă? îl tachina Melina ghemuindu-se lângă el.Sclipirile diamantului ei i se reflectau în ochii albaștri care erau plini de dragoste.O singură lacrimă ezită în colțul ochiului lui drept.

-Firește,dacă ne vom afla numai la trei metri deasupra pământului-unde mă și găsesc în momentul de față.

-Asta...asta se întâmplă cu adevărat,suspină Melinda.Nu-i așa?

Se uită o clipă spre diamant,apoi din nou la Evan.

-Da,iubita mea hoinară.Se întâmplă cu adevărat.

-Uau,murmură ea și,pe urmă,îl sărută lung și apăsător.Se lăsă transportată de frumusețea momentului pierzându-se în undele de plăcere ce porneau de pe buzele și limba lui.În cele din urmă,Melinda se desprinse.

-Hai să mergem acasă și să ne apucăm de treabă,șopti ea.Te rog,sunt atât de fericită,încât trebuie să fac ceva sau o să explodez!Evan îi făcu cu ochiul și lacrima aceea solidară se eliberă în fine de sub stăpânirea de sine tipic masculină alunecându-i pe obraz.

-Nu mi-ai răspuns la întrebare.Melinda,vrei să te măriți cu mine?

-Da,strigă ea.Bineînțeles!Evan îi trăsă cu un deget conturul feței.

-Ia ascultați-o „bineînțeles”.De parcă eu trebuia să știu că e de acord.Ești atât de al naibii de independentă,încât am crezut că te-ai simți insultată dacă te-aș cere în căsătorie.

-Iar eu credeam că de-abia aștepti să te întorci la viața ta liniștită și organizată.

Evan îi sărută încet și plin de respect toate vârfurile degetelor,apoi,îi lipi mâna mică pe obrazul lui.

-Mai avem multe de învățat unul despre celălalt,nu-i așa șefa?

-Avem timp pentru asta o viață întregă,răspunse ea apăsându-și mâna pe obrazul lui.Te iubesc,Evan.Evan își rezemă capul pe umărul ei strângându-i mâna.Ochii i se umeziseră.

-Te iubesc,Melinda.Din toată inima.

-Acasă,șopti ea.Hai să mergem acasă acum.

-Va trebui să ștergem aburul de pe ferestre mai întâi,chicoti el.

Se întoarseră amândoi cu *Jaguar-ul* lui Evan aflându-se la volan și ținându-și mâna,cu un gest posesiv,pe coapsa ei.Melinda își strânse picioarele cu putere, unul lângă celălalt,iar el gemu.

-Șefa,eu nu lucrez în după-amiaza asta,rosti el trăgănat.Eu o să fac dragoste cu femeia mea.

-Tu o să cureți cuștile,îi răspunse ea cu o voce seducătoare.

Când ajunseră în tabără,o interpretare caricaturală și totuși obsesivă a imnului *Sosește mireasa* se năpusti asupra stării eterice de beatitudine în care pluteau.

Toți angajații cercului stăteau aliniați în două șiruri,de-o parte și de alta a drumului și,la apariția *Jaguar-ului*,începură să-și fluture mâinile și să-i ovaționeze.Kookoo și ceilalți clovni înghesuiți în mașina de pompieri,de un roșu strălucitor,acționară sirena și îi escortară spiralând în jurul lor după modele complicate,în vreme ce claxonau luându-se la întrecere cu tunetele.

Râzând,Evan o sărută.

-Viața noastră împreună va fi un adevărat circ,îi șopti el privind-o cu adorație.

Melinda chicoti făcând semn cu mâna membrilor marii ei familii.

-Oh,Evan,va fi cel mai mare spectacol din lume.

-Doamnelor și domnilor! Copii de toate vârstele! Bine ați venit la spectacolul inaugural al celui de al doilea sezon al vestitului Muzeu Itinerant al cercului-Muzeul Franklin.În momentul în care reflectorul se opri asupra lui,maestrul de manej își scoase jobenul.Cortul cel mare răsună de aplauze și el rămase o clipă nemișcat,zâmbind în lumina orbitoare.Orchestra începu să *intoneze Favorita lui Barnum și Bailey*,iar el își repuse pălăria pe cap și pocni din bici pentru a semnala începerea spectacolului.

„*Oh,ce chipeș este,reflectă Melinda așteptându-și rându.E atât de fericit.*”

Apoi,Evan vorbi din nou.

-Veniți cu noi în timp ce vom recrea Parada Banum și Bailey dintr-o altă eră-era Cleopatrei-iar cercul nostru vă va transporta de-a lungul Nilului! De asemenea, vă prezentăm și cea mai nouă stea a cercului nostru,Penny Marie Kessel!

Reflectorul îl părăsi revărsându-și lumina peste lotușii aurii adunați lângă stâlpul central și peste plasele spaniole ce atârnavă asemeni unor vițe; pornind de la înălțimea amețitoare a marelui cort.În vârfulurile acestora,apărură femei îmbrăcate în straie egiptene,sclipitoare.Acestea coborâră executând un balet aerian în vreme ce orchestra intona *Marșul triumfal al lui Cezar*.Reflectorul se mută din

nou, concentrându-se asupra cortinei din spatele cortului. Aflată imediat după aceasta, Melinda, îmbrăcată într-un veșmânt larg, confecționat din lame auriu și purtând pe cap o coroană cu aripi la Theda Bara, strânse cu genunchii gâtul lui Pinky și rosti „Hop!” Pinkey, mișcându-și capul ornat cu pene și nestemate, începu să avanseze încet. Parada începuse.

Melinda călărea pe elefant asemeni unei regine, privind cu dragoste spre bărbatul incredibil de atrăgător îmbrăcat în haina rubinie și pantalonii albi, colanți, ai unui maestru de manej. În brațele ei, un bebeluș micuț și dolofan, înfășurat într-o păturică de mătase, gângurea și zâmbea agitându-și pumnii în aer.

O numiseră Penny deoarece într-o seară, cam cu un an în urmă, Melinda stătea pe marginea arenei zâmbind visătoare în vreme ce le urmărea pe DeeDee și pe Bobbi repetându-și numărul. Evan îi văzuse expresia infatuată și misterioasă, se așezase lângă ea și-i șoptise „Dau un ban...” Așa cum făcea deseori.

Fusese unul dintre cele mai fericite momente ale vieții ei. Încă își mai amintea cum îi luase mâna și și-o pusese pe abdomen șoptindu-i la rândul ei:

-Sunt gânduri de dragoste pentru tine, iubitele. Vom avea un copil.

Acum, legănându-se deasupra bebelușului, DeeDee și Bobbi priveau în jos din înaltul plaselor spaniole și trimiteau bezele plutind și zâmbind asemeni unor ursitoare. Pinky dădu colțul pistei apropiindu-se de public. Melinda o ridică în sus pe Penny și, din muțime, izbucniră aplauze și urale frenetice. Apoi, întoarse fetița spre maestrul de manej, tatăl ei, ca s-o poată vedea.

Cel mai formidabil număr al lor, cea mai prețioasă creație. Inima Melindei se umflă de bucurie și ochii ei se umplură de lacrimi când Evan își salută soția și copilul. Admiră opulența paradei, o reconstituire fidelă a spectacolului din 1902 și își înalță capul.

„Avem totul, se gândi ea. Avem circul, ne avem unul pe altul și o avem pe Penny cea nouă și strălucitoare. Sunt atât de fericită că trăiesc.”

Evan le trimise o sărutare și mulțimea ovaționa în semn de aprobare. *„E un maestru de manej grozav, reflectă ea când Pinky porni mai departe. Cel mai bun.”*

Își aminti că Timmy și tatăl lui se aflau în sală și făcu semn cu mâna, în mod special, spre mijlocul rândului din față. În acea seară, vor-cina împreună în vreme ce Mama Zamboni va avea grijă de copil. Iar a doua zi, vor porni spre Atlanta, pentru următorul spectacol. Spectacolul următor. Noaptea următoare în brațele lui Evan. În timp, următorul copil. Viața era nespuse de frumoasă. Privi spre familia circului ei ce arăta superb în noile și totuși atât de vechile costume, imaginate cu multe decenii în urmă; ascultă roțile căruțelor vechi de circ ce scârțâiau sub povara animalelor-Marcel și Maceau purtând bonetele lor cu clopoței,

Rex,plimbându-se în sus.și în jos cu un aer amenințător; costumele fanteziste,de Pierrot,ale clovnilor,ținuta de faraon a lui Gypsy King...

Inhala vechile mirosuri de circ-vată de zână și floricele,farduri,un vag miros de bălegar.Și rumeguș-praful acela vechi,deshis la culoare-materia care-i curgea prin vene.Își coborî ochii asupra minunii reprezentate de fetița ei.A doua generație Kessel,la circ.Zâmbi iar și îi trimise o sărutare lui Evan în vreme ce Pinky trecea de ultima cotitură,spre ieșirea din circ.”*Dumnezeu să te binecuvânteze,iubitul meu! se gândi ea.Îți mulțumesc din tot sufletul pentru momentul acesta...pentru toate momentele.*”

Elefanții trâmbițară și spectatorii ovaționară în vreme ce muzica de circ continua să răsună.

SFARSIT